

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STAR CURSED

ZODIAC WOLVES

THE LOST PACK

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR
ELIZABETH BRIGGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YILDIZ LANETLENDİ

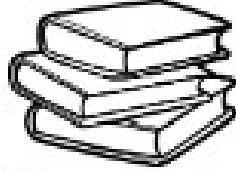
ZODIAC KURLTLARI: KAYIP SÜRÜ 2#

ELIZABETH BRIGGS

OceanofPDF.com

GET FREE BOOKS

**Sign up for
Elizabeth Briggs's
newsletter and get
free romance novels!**

Almak için buraya tıklayın:
www.elizabethbriggsbooks.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)

[Demon King'den Alıntı](#)
[Ücretsiz Kitaplar!](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

ÇOCUKKEN babam bana lanetli yıldızların altında doğduğumu söylemişti. Yeni hapishanemde otururken, haklı olabileceğinden endişeleniyordum.

Gözlerimi her kapattığımda, başka bir yere açabilmek için dua ediyordum. Tüm bunların bir rüya olmasını, son birkaç günün hiç yaşanmamış olmasını istiyordum ama hücremdeki duvarların göz kapaklarımın arkasına kazındığını görebiliyordum. Onları tekrar açtığımda parmaklıklar hala oradaydı ve bana gerçekten burada, başka bir kafesin içinde sıkışıp kaldığımı hatırlatıyordu. Ama bu sefer en büyük düşmanım tarafından tutuluyordum.

Jordan saatler önce beni yalnız bırakmıştı ve ben de bu süreyi etrafımı inceleyerek ve kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmiştim. Şimdiye kadar elim boş döndüm. Sürümle iletişim kurmak için kurt formuna geçtim ama onlar çok uzaktaydı. Sert karyolamda birkaç sade giysi bulup onları giydim, sonra beni tutan demir parmaklıklarda bir zayıflık ya da hücrenin savunmasında yararlanabileceğim bir çatlak aradım ama bulamadım. Ophiuchus hapishanesinin aksine, burada pencere yoktu ve hava küflüydü, bu da bana yeraltında olduğumu düşündürüyordu. En azından görünürde herhangi bir kamera ya da mikrofon yoktu ve elektronik olarak izlendiğimi gösteren hafif bir elektrik uğultusu da yoktu. Hücremin dışında iki erkek şekil değiştiren gardiyan duruyordu ve bana bakma zahmetine bile girmediler. Odaklanırsam kalp atışlarını duyabiliyordum, yavaş ve ölçülü, belli ki varlığımdan zerre kadar endişelenmemişlerdi. Ne de olsa bir hapishanenin içindeydim, kafese kapatılmış küçük bir kurttum ve beni bir tehdit olarak görmüyorlardı.

Ne kadar yanıldıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Kaden bana dövüşmeyi öğretmişti ve Stella da bana nasıl kurt olunacağını öğretmişti. Yol boyunca bir yerlerde, kendime Ay Dokunuşu yeteneğimi nasıl kullanacağımı da öğretmiştim. Öyle ya da böyle buradan kurtulacak ve gerçek sürüme geri dönecektim. Sadece doğru anı beklemem gerekiyordu.

Kaden'i düşündüğümde, içimi bir hüznün ve özlem acısı kapladı, o kadar güçlüydü ki nefes almakta zorlanıyordum. Onu bu kadar özlemiş olmam beni hazırlıksız yakalamıştı ve bu daha da kötüydü çünkü şu anda benden nefret ediyor olması gerektiğini biliyordum. Jordan'la arabayla uzaklaşırken Kaden'in yüzü zihnime kazınmıştı, gün gibi açıktı. Kendi isteğimle gittiğime, beni Jordan'a bağlayan eş bağına karşı koyamadığıma, Leo'yu ona tercih ettiğime inanıyordu. Kaden'e bunu sadece Ophiuchus sürüsünü Aslanlardan ve müttefikleri Güneş Cadılarından kurtarmak için yaptığımı açıklayabilmeyi umutsuzca diledim. Jordan'la bir anlaşma yapmamış olsaydım, tüm orman yanarak kül olacaktı ve sürüm de onunla birlikte. Onları geride bırakmak, özellikle de benim bir hain olduğuma inandıklarını bilmek acı veriyordu ama en azından hayattaydılar.

Fedakârlığımın boşa gitmemiş olmasını umarak kolumdaki Ophiuchus sembolünü ovuşturdum. Güneş Cadıları'nın gittiğini görmüştüm ve Jordan sürüme daha fazla zarar verilmeyeceğine yemin etmişti. Eşime güvenmesem de, bu sözü tutmuş olmasını umabilirdim. Ama ne kadar süre için? Ve Jordan'ın bir sonraki hamlesi neydi? Benim için büyük planları olduğunu söylemişti ama ne olduğunu söylemeden gitmişti. Tek yapabileceğim onun dönmesini beklemektir.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, eşlik bağı o kadar hızlı ve ani bir şekilde canlandı ki nefesim kesildi. Kapımın önündeki ayak seslerini duyduğumda içimi korkunç bir özlem kapladı ve Jordan'ın içeri girmesini beklerken nefesim kesildi. Kapı açıldığında ayağa fırlayıp Leo sürüsünün yeni alfasına doğru koşmamak için kendimi zor tuttum.

Jordan tüm yakışıklılığı ve kaslı ihtişamıyla kapının girişinde duruyordu. Kendi iyiliği için fazla ateşliydi ve bunu bilen birinin ukala bakışlarına sahipti. Umutsuzca parmaklarımı rüzgârda savrulan sarı saçlarında gezdirmek ve dudaklarımı güneşin öptüğü teninde gezdirmek istiyordum, bu sırada o güçlü kollarını bana doladı ve-

Hayır! Jordan iki muhafıza bizi terk etmelerini işaret ederken düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım. Yalnız kaldığımda, gerçek bir alfanın özgüveniyle bana doğru yürüdü ve yumruklarımı sıkıp kendimi sabit tuttum, ancak vücudum çabayla titredi. *İstediğin kişi Kaden, Jordan değil. Kaden, Kaden, Kaden.*

Jordan hücrendeki parmaklıkların dışında durduğunda elinde bir tabak yemek ve bir şişe su olduğunu fark ettim. Neredeyse anında kokusu burnuma geldi ve salyalarım akmaya, midem guruldamaya başladı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum. Açlığımdan daha kötü olan tek şey susuzluğumdu.

Jordan, sanki beni saatlerce aç ve susuz bırakmamış gibi yüce gönüllü bir tavırla, "Bir şeyler içmek istersin diye düşündüm," dedi.

Önce su şişesini parmaklıkların arasından geçirdi ve ben de şişeyi elinden almak için ayağa kalktım. Ona dokunmamaya dikkat ettim çünkü bunun sadece ona doğru olan çekimi daha güçlü hale getireceğini biliyordum. Belli ki benden bir şey istiyordu ve onun yanındayken soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

"Kurcalamadım," dedi, tereddüt etmemin nedenini yanlış anlamıştı.

Suyu açarken kaşlarımı kaldırdım ve yepyeni olduğunu gösteren kapağın çıt sesini duydum. Susuzluğumu gidermek için çaresizce soğuk sıvıyı yudumladım ama birkaç uzun yudumdan sonra midem bulanmasın diye kendimi durdurdum.

Jordan daha sonra yemeği bana uzattı. Kâğıt tabağa düzgünce dizilmiş pastırmalı ve peynirli omlete, sosislere ve kızarmış ekmeğe bakmaktan kendimi alamadım. Yemeği ağzıma atmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım ve bunun yerine, kurt duyularımı kullanarak yerinde olmayan bir şey olup olmadığını kontrol etmek için derin bir nefes aldım. Baharatlar, et, peynir, yumurta ve ekmek. Başka bir şey yoktu.

"Eğer anlamaya çalıştığın buysa, yemeği de ben zehirlemedim," dedi Jordan ve sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Sana zarar vermeyeceğim, Ayla."

"Hayır mı? Daha önce beni incitmekte bir sorun görmemiştin." Yemeğimi alıp karyolama oturmaya gittim. Gücümü toplamak için yemeğin avantajını da kullanabilirdim. Jordan, tıpkı tabak gibi plastik olan bıçak ve çatalı kullanarak omleti kesmemi ve bir ısırık almamı sessizce izledi. Lezzetliydi, gerçi bu noktada her şey lezzetli olabilirdi. Yutmak yerine kendimi küçük, yavaş ısırıklar almaya zorladım.

Jordan yemek yememi izlerken hücre parmaklıklarına yaslandı. "Alfa kraliçem olma teklifimi tekrar düşündün mü?"

Lokmamı çiğnedim ve ona baktım, duygularım nefret ve arzu arasında savaşıırken bile göz temasını kesmedim. "Kardeşimi öldürdün ve beni yeni sürümden çaldın. Bırak *kraliçeni*, asla senin eşin bile olamayacağım."

"Sen zaten benim eşimsin." İddiasındaki kibir, doğru olsa bile beni yanlış yola itti. "Yıldızlar buna hükmetti ve artık babam öldüğüne ve ben alfa olduğuma göre, işler farklı olacak."

"Kaybettiğin için pek üzgün görünmüyorsun," diye mırıldandım bir ağız dolusu tostun etrafında.

"Aileni öldürmek babamın kararıydı, benim değil," diye devam etti. "Daha fazla kan dökülmesini istemiyorum."

Sert bir kahkaha attım. "Saatler önce çocukları öldürmekle tehdit ettin, ama şimdi senin bir aziz olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

Jordan'ın çenesi sıkıştı. "Güneş Cadıları diğer tüm sürüleri Aslanların egemenliği altına sokmama yardım edeceklerine söz verdiler. Sen benim yanımdayken Yengeçlerden geriye kalanları Aslanlarla birleştirebiliriz ve böylece diğer sürüler de savaşımadan hizaya girerler. Yıldızların başından beri istediği gibi Zodyak Kurtlarını birlikte yöneteceğiz."

"Yıldızlar gidip kendilerini becerebilirler, umurumda değil," dedim. "Ve bu konuda sen de yapabilirsin."

Jordan başını bana doğru eğdi, sanki pes etmemi bekliyormuş gibi şaşırmış görünüyordu. *Hayatta olmaz*. Ona olan bağın ezici çekimini hâlâ hissediyor olabilirdim ama bu kadar kolay teslim olup onun eşi olmayacaktım. Güneş Cadıları'nın Ophiuchus sürüsünü öldürmesini engellemek için onunla gitmeyi kabul etmişim, başka bir şey değil.

"Bu bizim kaderimiz," dedi. "Ben bunu biliyorum. Siz de biliyorsunuz. Ne kadar çabuk teslim olursanız, o kadar kolay olacak."

"Asla," diye homurdandım.

Jordan hücremdeki kapıya yaklaştı ve ben birden kaslarının ışık altında nasıl hareket ettiğinin, beyaz düğmeli gömleğinin boynunun nasıl açık olduğunun ve güneş ışığı ve çöl havası gibi koktuğunun farkına vardım. Vücudum beni ayağa kalkıp onunla buluşmaya çağırırken kalbim daha hızlı atmaya başladı ve farkına varmadan kendimi ilerlerken buldum. Parmaklarım sanki ona ulaşmama yardım etmek için demir parmaklıkları parçalayabilecekmiş gibi sarıldı. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne kadar mücadele edersem edeyim, bağın temel arzularını inkâr edemiyordum. Jordan'ın cazibesi karşısında yarım kalan yemeğim bile önemsiz görünüyordu.

Beni büyüden kurtaracak şeyin bu olacağını umarak gözlerimi kapattım ama işe yaramadı. Buna karşı koymaya çalıştıkça, Jordan'la birlikte olma *ihtiyacım* daha da acil hale geldi. Hakkını vermek gerekirse, çok yakışıklı bir erkekti, belli ki güçlü ve sağlıklıydı, bir kadının bir erkekte isteyebileceği her şey onda vardı.

Dostum. En azından dışarıdan. Kişiliği kesinlikle arzulanan çok şey bıraktı. Hayal kırıklığıyla bir of çektim ve gözlerimi açtım.

Bunu yaptığımda Jordan'ın bakışlarında açlık hissiyle bana baktığını gördüm. Bu bakışı daha önce Kaden'in gözlerinde de görmüştüm ve ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum ama Jordan'da durum farklıydı. Ona gitme dürtüsünün altında, yediklerimin midemde dönmesine neden olan, içimi burkan bir *yanlıklık* hissettim.

Jordan dudaklarında soğuk, kendinden emin bir sırıtışla, "Beni istediğini biliyorum," dedi. "Seks yapana kadar eş bağı tam olarak mühürlenmeyecek. Bu yüzden bana ulaşmak için derinden sürünüyor gibi hissediyorsun. Merak etme, bir sonraki dolunayda büyük bir tören yapacağız ve gerçekten eş olacağız. O zaman sen de resmen Aslan sürüsüne katılmış olacaksın."

Sözleri içimi dehşetle doldururken bile, ona ulaşmak için kendimi parmaklıklara atmama bir adım kaldığını saklamak için tüm kendimi kontrol etmem gerekti. "Böyle bir şey olmayacak." Üzerindeki Ophiuchus işaretini göstermek için kolumu uzattım. "Benim zaten bir sürüm var, hatırladın mı? Çiftleşme törenine gelince, onu da yapmayacağım, çok teşekkür ederim."

"*Olacak,*" dedi Jordan ve bu bir sözden çok bir tehdit gibiydi. "Bundan emin olacağım."

Jordan kendini parmaklıklardan iterek odadan çıktı ve o giderken çiftleşme bağından sert bir çekiş hissettim, beni onu takip etmeye çağırıyordu. *Ama yapamam çünkü beni lanet olası bir kafese kapattı,* diye düşündüm. Bir parçam bu hapisane için minnettar olsa da Jordan'la birkaç dakikadan fazla yalnız kalırsak ne olacağından emin değildim.

Aramızda daha fazla boşluk olduğu anda tekrar konsantre olabildiğimi fark ettim. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, sonra karyolama ve yemeğime döndüm. Ne olursa olsun Jordan'la çiftleşemezdim. Çiftleşme bağının bana söylediklerine ya da Leo alfayı ne zaman etrafımda olsa ne kadar karşı konulmaz bulduğuma rağmen *Kaden'i* istiyordum, Jordan'ı değil.

Yemeğimi bitirirken Yakınsama'ya dair canlı anılar aklıma geldi. Jordan beni eşi olarak reddettiğinde yaşadığım utanç, ardından gelen şiddet ve dehşet, sürümü ve kardeşimi kaybetmenin verdiği dehşet ve keder... Hepsini sanki daha dün olmuş gibi hissediyordum. Eşim olması gereken erkek tarafından avlanmak korkunçtu, neredeyse kardeşimin düşüşünü görmek kadar korkunçtu. Ailem dediğim herkes o gece Leo sürüsü yüzünden ölmüştü.

İçimde kaynayan öfke, benimsemeye karar verdiğim tanıdık bir duyuydu. Yaptıklarını onlara ödetecektim. Annem ve babam

Bana bok gibi davrandılar ama yine de ailedendiler. Peki ya Wesley? Onu hayatımdaki herkesten çok sevmiştim ve Leolar ve müttefikleri sayesinde öldü. Elbette öldürücü darbeyi vuran Jordan değildi ama o da hepsinin ölümünde suç ortağıydı. O da en az diğerleri kadar bedel ödeyecekti.

Bundan emin olurdum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

SAATLER GEÇTİ. Uyumaya çalıştım ama zihnim düşman bölgesinde olduğumun ve her zaman sadece birkaç adım ötemde iki gardiyan olduğunun farkındaydı. Ayrıca Jordan bana iğne yaptıktan sonra ne kadar süre baygın kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki günler. Beni Kanada'daki Ophiuchus sürü topraklarından Arizona'daki Leo bölgesine taşıyacak kadar uzun. İğnenin yapıldığı yere dokundum ve beni bayıltmak için ne kullandığını merak ettim. Şekil değiştiren kanımın çoğu ilaca karşı koyması gerekirdi ama belli ki beni saatlerce sakinleştirmenin bir yolunu bulmuştu.

Sert karyolamda dönüp durduktan sonra bedenim huzursuzlandı ve ayağa kalktım. Günümün çoğunu savaşıyor ve eğitim alarak geçirmeye alışmıştım, bir hayvan gibi kapana kısılmaya değil. Zaman geçirmek için esnemeye başladım, esnekleşene ve tüm ağrı ve sızılarım geçene kadar her bir poz üzerinde çalıştım. Sonra Kaden'in bana öğretmek için çok zaman harcadığı formların üzerinden geçmeye başladım. Onsuz pratik yapmak aynı şey değildi ama aklımı başka şeylerden uzak tutmama yardımcı oluyordu. Jordan'ın bahsettiği çiftleşme töreni gibi.

Vücudum pürüzsüzce hareket ediyordu ve artık kaçmak, yuvarlanmak ve tekme atmak benim için ikinci doğaydı. Aniden eğitimin ilk birkaç gününe geri döndüm, o zamanlar ayaklarımın üzerinde hiç duramamıştım ve çalışmaya devam ederken içimden bir tür memnuniyet geçti. Kaden'in ısrarı ve bana olan inancı sayesinde buraya kadar gelmişim. Jordan'ın Yakınsama'da öldürmeye çalıştığı kişiyle neredeyse aynı değildim.

Nefes nefese kaldığımda ve terden sıırılsıklam olduğumda mola vermek için durdum. Jordan'a karşı kendimi çok fazla yıpratmanın bir yararı olmazdı.

aniden geri geldi. Karyolama oturdum ve kafamda bildiğim gerçekleri gözden geçirdim. Leo sürüsü Arizona'da Phoenix yakınlarında yaşıyordu ama bölgeleri hakkında başka bir şey bilmiyordum. Şu anda Aslan mevsimindeydik, bu yüzden Başak mevsimine geçene kadar diğer tüm sürülerden daha güçlü olacaklardı. Bu benim için büyük bir dezavantajdı. Kaçış imkânsız görünüyordu ve buradan çıkıp çıkamayacağımı merak ettiğim kısa bir umutsuzluk anı yaşadım. Kendimi yıllarca burada kapana kısılmış, sonunda eş bağına yenik düşüp Jordan'ın beni alfa dişisi olarak sahiplenmesine izin verene kadar solup giderken hayal ettim.

Hayır, kendime söyledim. Bir çıkış yolu bulacaksın. Bulmak zorundasın.

Ayrıca, yıllarım yoktu. Bir sonraki dolunaya kadar belki iki haftam vardı, hepsi bu. Gece dışarı çıkabilirsem, kaçmak için ay ışığını kullanabilirdim. O zamana kadar, zamanımı beklemek zorundaydım. Vazgeçmek bir seçenek değildi. Kaden'e dönmenin bir yolunu bulacaktım. Bir şekilde.

Gardiyanlardan biri bana biraz daha su getirdi ama onun dışında kimse benimle konuşmadı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve gece mi gündüz mü olduğunu bilmemek beni biraz çıldırtıyordu. Gözlerimi kapattım ve duyularıma ulaştım. Gündüz olduğuna karar verdim, ancak haklı olup olmadığını anlamamanın bir yolu yoktu. Jordan'ın döneceğini hem umarak hem de korkarak beklerken zaman buz gibi bir hızla akıp geçti.

Sonunda birinin koridorda tekrar yürüdüğünü duydum ve daha dik oturdum. İçimdeki çekimden, daha onu görmeden Jordan olduğunu anlamıştım. Kendimi onun varlığına karşı çelikledim ve söyleyebileceği hiçbir şeyin beni onun saçmalıklarına inandıramayacağını kendime söyledim. Mesafe kafamı daha berrak tutmama yardımcı oluyor gibi görüldüğünden, kapıdan olabildiğince uzaklaşarak duvara yaslandım.

Jordan kapıyı açtığında kaşlarımı çattım ama yüzümdeki asık ifadeden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında tek yaptığı sevimli bir gülümseme takınmak ve eliyle bir hareket yapmaktı. Onun emriyle üç şekil değiştiren daha içeri girdi; yiyecek, sandalye ve katlanır bir masa taşıyorlardı. Bu, uyandığımdan beri gördüğüm en kalabalık şekil değiştiren grubuydu. Gözlerimi kırıştırdım, şimdi neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Her ne ise, iyi bir şey olamazdı.

Jordan, "Bu akşam seninle yemek yemeyi umuyordum," dedi.

"Ben de kendi sürüme dönmeyi umuyordum ama her zaman istediğimizi elde edemiyoruz," diye cevap verdim.

Ne yazık ki midem gürültülü bir hırıltı çıkarmak için o anı seçti. Jordan'ın bana getirdiği son yemeği yememin üzerinden saatler geçmişti,

ve uzun zamandır dövüş antrenmanlarımla yakmıştım. *Hain*, diye düşündüm, karnıma bakarak.

Jordan'ın gülümsemesi, duyduğu belli olan sesle daha da genişledi. Lanet olası kurt hisleri. "İkimiz de yemek yemen gerektiğini biliyoruz. Bunu seninle yapsam ne fark eder ki?"

"Peki," dedim ama bu tek kelimeyle ne kadar istemediğimi anlatmaya çalıştım.

Jordan asidik ses tonumu fark ettiyse de bunu belli etmedi. Üç şekil değiştiren arkasında çalışıp masayı ve iki sandalyeyi kurduktan sonra tabakları ve çatal bıçak takımlarını yayarken bana ukala bir gülümseme verdi. Yemekleri görünce midem daha sessiz bir homurtu çıkardı ve bir kez daha kokusu salyalarımın akmasına neden oldu. Bunun tek faydası, açlığımın bana eş bağının çekiciliğini neredeyse katlanılabilir kılacak kadar unutturmasıydı.

Jordan gardiyanlardan birine başıyla işaret etti, o da elinde doğru anahtarı seçerken şingırdayan bir dizi anahtarla öne çıktı. Hangi anahtarı kullandığına dikkat ettim, biraz daha büyük, daha parlak bir anahtar, sanki bu hücrenin kilitleri yakın zamanda değiştirilmiş gibiydi. Beni dışarı çıkardığında, diğer gardiyanın hazır olda beklediğini fark ettim ve gözlerinin sırtımda delikler açtığını hissettim.

Ona bir bakış attım. "Merak etme, şu anda kaçmaya çalışacak kadar aptal değilim."

"Kaçaçağın bilseydim çıkmana izin vermezdim," dedi Jordan, mükemmel bir centilmen gibi davranarak bana bir sandalye uzatırken. "Ama ikimiz de bunu yapmayacağın biliyoruz."

Oturdum ve tabağıma baktım; koyu soslu kalın bir biftek, kızarmış patates ve yanında sarımsaklı yeşil fasulye vardı. Jordan'ın beni fazlasıyla tatmin olmuş bir şekilde izlediğini görmek için başımı kaldırmadan önce birkaç ısırık aldım. Her birimize birer kadeh kırmızı şarap doldurdu, sanki bu bir randevu gibi bir şeydi. Belki de onun için öyleydi.

Şekil değiştiren metabolizmamın alkolün herhangi bir etki yaratmasını engelleyeceğini bildiğim için şaraptan belli belirsiz bir yudum aldım. "Kur yaptığın tüm kadınlara tutsaklarınmış gibi mi davranıyorsun, yoksa ben mi şanslıyım?"

"Seni tutsak etmek istemiyorum," dedi Jordan, sesi düzgün ve sakindi. Bu, bana hırlayan ve hırlayan, Convergence'ta beni kovalayan ve döven aynı şekil değiştiren miydi? Bu yeni sevimli Jordan'a zerre kadar güvenmiyordum ama gözlerimi de ondan alamıyordum. Bu gece çok iyi görünüyordu, beyaz düğmeli gömleklerinden biri daha sert göğsünü bir anlığına gösterecek kadar açtı ve kollarını kıvrarak

seksi erkeksi ön kollar. Bir şehvet dalgası kalçalarımı sıktı ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce ağzıma bir lokma daha attım.

Jordan sözlerine şöyle devam etti: "O yılanların sana yaptığı beyin yıkamadan kurtulur kurtulmaz seni bu hücrenden çıkarmayı planlıyorum."

"Beynim yıkanmadı," dedim. "Aksine, sonunda her şeyi daha net görmeye başladım. Ophiuchus sürüsüyle geçirdiğim zaman, Zodyak Kurtları'nda yanlış olan her şeye gözlerimi açtı."

Jordan şarabını yudumlarken bir kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim. Sana özel olduğunu söylediler. Tam potansiyeline ulaşmana sadece onların yardım edebileceğini. Sana haksızlık eden insanlardan intikam almayı teklif ettiler. Sonra da sana nasıl haksız yere kovulduklarına ve Güneş Cadılarının nasıl kötü olduklarına dair acıklı bir hikâye anlattılar. Bu kulağa doğru geliyor mu?"

Ağzımı açıp kapadım, iyi bir cevap düşünmeye çalıştım. Ama bulamadım. Söylediği her şey doğrudu ve rahatsız olmuş bir şekilde tabağıma baktım.

Jordan bir homurtu çıkardı. "Kısacası, duymak istediğin her şeyi sana söylediler, hepsi seni kullanabilmek içindi Ayla. Sen yemdin ve artık işlerine yaramadığın için bir kenara atıldın. İkimiz de biliyoruz ki hiçbiri senin için gelmeyecek."

Ahh. Sözlerinin gerçekliği içimi yaktı. "Güneş Cadıları kötüdür," dedim sonunda. "Bize yaptıkları şey doğal değil. Ophiuchus sürüsü üyeleri kurtlarını daha bebekken edinir ve eşlerini kendi başlarına bulurlar. Ay Laneti onları hiç etkilemiyor."

"Onlar da Ay Cadıları'nın kara büyüünü kullanıyorlar. Ay Laneti'nden kaçmayı başarmalarının sebebinin bu olabileceğini hiç düşündün mü?" Öne doğru eğilip gözlerimle buluştum. "Ophiuchus sürüsünün bizi boyun eğmeye ya da ölmeye zorlamak için Zodyak Kurtları'na savaş açmayı planladığını inkâr edebilir misin?"

"Aslanlar da aynı şeyi yapmıyor mu? Kısa bir süre önce sürümün çılgılık attığını ve etrafımda öldüğünü hatırlıyor gibiyim."

Jordan'ın çenesi sıkıştı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bunu ben yapmadım ve bir daha olmasını istemiyorum. Aynı şeyi Ophiuchus alfası için de söyleyebilir misin?"

Kaden'i düşününce kalbim sıkıştı. "O senin düşündüğün gibi bir canavar değil. Hiçbiri öyle değil."

Jordan'ın gözleri kısıldı ve sesi soğudu. "Dolunayda becerdiğin kişi o mu?"

Dondum kaldım, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bunu nereden biliyordu? "Sen neden bahsediyorsun?"

Jordan'ın parmakları çatalının etrafında sıkılaştı ve onunla birini bıçaklayabileceğinden endişelendim. Muhtemelen beni. "O gece ateşlendiğinde bunu hissettim- ve saatlerce başka biriyle seviştiğini hissettim. Çok *acı vericiydi*. Hayatım boyunca hiç bu kadar ihanet ve çaresizlik hissetmemiştim. Neredeyse kendi derimi yırtıyordum."

Ağzım açık kaldı. Bunu *hissetmiş* miydi? Oh, kahretsin. Jordan'ın benim kızgınlığım sırasında neler yaşamış olabileceğini ya da bunun onu nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bir an için onun neler yaşadığını bildiğim için küçük bir suçluluk hissettim ama sonra bunu bir kenara ittim. Gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "Güzel. Şimdi beni reddettiğinde nasıl hissettiğini biliyorsun."

Bir an için yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Sanırım bunu hak ediyorum."

Sözleri beni şaşırttı ve cevap vermeden önce şarabımdan uzun bir yudum aldım. "Evet, o gece Kaden ile yattım. Sana ulaşamadığım için aklımı kaçırmamı ve bulabildiğim her erkeği becermemi engelledi. Ama sadece seksti. Hepsi bu. Ve o geceden sonra bir daha asla yapmadık."

Jordan başını bana doğru eğdi. "Yani onu umursamıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Söylediğim diğer her şey doğrudu ama Kaden'e ne kadar değer verdiğimi bilmesini istemiyordum. Bu bana karşı kullanılabilecek bir şey gibi görünüyordu ve Jordan'a üzerimde daha fazla güç vermek istemiyordum. "Ve kesinlikle beni umursamıyor."

"Güzel." Jordan arkasına yaslandı, omuzları gevşedi. "Ben öyle düşünmüyordum ama emin olmalıydım. Senin aksine ben bunca zaman sadık kaldım. Çiftleşeceğim tek kadın sensin. Ve şu andan itibaren benden başka kimseyle yatmayacaksın."

Sahiplenici sözler karşısında içimi bir ürperti kapladı, arzu ve tiksinti karışımı bir duyguyla yerimde kıpırdandım. "İlgilenmiyorum, teşekkürler."

"Bana karşı hissettiklerini inkâr edemezsin," dedi Jordan. "Masanın üzerinden atlayıp kucağıma tırmanmana ramak kaldığı gözlerindeki ifadeden belli. İnan bana, ben de oradayım. Ve senin için başka bir erkeğin gelmeyeceğini anladığımıza göre, neden kaçınılmaz olana direnelim?"

İyi bir noktaya değindi ve pes etmek çok daha kolay olurdu, özellikle de Kaden'in beni kurtarmayacağını bildiğimde. Ama derinlerde

Eşlik bağının çekiciliğinin altında bir şey bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Başımı iki yana salladım. "Belki de kaçınılmazdır, ama elimden geldiğince buna karşı koyacağım."

Jordan beni şaşırtarak sırttı. "Ve sonunda, zaferim sadece bunun için daha tatlı olacak."

Gözlerimi devirdim ve ona bakmamaya özen göstererek yemeğimi bitirdim, bu da ona gitme arzuma direnmeme yardımcı oldu. O da yemeğini bitirdi ve bana bakarken parmaklarını şarap bardağına vurdu. Gözlerinin vücudumun her yerinde, tenimde bir okşayış gibi gezindiğini hissettim ve birden nefes almak zorlaştı.

Jordan şarabını bir dikişte bitirdi. "Söyle bana, Yakınsama'da benden nasıl kaçtın?"

Bu ani konu değişikliği karşısında kalp atışlarım hızlandı. "Koştum. Sadece çok yavaştin sanırım."

"Bana yalan söyleme. Garip bir şey olduğunu biliyorum. Bir saniye önce oradaydın, sonra başka bir yerdeydin. Bir çeşit büyü müydü?"

"Bilmiyorum."

Jordan yumruğunu masaya vurarak beni yerinden sıçrattı. "*Gördüm* ki ortadan kayboluyorsun, Ayla. Bana bunu nasıl yaptığını anlat."

Ah, işte tanıdığım Jordan, beni yenen ve ormanda avlayan Jordan. Bir an için belki de vicdanı ve kalbi gelişmiştir diye endişelenmişim ama şimdi tam bir pislik olmasına geri döndüğü için gerçekten mutluydum. Ona siktirip gitmesini söylemek çok daha kolay oldu.

Tabağımı ittim, bu randevuyla işim resmen bitmişti. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Sen benim dostumsun!" Jordan kükredi, geniş omuzları ve kaslı gövdesiyle üzerime atladı. Aslan gücünü kullanmıyordu ama yine de heybetliydi. "Bana itaat etmek zorundasın."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "*Zorunda mısın?* Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. İsteddiğini elde etmeye o kadar alışmışsın ki 'hayır' kelimesinin ne anlama geldiğini unutmuşsun. Sana hatırlatmama izin ver." Orta parmağımı yavaşça kaldırdım. "*Hayır.*"

Gözleri ateşle parladı ve bana vuracağını sandım, ama sonra yüzü tekrar ürkütücü bir şekilde sakinleşti. Bu ani değişim beni ürpertti. "Yakında öğreneceğim. Birkaç gün içinde benim gerçek eşim olacaksın ve o zaman beni *hiçbir şeyden mahrum edemeyeceksin.*" Yüzünde haince bir sırıtma belirdi. "İstemeyeceksin."

Gardiyanlardan birine başıyla işaret etti ve ben karşı koymaya çalışmayı düşünmeden beni kolumdan yakaladı. Gardiyan beni hücreye geri itti ve ben tökezleyerek içeri girerken kapı kilitlendi. Diğer üç şekil değiştiren içeri girip sessizce temizlik yapmaya başlarken Jordan tek kelime etmeden odadan çıktı.

Karyolamda oturup sırtımı duvara yasladığımda, içimde kopan duygu kasırgasına karşı gözlerimi sıkıca kapattım. *Bu karmaşadan nasıl kurtulacağım?*

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SONUNDA uyudum. Uykum sırasında kimsenin gelip beni öldürmeyeceğini istemeye istemeye kabullenmiştim ve sonunda yorgunluğun beni ele geçirmesine izin verecek kadar rahatlamıştım. Rüyalarım huzursuzdu, peşimde bir aslanla ormanda koşarken yardım çağırıyordum ama kimse gelmiyordu. *Bunun* ne anlama geldiğini bilmek için rüya uzmanı olmaya gerek yoktu.

Kapının açılma sesi beni uykumdan uyandırdı ve anında uyandım ve gerekirse kendimi savunmaya hazırdım. Doğruldu, Jordan'a nereye gidebileceğini söylemek üzereydim ama sürpriz bir şekilde beni ziyarete gelen bir kadındı. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu, güneş ışığı renginde uzun bukleleri ve başları döndürüp gözleri üzerinde toplayacak bir yüzü vardı. Uzun boylu ve çok formdaydı, hakim bir duruşu ve önemli bir havası vardı, bana bir Viking savaşçı kraliçesini düşündürdü.

Kafesimin dışında durdu ve gardiyanlar başlarını ona doğru eğdi. Birkaç dakika boyunca, keskin kahverengi gözleriyle beni aşırı derecede mahcup hissettirecek şekilde baktı ve dudağındaki hafif kıvrılma beni arzulu bulduğunu gösteriyordu. Üzerimde günlerdir giydiğim kıyafetler olduğunu ve daha uzun süredir fırça görmediğimi fark ettim. Nasıl kokuyor olabileceğimi düşünmek bile istemiyordum. Ama yine de gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık verdim, çünkü bu sürüdeki insanlar tarafından korkutulmayı reddediyordum.

Çenesini kaldırdı. "Kocamın ölümünden sorumlu olan kızı görmek istedim. Daha fazlasını beklediğimi söylemeliyim."

Kimin kocasını öldürmüş olabileceğimi düşünürken yutkundum. Sonra anladım. Kendine güvenen havası, bir dişiye benzemesi,

Jordan'ın daha yaşlı versiyonu, yani Leo'nun alfa dişisi olan annesiydi. "Onu ben öldürmedim."

Bunun üzerine burnunu çekti, gözleri beni küçümseyerek süzdü. "Belli ki. Bırak alfayı, herhangi birimizi öldürebileceğinden bile şüpheliyim. Yine de suç senin üzerinde."

Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Alfa'nın ölümüyle hiçbir ilgim yok, gerçi şansım olsaydı o pislği seve seve öldürürdüm ve kaybına kesinlikle üzülmiyorum. Babama yaptıkları için bunu adalet olarak görüyorum."

Kadının yüzünde bir öfke parıltısı belirdi ve parmaklıkları şaşırtıcı bir güçle kavradı. Metal, ellerinin altında çığlık attı ve parmaklıkları betondaki köklerinden gerçekten kurtarıp kurtaramayacağını merak ettiğim için kısa süreli bir panik yaşadım.

"Oğlumla *asla* çiftleşemeyeceksin," diye hırladı.

"Güven bana," dedim içi boş bir kahkaha atarak. "Üzerinde anlaşılabileceğimiz tek şey bu."

Gözleri kısıldı ama sonra topuğunun üzerinde döndü ve sarı saçlarını savurarak çıktı, Aslanların dramatik çıkış geleneğini sürdürdü. En çok neye alındığını merak ettim; benim aslen Yengeç olmama mı, melez olmama mı, yoksa eşinin ölümüne karışmış olmama mı? Her iki durumda da, Aslanlar arasında onlardan biri olmam konusunda bazı çekişmeler olduğunu bilmek güzeldi. Şansım yaver giderse, bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

BİR GÜN DAHA GEÇTİ.

Daha iyi bir terim bulamadığım için *iğrenç* hissederek uyandım. Daha önce de bu durumda kalmıştım, günlerce duş almadan kilitli kalmıştım ve bunun ne kadar korkunç olduğunu unutmuştum. Elimi karmakarışık saçlarımda gezdirdim ve parmaklarımin arasındaki yağlı telleri hissedince ürperdim.

"Yakın zamanda duş almama izin vermeyi düşünüyor musunuz?" Her zaman yanımda olan gardiyanlarıma sordum. Onları gözlemlediğim süre içinde anlayabildiğim kadarıyla, günde üç kez değişerek sekiz saatlik vardiyalar halinde çalışıyorlardı. Zamanı ayarlamak için iyi bir yoldu ve buradaki tek saatim onlardı. En azından Ophiuchus hapishanesinin bir penceresi vardı.

Gardiyanlar cevap vermedi ve ben de iki figüre mizahla gülümsedim. Jordan'ın onlara benimle konuşmamaları için talimat verip vermediğini ya da kendi istekleriyle mi böyle davrandıklarını bilmiyordum ama henüz hiçbir muhafızdan çıt çıkmamıştı.

Zamanımı egzersiz yaparak geçiriyordum, vücudumu olabildiğince zinde tutmaya çalışıyordum, böylece her an kaçmaya veya savaşmaya hazır olabilirdim. Ayrıca başka hiçbir eğlencenin ya da arkadaşın olmadığı böyle küçük bir hücrede yapılacak tek şey buydu. En azından bana bir ya da iki kitap verebilirlerdi. Jordan beni can sıkıntısıyla yıpratmaya mı çalışıyordu?

Bana doğru yürüyen insanların sesini duyduğumda durdum ve bunca zamandır karyolamda oturuyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Ancak figürler odaya girdiği anda bu taktiği bir kenara bıraktım ve yüksek alarm moduna geçtim. Sıcak renkli cübbelerini giymiş, hepsi de güzel ve korkunç olan üç Güneş Cadısı karşımda duruyordu. Birkaç kez gözümü kırptım, acaba çok mu sıkılmıştım da Güneş Cadıları halüsinasyonu görmüştüm diye düşündüm ama sonra içlerinden biri muhafıza elindeki anahtarlıkla kapıyı açmasını işaret etti. Kapıyı açtı ve Güneş Cadılarının üçü de hücreme girdiler ve benimle birlikte içeride güvenli bir şekilde kilitlendiler.

Daha dik otururken, *bu iyi bir şey olamaz*, diye düşündüm.

Ortadaki Güneş Cadısı tanıdık; gözleri renksiz görünecek kadar solgundu ve platin sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu. Cübbesi yanık turuncuydu ve yakasında ve bileklerinde altın rengi güneş resimleri vardı. Yakınsama'da bana bir battaniye verdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Dijon hardalı renginde cübbeler giyen diğer iki cadı, kendilerinden daha genç olmasına rağmen liderleri olarak ona saygı duyuyor gibiydiler.

"Benim adım Roxandra," dedi. "Evanora'nın kızıyım."

Bu pek çok şeyi açıklıyor. Evanora Güneş Cadıları'nın Baş Rahibesiydi. O da burada mıydı? Umarım değildir. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum diyeceğim ama koşullar pek de ideal değil."

Roxandra konuşurken hücrenin etrafına baktı ve yavaşça inceledi. "Güçleriniz hakkında bilgi edinmek için buradayız."

"Güçler mi? Ne gücü?" Ellerimi kucağımda kenetledim, titrememelerini umuyordum. Jordan'a yalan söylemek bir şeydi ama Güneş Cadıları'nın büyüdüğümde inandığım gibi mükemmel birer örnek olmadıklarını artık bilsem de, yine de ölçülemeyecek kadar güçlüydüler ve onları kandırıp kandıramayacağımı bilmiyordum.

"Senin Ay Cadısı güçlerin var." O tuhaf gözlerini bana çevirdi ve yalan söylemem için bana meydan okudu. "Bize onlardan bahset."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Yalanı boğarak çıkarmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

Roxandra bir adım öne çıktı ve gözlerini parlak bir ışık doldurdu. "Bana yalan söyleme."

Ellerimi iki yana açtım, kalbim hızla çarparken bile masum ve sakin görünmeye çalıştım. "Jordan sana sihrim olduğunu söylediye, yanılıyor. Sadece benim gibi bir kızın ormanda ondan kaçabileceğine inanamıyor ama ben hayatımı kötü durumlardan kaçarak geçirdim. Benim işim bu."

Ve bundan da kaçacağım, diye zihinsel olarak ekledim.

Roxandra'nın parlayan gözleri kısıldı. "Annen kim?"

"Hiçbir fikrim yok." En azından bu konuda yalan söylemek zorunda olmamak güzeldi. "Yengeç alfası sana onun hakkında bir şeyler anlatmış olmalı."

"Bana onun insan olduğunu ve ben bebekken beni terk ettiğini söyledi. Hepsi bu kadar. İnanın bana, keşke onun hakkında daha fazla şey bilseydim."

Roxandra dudaklarını büzdü ve yanındaki diğer iki cadıya baktı. Sonra o güneşli gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bizimle işbirliği yapmış olsaydın, bunu senin için çok daha kolay hale getirebilirdim."

Tam olarak neler olduğunu merak ederek çenemi sıktım ama sormak için ağzımı açmadan üçü birden ilahi söylemeye başladı. Hepsinin gözleri parlıyor, sanki bulutsuz bir günde öğle vakti dışarıdaymışız gibi odayı aydınlatıyorlardı. Yüzümü karanlık hücremle keskin bir tezat oluşturan ani aydınlıktan korudum ve işte o zaman büyüün üzerime bir ceket gibi yerleştiğini, sanki benden bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi bastırdığını ve sıktığını hissettim. Göğsümden gümüşü bir ışık fışkırırken çılgılık atmak için ağzımı açtım. *Ne-*

Bir patlama gibi geldi ve görüşüm netleştiğinde üç Güneş Cadısı da yerdeydi. Roxandra ayağa kalkarken sarsılmış görünüyordu ve tanımadığım başka bir dilde bir kelime bağırdı. Diğer iki Güneş Cadısı ayağa fırladı ve bana doğru ilerledi. Ellerimi havaya kaldırdım, kollarımı tuttuklarında karşı koyamayacak kadar kafam karışmış ve yönümü kaybetmişim. Cevap veremeden beni karyoladan çekip yere ittiler.

"O da neydi?" Jordan'ın sesi duyuldu.

Güç patlamasıyla o kadar sarsılmışım ki Jordan'ın yaklaştığını bile duymamışım ama kafamı kaldırdığımda hücre kapımın önünde duruyordu,

gözleri Roxandra'da.

"Şüphelerimizde haklıydık," dedi Roxandra, iki ince elini cüppesinin üzerinde gezdirip kendini toparladıktan sonra tekrar ayağa kalkarken. "O yarı Ay Cadısı. Çok da güçlü. Annesi her kimse, çok güçlüymüş."

Ağzım açık kaldı. Kaden annemin muhtemelen bir Ay Cadısı olduğunu söylemişti ama buna dair hiçbir kanıt yoktu ve babam öldüğü için soracak kimse de yoktu. Şimdi Kaden'in haklı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı. Tabii ki bu hiçbir şeyi değiştirmede. Hâlâ onun kim olduğunu, şu anda nerede olduğunu ya da beni neden terk ettiğini bilmiyordum. Tüm bu bilgiler beni geçmişimle ilgili daha fazla soruyla baş başa bırakıyordu.

"Güçlerinin uyanmasına ne sebep oldu?" Jordan sordu.

"Kurdunu kazandığında uyanmış olmalılar," dedi Roxandra. Bu mantıklıydı. Kurdum ilk yirmi yıl boyunca kilitliydi. Hayatımın iki yılıydı ve daha önce hiç bu tür bir sihir sergilememiştim. Ay'a çağrılmışım ama bunun her Yengeç burcu şekil değiştiren için böyle olduğunu sanıyordum. Gücümü ilk kez Yakınsama gecesinde kullanmışım.

Roxandra bana baktı, yüzünde hafif bir kaş çatma vardı ve gözlerinde korkuyu gördüm. Benden *korkuyordu* ya da en azından güçlerimden korkuyordu. "Güçleri daha da güçlenmeden önce kontrol altına alınması ya da öldürülmesi gerekiyor."

Öldürüldü mü? Jordan'a çılgınca baktım. Bu konuda Güneş Cadıları'nı dinleyecek miydi?

"Onu öldürmek bir seçenek değil," diye hırladı Jordan. "O benim eşim." "O senin bildiğinden daha tehlikeli," diye tısladı Roxandra.

"O. Benim. Eşim." Sesi o kadar vahşiydi ki Roxandra bile ondan geri adım attı. "Her şey kontrolüm altında."

"Dediğiniz gibi olsun," dedi Roxandra, ama sesi pek de mutlu gelmiyordu.

o.

"Dolunay töreninden sonra, bana tamamen bağlanmış olacak."

Jordan dedi ki. "O zaman onun sihrini kendi avantajımıza kullanabileceğiz. Çok değerli bir varlık olabilir."

"Pekâlâ. O zamana kadar onu kilit altında tutmanızı şiddetle tavsiye ediyorum." Bana son bir kez baktı, dudakları tiksintiyle kıvrıldı ve diğer iki cadıya başıyla işaret etti. Beni yeterince hızlı bırakamıyorlardı, sanki onlara zarar verebileceğimi düşünmüşler gibi beni neredeyse ikisinden de uzağa fırlatıyorlardı. *Doğru*. Ben

üç tam eğitimli Güneş Cadısı'na karşı mı? Bırakın başkalarına karşı nasıl kullanacağımı, kendi güçlerimi bile zar zor anlıyordum.

Üç Güneş Cadısı arkalarına bile bakmadan gittiler. Jordan oyalandı, ben yerde otururken beni izledi, ben de tekrar karyolama dönmek için kendimi toparlamaya çalıştım. Kullandıkları büyü, o beklenmedik sihir patlamasıyla tüm enerjimi almıştı ve şimdi zar zor hareket edebiliyordum.

Jordan koluma girdi ve beni kaldırarak karyolama götürdü. Onun dokunuşuyla içimde arzu dönmeye başladı ve ona yaslanıp benimle ilgilenmesine izin vermeyi çok istedim. *Teslim* ol, diye fısıldadı eş bağı. *Neden karşı koyayım ki?*

Jordan beni karyolaya yatırırken, "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," dedi. Sonra saçlarıma hafifçe dokunarak neredeyse şefkatle düzeltti. Eşlik bağı içimde mırıldandı, daha fazlasını istiyordu.

"Hayır, sadece beni kullanmak istiyorsun." Son gücümle sarsıldım ve kaşlarını çatarak elini bıraktı.

"Bu oyunda herkes bir piyon," dedi soğuk bir sesle. "Ben bile. Ama bunun yerine birlikte kral ve kraliçe olabiliriz."

Başka bir şey söylemeden gitti ve o gittiğinde rahat bir nefes aldım. O etraftayken düşünmek çok zordu. Eşlik bağı zihnimi bulandırıyor, içgüdülerimden şüphe etmeme neden oluyor ve duygularımı düğümlere dönüştürüyordu.

Duvara yaslandım. Bunu daha fazla inkâr edemezdim. Yarı Ay Cadısıydım, bu da annemin insan olmadığı ve Kaden'in teorisinin doğru olduğu anlamına geliyordu. Yine de bu bana herhangi bir cevap vermiyordu ve babam ona soru sormam için hayatta değildi. Zaten muhtemelen cevap da vermezdi. Annemin bir Ay Cadısı olduğunu biliyor muydu? Bunu bilmeme imkân yoktu.

Yaklaşık bir saat önce uyanmış olmamın bir önemi yoktu, yoğun bir uyuma dürtüsü hissediyordum. Güneş Cadılarını vuran o enerji şimşegi gücümün çoğunu da beraberinde götürmüştü. Karyolamın üzerine yığıldım, ince battaniyeyi üzerime çekme zahmetine bile girmedim. Sadece kendi üzerime kıvrıldım ve gözlerimi kapattım.

Beni hazırlıksız yakalayan bir yoğunlukla Kaden ve Stella ile konuşabilmeyi diledim. İkisinde de Ay Cadısı kanı vardı ve neler olduğunu anlamama yardımcı olabilirlerdi. Böyle gümüşü bir ışık yaratabilirler miydi? Emin değildim. İkisinin de görünmez olabildiklerini ve Kaden'in sürü topraklarını korumak için bir şekilde büyülü kalkanlar yaptığını biliyordum, ama hepsi bu kadardı.

Ay Cadıları ya da büyüleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve umutsuzca daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Ophiuchus işaretimi dalgınca ovuşturdum, sanki sempati içinde karıncalandığını hissediyordum. Sürüme geri dönmenin yolunu bulmaya kararlıydım. İhtiyacım olan cevaplar onlarda vardı ve ben Aslanlar ile Güneş Cadılarının olduğu bu yerden gitmek istiyordum. Bunlar benim halkım değildi, benim evim değildi ve Jordan kesinlikle hayatımı birlikte geçirmek istediğim adam değildi, eş bağının bana hissettirdikleri ne olursa olsun.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerimi kırıştıtararak uyandım ve büyük bir hayal kırıklığı hissettim. Yanımda sürümle ormanda koştuğum harika bir rüya görüyordum ve bu dört duvar arasına hapsolmuş bir şekilde uyanmak her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. *Bu* gerçek değilmiş gibi geliyordu ama Kaden'in evindeki yatağım yerine uyandığım şey buydu.

Güneş Cadıları ile karşılaşmamın üzerinden birkaç gün geçmişti ve can sıkıntısı beni biraz delirtmeye başlamıştı. Tek yapabildiğim uyumak, yemek yemek, antrenman yapmak ve plan yapmaktı, sadece süreci tekrar tekrar tekrarlamak. Kimse beni ziyarete gelmiyordu ve dolunay törenine kadar beni bu hapishanede bırakacaklarını düşünmeye başlamıştım. Kaçma ihtimalim her geçen gün azalırken, umutsuzluğum ve çaresizliğim daha da artıyordu. Bu noktada koltuk altlarımın ne kadar koktuğunu düşünmezdim bile.

Koridorda yürüyen birinin sesi beni hazırlıksız yakaladı ve eş bağının içimi kemirdiğini hissederek yatakta dik oturdum. Battaniyeyi bacaklarımdan kaydurdum ve ayaklarımı yere koydum, Jordan'ın karşısına açık bir kafayla çıkabilmek için uykunun son kalıntılarını da silkelemeye çalıştım.

Jordan ve onun sinir bozucu derecede mükemmel yüzü hücremde belirdi. "Günaydın, Ayla."

Kollarımı kavuşturdum. "Demek artık var olduğumu hatırlıyorsun. Ne istiyorsun?"

Jordan anahtarları taşıyan görevliye başıyla işaret etti, o da sorgusuz sualsiz kapıyı açtı. Jordan'ın içeri girmesini bekliyordum ama onun yerine

sanki onu takip etmemi işaret ediyormuş gibi elini uzattı. "Hadi yürüyüşe çıkalım." Yine de bir dakikalığına bile olsa bu kafesten çıkmayı çok istiyordum,

bu bir tuzak gibi kokuyordu. "Güneş Cadıları seni şimdi de benim bir tehdit olduğuma mı ikna etti? Beni dışarı çıkarıp öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Jordan, "Bunu size kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum ama bu artık gündemde değil," dedi.

"Bak," dedim ama yine de ayağa kalktım. "İlk tanıştığımızda beni ormanda bir av gibi avladın ve vücudumdaki birçok kemiği kırdın, şimdi de bana zarar vermekle ilgilenmediğine inanmam mı gerekiyor? Özellikle de Güneş Cadıları beni öldürmeye fazlasıyla hazır görünürken?"

Jordan başını eğdi. "Convergence'da birini öldürdüğümü gerçekten gördün mü?"

Hafızamı yoklamak için duraksadım ve haklı olduğunu anladım ama yine de kaşlarımı çattım. "Bunun olduğunu görmemiş olmam, ellerinde kan olmadığı anlamına gelmez. Ayrıca, beni öldürmek *istedin*."

"Babamın alfa emriyle hareket ediyordum. Seni reddetmemi ve seni öldürmeye çalışmamı sağladı. Artık o gittiğine göre, aramızdaki şeyler farklı olabilir."

"O... ne?" Şoktan dizlerimin bağı çözülmüş bir halde karyolama yığıldım. Yalan söylediğine dair bir ipucu bulmak için Jordan'ın gözlerini aradım. Doğru olabilir miydi? Bu, Jordan'ın eş bağının çekimine nasıl karşı geldiğini ve beni reddedip incitebildiğini açıklıyordu. Dixon güçlü bir alfaydı ve onun emri başka her şeyin önüne geçerdi. Kendi babam sayesinde bir alfanın emrine karşı koymanın ne kadar imkânsız olduğunu ilk elden biliyordum. Direnebildiğim tek zaman Kaden'in bana karşı kullanmaya çalıştığı zamandı ama o da bir şans eseri olmalıydı.

"Tanıştığımızda sana karşı pislik gibi davrandığımı biliyorum. Ama seni asla incitmek istemedim." Geri adım atarak hücreden çıkmam için bana alan açtı. "Hadi gel. Dışarıda konuşalım. Eminim biraz temiz havaya ihtiyacın vardır."

Bunu inkâr edemezdim. İsteksizce onu takip ettim, hâlâ baltanın düşmesini bekliyordum. Hücreden çıkarken gözüm iki gardiyanın üzerindeydi ama ikisi de hareket etmedi. Hiçbir alarm da çalmadı.

Jordan beni günlerdir kapana kısıldığım odadan çıkardı ve tek hapisane hücresinin benimki olmadığını fark ettim. Ruh emici ışıklandırma altında arka arkaya dizilmiş belki bir düzine kadar aynı oda vardı ve

Pencereler. Diğer tüm hücreler boş görünüyordu, ki bu da mantıklıydı. Burada kaldığım süre boyunca başka kimseyi duymamıştım.

Jordan beni karanlık bir merdivenden yukarı çıkardı ve sonra daha fazla gardiyanın yanından geçtik, bazıları masalarda oturup evrak işleriyle uğraşüyor, diğerleri ise bir su soğutucusunun başında sohbet ediyordu. Yukarıda en azından birkaç pencere vardı ve güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Biz yürürken binadaki herkes durup aval aval bana bakıyor gibiydi ama kimse tek kelime etmedi.

Jordan bir kapıyı iterek açtı ve beni içeri götürdü. Hafif serin olması için iklim kontrollü karanlık bir hücrede onca gün geçirdikten sonra dışarı adım atmak bir şoktu. Çölün sıcak ve kuru havası üzerime çöktü ve güneş, kafatasıma acı çivileri çakmaya niyetli bir şiddetle vurdu. Gözlerimi kısıtım ve gözlerimi kapatma dürtüsüne direnmeye çalıştım.

Sonunda uyum sağladıklarında etrafıma bakındım. Leo sürü köyünün sınırındaydık ve onun ötesinde sadece tepeler, yuvarlanan otlar ve yerden çıkan gerçek bir kaktüsle dolu sert bir çöl vardı. Artık kesinlikle Kanada'da değildim. Leo köyü, neredeyse birbirinin aynısı olan iki katlı evlerin sıralandığı, her biri kumun üç tonundan birine boyanmış, kiremit çatılı, oldukça yeni görünen çölün tam karşısındaydı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Jordan ilerideki yeşil alana doğru yürümeye başladı. Tereddüt ettim, hapishane binasına dönüp baktım ama gardiyanlar oldukları yerde kaldılar. Jordan beni destek olmadan tek başına köye mi götürecekti? Kendine bu kadar güveniyor muydu?

Jordan'ı takip etmek için acele ettim. "Sana saldırmaya çalışacağımdan ya da kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı, yüzü ukala bir gülümsemeyle aydınlandı. Saçları rüzgârda savrulurken ve güneş bronz tenini öperken bana baktığında, bu kuru ve sıcak yere ait olduğu izlenimine kapıldım. "Sana dostum gibi davranmaya çalışıyorum. Eğer kaçmaya çalışırsan, fazla uzağa gidemezsin. Ve eğer bana saldırırsan..." Gülümsemesi hınzırlaştı. "Seni yere sermekten büyük zevk alırım. Sanırım ikimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz."

Sözleri, görmezden gelmek için çok uğraştığım içimdeki şehveti alevlendirdi. Çöl sıcaklığında, ikimizin de hissettiği dürtülere sonunda teslim olana kadar birbirimizle savaşmaya çalıştığımızı hayal etmekten kendimi alamıyordum. Hayır, ona saldırmak bir seçenek değildi. Kendi bedenimin itaat edeceğine güvenemezken olmazdı. O zaman tek seçeneğim kaçmaktı. Belki şimdi değil, ama sonra.

"Dolunayda kendi özgür iradenle bana gelmeni istiyorum," diye devam etti Jordan. "Bu yüzden konuşmak istiyorum."

"O zaman konuşalım," dedim, ona doğru bir adım attım ve arzunun sıcak bir battaniye gibi üzerime çökmesine izin verdim. Zihnimde yeni bir plan şekillendi. Eğer Jordan ona gelmemi, onun mükemmel eşi olmamı istiyorsa, bunu yapabilirdim. Ona güvendiğime ve onu kabul ettiğime, daha da iyisi onu istediğime inandırırsam, gardını bana kaçma şansı verecek kadar düşürebilirdi. Eğer bir kez hücremden çıkmama izin verdiyse, uslu durduğum sürece muhtemelen bunu tekrar yapacaktır. Yine de zor olacaktı. Yapabileceğimden tam olarak emin olmadığım bir incelik gerektirecekti ve en kötüsü de sivri dilimi bir kenara bırakıp ona bayılıyormuş gibi yapmamı gerektirecekti.

Kirpiklerimin altından ona baktım ve onu içime çektim. Kahretsin, muhteşemdi. Vücudum onun için ağrıyor, amım ihtiyaçtan zonkluyordu. Tamam, eş bağı sayesinde bayılma kısmı kolay olacaktı. Belki *de fazla* kolay. Başımı belaya sokmadan önce bu kızı dizginlemem gerekiyordu.

"Gel," dedi. "Sana şehrin en sevdiğim yerini göstermek istiyorum."

Dirseğime hafifçe dokundu ve beni şehrin kenarındaki yemyeşil bir bahçeyle çevrili çardağa doğru götürdü. Etrafındaki sert arazinin tam tersiydi ve bu sığağa nasıl dayanabildiğini merak ettim. Küçük bir kapı açtı ve içeri adım attık, anında serinledi. Uzun, derin bir nefes aldım, havadaki düzinelerce farklı bitki ve çiçeği kokladım. Bazıları açıkça daha serin iklimler için yapılmış olmasına rağmen gelişıyorlardı.

Jordan patika boyunca ilerideki çardağa doğru yürüdü. "Bu bahçe Güneş Cadıları'nın bir hediyesiydi. Hava nasıl olursa olsun sıcaklık her zaman rahat kalacaktır."

Vay canına, diye düşündüm. *Güneş Cadıları gerçekten Aslanları kayırıyor.* Babam bunu biliyor muydu? Diğer sürüler biliyor muydu? Güneş Cadıları Aslanlara yardım edip onları kutsadıklarına göre, gerçekten de diğer sürüleri ele geçirebilirlerdi. Bu aynı zamanda Leolar bizi katlettiğinde Güneş Cadılarının neden Yengeç sürüsüne yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmadıklarını da açıklıyordu. Siktiğimin ikiyüzlüleri.

Kaden'in Leo sürüsünü ve diğerlerini de alt etmek istediğini söylediğini hatırladığımda içimi bir endişe kapladı. Aslan sürüsünün devasa sayısıyla birleşen Güneş Cadıları'nın gücüne karşı ne yapabilirdi ki? Ve eğer Leo sürüsü

diğer Zodyak Kurtları... Bu düşünce karşısında sertçe yutkundum. Buradan kaçsam bile, onlardan asla güvende olamayacağımı anlamaya başlamıştım.

Çardağın içine girdik ve Jordan beni banka doğru yönlendirdi, sonra da yanıma oturdu. Çiftleşme bağı beni yaklaştırmaya zorluyor, Jordan'a dokunmam için yalvarıyordu ama Kaden'i önemseyen yanım onaylamadığını haykırıyordu. İçimde sessizce bir savaş sürüyor, beni dikişlerimden ayırıyor, çılgılık atmak isteyene kadar beni iki farklı yöne çekiyordu. Tek istediğim hücreme geri dönüp saklanmaktı ama bunun Jordan'ı kazanmak için en iyi şansım olabileceğini biliyordum.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Bir tutam yağlı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sordum. Bu kadar uzun süre hapishane hücrelerinde kaldıktan sonra kesinlikle iğrenç görünmeliydim ve daha iyi koktuğumdan da şüpheliydim ama Jordan bunu fark etmemiş gibiydi. Ya da fark ettiyse bile umursamadı.

Yüzü düşünceli bir ifadeyle gökyüzüne baktı. "Babam Leo sürüsünü korkuyla yönetirdi. Sürü üyelerini hizada tutmak için onlara fiziksel şiddet uygulardı ve hiçbirimiz bundan muaf değildik. İlk doğan oğlu olan ben bile."

Biraz daha dik oturdum, artık ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda değildim. Babam da korku ve kaba kuvvetle yönetirdi ve bunu herkesten daha iyi bilirdim. "Benim babam da aynıydı."

Jordan bana baktı, dudakları sert bir çizgiyle gerilmişti. "Belki de ikisinin de gitmiş olması iyidir."

Sözleri üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü işleri farklı şekilde yapmamızı sağlıyor. Babam diğer tüm sürüleri yok etmek ya da kontrol altına almak, herkesi Leo sürüsünün bir üyesi yapmak ve onun da kral olmasını sağlamak istiyordu. Ben bunu istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Gerçek alfaları olarak bana itaat ettikleri sürece sürülerin bireyselliklerini korumalarına izin vermeyi planlıyorum. Sürümüzün Zodyak Kurtlarına liderlik etmesiyle, hepimiz için daha parlak bir geleceğe doğru ilerleyebiliriz."

Güneş Cadıları hepimizi kontrol ederken, diye ekledim zihnimden. Bunu yüksek sesle söylememek zordu ama onun yerine, sanki söylediği her şeye katılıyormuşum gibi yavaşça başımı salladım. "Diğer sürüleri seni liderleri olarak kabul etmeye ikna etmek zor olabilir. Güneş Cadıları arkanızda olsa bile."

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var." Uzanıp elimi tuttu ve kanımı hızlandırdı. "Diğer Zodyak Kurtları birlikte olduğumuzu, sürülerimizin geçmişteki rekabetlerini geride bıraktığımızı görürlerse, bunun en iyisi olduğunu anlayacaklardır."

Zodyak Kurtları arasında çok uzun zamandır kavga ve entrikalar var.

-Barış içinde birleşmemizin zamanı geldi."

Sözleri gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu ve kendime tüm bunların beni ona katılmaya ikna etmek için bir oyun olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Diğer herkes gibi o da beni kullanmak istiyordu. Özellikle de Ay Cadısı büyüsüne sahip olduğumu öğrendikten sonra. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Sen benim yanımdayken, durdurulamaz olacağız." Bana doğru döndü, dizi dizime değdi ve içime yakıcı bir ihtiyaç dalgası gönderdi. "Biz birlikte olmalıyız, Ayla. Yıldızlar buna karar verdi. Bunu hissetmiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Yalan kolayca söylenmişti ve bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyordum. Jordan bu kadar yakınımıdayken onu ne kadar çok istediğimden başka bir şey düşünmem zordu. Çiftleşme bağı bizi birbirimize yaklaşıtıyordu, karşı koymak imkânsızdı ve ben öne doğru eğilmek, aramızdaki mesafeyi kapatan kişi olmak için can atıyordum. Ama Jordan önce davrandı.

Ağzı benimkine çarptı ve içimdeki ani şehvet patlamasıyla yumuşak bir nefes verdim. Sonra elleri çenemde, saçlarımdaydı ve beni öperken kendine doğru çekiyordu. Ben de onu aynı yoğunlukla öptüm, kendimi durduramıyordum, göğsüne, omuzlarına, çenesine dokunuyordum. İlk arkadaş olduğumuzdan beri midemde olan düğüm gevşedi, sonunda kaçınılmaz olana teslim olduğumda tüm gerginlik bedenimi terk etti. Jordan benimdi, ben de onun.

Hayır, içimde derinlerde bir şey çılgılık attı. Kaden'in dudaklarının benim dudaklarımda olduğu düşüncesi kafamın içine doluştu ve eşimi ilk kez öpmenin verdiği fiziksel hissin önüne geçti. Ama başka bir şey daha vardı ve öpüşme uzadıkça bu his daha da güçlendi. Bir şeyler yanılttı, yerinde değildi, sanki evime girmiş ve onu tamamen yeniden düzenlenmiş bulmuştum. Her şeyin yanıltığı Jordan'ın beni öptüğü her saniye daha da artıyor, içimi şaşkınlık... ve dehşetle dolduruyordu.

Jordan'ı bir nefesle ittim ve sonunda harekete geçtim. Jordan'ın gözleri bana şaşkınlıkla bakarken şehvetle bulutlanmıştı ve ben düşüncelerimi toparlamak için çabaladım. *Lanet olası hızlı dil, şimdi neredesin?*

"Zamana ihtiyacım var," dedim, kelimeleri kekeleyerek. Jordan'ın parmaklarının omuzlarımda sıkışmasına bakılırsa beni dinlemeyeceğinden endişeleniyordum, *seni yere yapıştırmaktan büyük zevk alacağım* sözleri kafamın içinde dönüp *duruyordu*. Eğer beni tekrar öperse, ona karşı koyabileceğimden emin değildim - bu sefer zar zor bitirebilmişim. Her şey o kadar

Şehvet, ihtiyaç, iğrenme, nefret ve özleminden oluşan bir kasırga gibi kafamın içinde karmakarışıktı. Tek bildiğim Jordan'ın benden uzak durmasını istediğimdi.

"Zaman?" diye sordu, neyse ki gitmeme izin verdi.

Yalvaran gözlerle ona baktım, bir kez olsun gardımı indirdim ve ona kırılğanlığımı gösterdim. "Lütfen bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamaya çalış. Yakınsama'da beni reddettin ve sürüm öldürüldü. Sonra uyum sağlayacak ya da yas tutacak zamanım olmadan Ophiuchus sürüsünde uyandım ve tam oraya alıştığımı hissettiğim anda beni buraya getirdin, kilitledin ve söyledikleri her şeyin yalan olduğunu söyledin. Ve şimdi de yarı cadı olduğumu mu öğrendim?" Zoraki bir kahkaha attım. "Bunu hazmetmek zor."

Jordan'ın kaşları çatıldı ama yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Bu kesinlikle ondan beklediğim son şeydi. Onun hakkında bildiğim her şey, başkalarının duygularını önemsemeyen bencil bir pislik olduğunu söylüyordu ama nedense beni dinliyordu. Teknik olarak söylediğim hiçbir şey yalan değildi, ama şimdi bunu gerçekten kabul ettirmem gerekiyordu. "Senin eşin olmak istiyorum, gerçekten. Ama önce her şeye alışmam için bana biraz zaman verirsen memnun olurum."

"Elbette." Yakışıklı yüzünde bir sırıtış belirdi, yakışıklılığıyla beni neredeyse kör ediyordu. "Sana yardımcı olacak bir fikrim var."

"Bir fikir mi?" Aniden huzursuzlanarak sordum.

"Daha çok bir hediye gibi aslında," dedi Jordan ve bu beni daha iyi hissettirmede. Bu yeni Jordan fazla akli başında ve nazikti ve ona zerre kadar güvenmiyordum. Beni öldürmeye çalışan adama geri dönmesini diledim - en azından anladığım adama.

"Ne oldu?" Şüpheyi sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Jordan hâlâ sırtarak ayağa kalktı ve elini tutmam için bana uzattı. "Göreceksin."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bahçeden ayrıldık ve büyük SUV'lar, mükemmel biçilmiş çimler ve araba yollarındaki basketbol potalarıyla dolu tipik bir banliyö gibi görünen köye doğru ilerledik. Buranın şekil değiştirenlerle dolu olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, yanınızdan geçip giden bir kurt ya da size dik dik bakan yanık turuncu cüppeli bir kadın görene kadar sıra dışı bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Ürperdim ve Jordan'ın peşinden koştum.

Diğerlerine benzeyen iki katlı kum rengi bir evin önünde durduk ama bu evin etrafı muhafızlarla çevriliydi. Tüm alarm zillerim çalmaya başladı ve Jordan'a temkinli bir bakış attım. Beni şimdi nereye götürüyordu?

Bana esrarengiz bir gülümseme verdi ve ön kapıyı açtı. "Gel bakalım. Sürprizin içeride."

Beni içeri davet ederken burnuma tanıdık birinin kokusu geldi. Kendi hislerime inanamayarak olduğum yerde durdum ama sonra hızla ilerledim. Emin olmak için görmeliydim. Bakışlarım bir kez daha parlayan güneşten evin serin iç kısmına uyum sağlarken göz kırptım ve uzun, siyah saçlı tanıdık bir figür arkasını döndü.

"Mira?" Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak sordum.

"Ayla!" Kendini bana doğru fırlattı ve ben de kendimi onu yarı yolda karşılamak için koşarken buldum. Onu Mira'nın Balık sürüsüyle birlikte gittiği Yakınsama'dan beri görmemiştim. Balık alfası Aslan sürüsünün intikamından korktuğu için bana yardım etmeyi reddettikten sonra yeni eşi tarafından neredeyse sürüklenerek götürülmüştü. Birbirimizi görmeyeli sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Mira'ya sımsıkı sarıldım, onu sağ salım karşımda gördüğüm için neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlayacaktım, özellikle de son birkaç gündür yaşadıklarımın sonu. Uzun zamandır düşman tarafından kuşatılmışım, kimseye güvenemiyordum ve bu çok yorucuydu. Ophiuchus sürüsünde bile bunun bir kısmını hissetmişim, ancak onlar bu kadar düşmanca davranmamışlardı. Hepsi yıllardır ya da doğduklarından beri birlikteydi ve ben de aralarına karışmış biriydim. Sürüye katıldıktan sonra bile, gerçekten kabul edilmeden önce sürü üyeleriyle yıllarca güven inşa etmem gerekecekti. Ama Mira'yla öyle olmadı. Hayatım boyunca benim tek gerçek arkadaşım olmuştu ve onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki ona güvenmediğim bir zamanı hatırlamıyordum.

"Çok endişelendim," dedi Mira, birbirimizden uzaklaştığımız anda. Beni görünce -ya da belki kokumdan- burnu kırıştı ama gözleri sıcaklık doluydu. "Öldün mü yaşadın mı ya da biz Yakınsama'dan ayrıldıktan sonra sana ne oldu hiçbir fikrim yoktu. İyi olduğun için çok mutluyum."

"Özür dilerim. Sana hayatta olduğumu bildirmek için bir mesaj göndermek istedim ama yapamadım." Ophiuchus sürüsündeyken, sürü üyesi olana kadar bir telefona ya da dış dünyayla herhangi bir bağlantıya sahip olamayacağım söylenmişti. Sadece arkadaşına haber göndermek için sürünün yerini riske atmama izin vermezlerdi. Nihayet sürü üyesi olduğumda, Leo'larla ilgili her şey o kadar hızlı gelişti ki, ona bir mesaj gönderme şansım olmadı.

Jordan yanıma yaklaştı ve bana sevimli bir gülümseme gösterdi. "Burada dost bir yüze ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak, sizi hapishaneye geri göndermek yerine bu evde birlikte kalmanıza izin vereceğim."

"Gerçekten mi?" Mira'yı gördüğüm ve hapishane hücreme geri dönmeyeceğimi bildiğim için o kadar heyecanlıydım ki neredeyse ona sarılacaktım. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum, özellikle de Güneş Cadıları ona beni kilit altında tutmasını söyledikten sonra. Belki de Jordan üzerindeki kontrolleri sandığım kadar güçlü değildi.

Başını salladı. "Bunu bir deneme olarak düşün. Şimdilik evin içinde kalman gerekecek ama bir şey denemediğin sürece sana daha fazla ayrıcalık tanınacak."

Sesi nazikti ama sözlerinin altında yatan bir tehdit olduğunu fark etmemi sağladı. Mira'yı görmekten duyduğum mutluluğa rağmen, onun burada olması Jordan'a beni incitebileceği bir şey verdi. Eğer çizgiyi aşarsam

Onu hayatta tutmak için ne isterse yapacağını bilerek hayatını tehdit edebilirdi. Onun sözde yeteneği aslında beni kontrol etmenin başka bir yoluydu.

Zorla gülümsedim ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Arayı kapatmanız için size biraz zaman vereceğim," dedi ve uzanıp yanağıma dokundu. Ne bekleyeceğimi bilmeden gerildim ama sonra beni alnımdan öptü. Dokunuşuyla içimden bir ihtiyaç dalgası geçti, iç geçirmeme neden oldu ve nasıl hissettiğimi biliyormuş gibi bana gülümsedi. Sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti. Neredeyse bir kilit sesi duymayı bekliyordum ama hiçbir şey gelmedi. İçeride kilitli değildik ama dışarı da çıkamıyorduk. Jordan ne kadar cömert davranırsa davranırsın, bu evin hâlâ gardiyanlarla çevrili bir hapisane olduğunu unutmama izin veremezdim - yine de bir karyoladan başka bir şeyin olmadığı karanlık bir hücrede olmaktan iyidir.

Tekrar Mira'ya baktım ve bu endişeleri bir kenara ittim. Ona anlatacak çok şeyim vardı, asla inanmayacağı şeyler. Ama önce yapmam gereken başka bir şey vardı. "Oturup sana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum ama acilen bir duş ihtiyacım var."

"İyi fikir. Kokuyorsun." Güldü. "Hadi git, zaten valizimi boşaltmam gerekiyor."

Beni kovaladı ve ben de yukarı çıkmadan önce ona gülümsedim. Dört yatak odalı güzel bir evdi, temiz, modern ve bej rengindeydi ama sanki burada kimse yaşamıyordu. Hiçbir kişisel dokunuş yoktu, Mira ve ben buraya getirilmeden önce buranın başka birinin evi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Bana Yengeç sürüsünün diğer sürü alfaları ve aileleri gibi önemli ziyaretçiler için tuttuğu evlerden birini hatırlattı. Aslan sürüsünün de benzer bir şeye sahip olması beni şaşırtmadı.

Boş bir yatak odası seçtim ve burayı benim olarak işaretleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Kıyafet yok, hatıra yok, hiçbir şey yok. Bir kez

daha, dünyevi hiçbir eşyaman olmadığı bir yerdeydim. Bu durum gülünç olacak kadar tekrarlanmaya başlamıştı. Bu düşünce bana bunun en son ne

zaman olduğunu hatırlattı ve içim hüznle doldu. Kaden ve Stella'nın

evinde sadece bir süre yaşamıştım ama aniden, çok güçlü bir ev özlemi

h i s s e t t i m . Onların evi hayat doluydu ve aileden biriymişim gibi bir

parçası olmama izin vermişlerdi. Buna kıyasla burası ruhsuzdu. En azından

bitişikteki banyoda bir duş seti vardı. Üzerimdeki eski kıyafetleri hızla

çıkdım ve duşa girdim. Vücudumdaki kiri, pisliği ve teri yıkamak

harikaydı ve sıcak suya sahip olduğum için minnettar bir şekilde gereklilik

noktasını geçtikten sonra duşta oyalandım

tenime vuruyordu.

Kapı çalındı ve ben hemen alarma geçtim.

"Şimdi fark ettim ki muhtemelen hiç kıyafetin yok," dedi Mira, sesi kapıdan boğuk geliyordu.

Rahatladım. "Hayır, yok."

Kapı gıcırdayarak açıldı. "Onları tezgahın üzerine bırakacağım."

"Çok teşekkür ederim," diye karşılık verdim, Mira ve onun düşüncesi için sonsuza kadar minnettar kalacaktım. O her zaman başkalarını düşünürdü ve etrafımdaki herkes düşmanken onun burada benimle olmasından çok memnundum. Sadece bunun onu da tehlikeye atmamasını diledim.

Duşumu bitirdim, nerede olduğumu hatırlayınca keyfim biraz kaçtı. Bir süre sıcak suyun altında zihnimi boşluğa bırakabilmişim ama şimdi gerçekliğe geri dönmüştüm.

Verilen havlulardan biriyle kurulandım ve Mira'nın kıyafetlerini giydim. Mira ve ben aşağı yukarı aynı bedendeydik ve daha önce de birçok kez kıyafetlerimizi paylaşmıştık. Babam bana okul için yeni kıyafetler alma zahmetine katlanamadığında, Mira bana her zaman kendi kıyafetlerinden verirdi. Bugün bana gri bir tişört ve çok rahat olmayan bir kot pantolon bırakmıştı ama kendi kıyafetlerimi nereden alacağımı bulana kadar idare edebilirdim. Yine de üzerime hatırladığımdan biraz daha farklı oturdular ve onu son gördüğümünden beri değiştiğimi fark ettim. Kas yapmıştım, vücuduma yapışan son bebek yağını da atmıştım. Aynada kendime baktım ve bana bakan kadının çenesinde inatçı bir duruş ve gözlerinde daha önce kendimle ilişkilendirdiğimi hatırlayamadığım bir sertlik vardı.

Kendimi çok daha iyi hissederek dışarı çıktım. Mira'nın sesini takip ettim ve onu koridorun sonundaki bir yatak odasında, etrafı açılmış birçok valizle çevrili halde buldum. Sanki uzun süre burada kalmayı bekliyormuş gibi eşyalarını toplamıştı.

"Taşınacak gibi görünüyorsun," dedim. "Peki ya arkadaşın? O da burada mı?"

"Aiden, Pisces sürüsünün geri kalanıyla birlikte geri döndü." Sesinde bir gerginlik vardı ve birinin dinliyor olabileceğinden endişeleniyormuş gibi etrafına bakındı. Tekrar konuştuğunda neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Seni benimle kaçmaya ikna etmek gibi bir şey yapmadığımdan emin olmak için onu rehin tutuyorlar."

Şaşırmamam gerektiği halde kalbim sıkıştı. Jordan'ın yeteneğinin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum ve bu, hatırladığım Leo sürüsüyle daha eşit görünüyordu. "Özür dilerim. Bu karmaşanın içinde olman benim hatam."

Mira başını salladı. "Hayır, öyle değil. Balık sürüsü Aslanların taleplerine tamamen boyun eğdi. Sonumuz Yengeç sürüsü gibi olur diye alfamız Jordan'a karşı çıkmaya korkuyor."

Tam da korktuğum gibiydi. Balık sürüsü bir zamanlar Yengeç'in en büyük müttefikiydi ve bir anda dönmüşlerdi. Alfa'ları Birleşme'de bize yardım edemeyecek kadar korktuktan ve onlara en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettikten sonra daha iyi bir şey beklemiyordum. "Peki ya diğer sürüler?"

Bavulundan birkaç gömlek çıkardı ve çekmeceye koydu. "Diğer sürüler de aynı şekilde korkmuş durumda. Ya doğrudan Aslanlarla ittifak kuruyorlar ya da yollarından çekilmeye çalışıyorlar. Bazıları, özellikle de eski Leo alfası ölmüşken, işin nereye varacağını görmek için bekliyor."

Başımı salladım. *Korkaklar*. "Bunun dışında kalmak mümkün değil. Jordan Güneş Cadıları'nın yardımıyla hepsini ele geçirmeyi planlıyor ve her ne kadar babasından daha iyiymiş gibi davransa da, içimden bir ses her sürü Leo'ların egemenliği altına girdiğinde durumun pek de farklı olmayacağını söylüyor. Bildiğiniz kadarıyla sürülerden *herhangi biri* onlara karşı koyabilecek mi?"

Mira daha sonra hafif, uçuşan elbiseler aldı. "Bilmiyorum. Balıklar'a geri döndüğümde, ne yaptığımızı görmek için bize ulaşan birkaç sürü oldu ama Aslanlar'a aktif olarak karşı çıkmadığımızı anladıklarında geri çekildiler. Hangileri olduklarını bilmiyorum, herkes bunu oldukça gizli tuttu. Özellikle de benimle."

"Kalan Kanserler hakkında bir şey duydun mu?" Ben sordum. Hepsi Yakınsama'ya gitmemişti ama geride kalanlara ne olmuştu? Dixon Leo'larından bazılarını onları da yok etmeleri için göndermiş miydi?

"Saklandıklarını duydum ama kimse nereye gittiklerini bilmiyor. Ya da bilseler bile bana söylemediler." Elindeki elbiseye baktı, parmakları boş boş şeffaf kumaşı okşuyordu. "Kanserden kurtulan tek kişi olarak herkes etrafımda sürekli diken üstündeydi. Elbette hepsi kibardı ve ailemin ölümü ve sürümü kaybetmem konusunda çok anlayışlıydılar ama benden de kaçma eğilimindeydiler."

"Kulağa çok yalnız geliyor." Empati kurabiliyordum; tanımadığınız bir sürünün ortasına ansızın fırlatılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

"Öyleydi ama en azından eşim vardı." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Aiden bunu katlanılabilir kılan tek şeydi."

"Nasıl biri?"

Mira'nın gözleri uzaklara dalıp gitti ve yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. "Aiden mı? O... harika biri. Komik, zeki, nazik ve suyu en az benim kadar seviyor. Daha fazlasını isteyemezdim."

En azından birimiz istediğimiz kişiyle birlikte olabiliyoruz, diye düşündüm ve acının Mira'nın kendisine uzanmasına izin vermemeye çalıştım. Eşinin ona kolayca gelmesi ve mükemmel bir çift olmaları onun suçu değildi - sonuçta olması gereken de buydu. Onun için gerçekten mutluydum, bu mutluluk kendim için üzüntüyle karışık olsa bile. İstemediğim bir eşle sıkışıp kalmıştım ve beni istemeyen bir adamı istiyordum. Eğer bu kadar acıtmasaydı gülerdim.

"Onu çok özleyor olmalısın," diyebildim. Mira'yı biraz kıskanıyor olsam da, Leo'ların Aiden'ı ona karşı kullanmasından nefret ediyordum.

"İstiyorum." Sonunda elbiseleri dolaba itti. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter, bana Yakınsama'dan sonra sana ne olduğunu anlat. Bunca zamandır burada Leo'larla mıydın?"

"Hayır, bu daha yeni oldu." Yatağın kenarına oturdum. Gerçekten de konuşacak çok şeyimiz vardı. "Aiden seni sürükleyip götürdükten ve Balık sürüsü beni ölüme terk ettikten sonra, Ophiuchus sürüsü tarafından alındım. Beni kesin ölümden kurtardılar ve ilk başta bana güvenmeseler de beni eğittiler."

Mira gözlerini kırpıştırarak bana baktı, yüzündeki ifade inançsızdı. "Ophiuchus sürüsü, yani Yakınsama'da aniden ortaya çıkan insanlar mı? O gecedan önce gerçek olduklarını bile bilmiyordum."

"Onlar kesinlikle gerçek. Bunca zamandır saklanıyorlardı ama yıllardır Zodyak Kurtları'na karşı çıkmayı planlıyorlardı. Ophiuchus sürüsü Leo'lara karşı durabilecek cesarete ve güce sahip tek sürü olabilir."

"Vay be." Mira yanıma oturdu, gözleri kocaman açılmıştı. "Bana her şeyi anlat. Neye benziyorlardı?"

"Onlar..." Bir başka sıra hasreti dalgası içimi doldururken nefesimi çektim. "Hiç de beklediğim gibi değillerdi. Kararlı, dirençli, gizemli, tutkulu... ama aynı zamanda kabul edici. Yıllar boyunca Zodyak Kurtları'nın dışladığı pek çok kişiyi aralarına aldılar ve kendimi kanıtladıktan sonra benim de sürülerinin bir parçası olmama izin verdiler."

Mira'nın oradaki paket izini görebilmesi için gömleğimin kolunu biraz daha yukarı kaldırdım. Uzandı ve olduğuna inanamıyormuş gibi dokundu.

Gerçek.

"Peki ya alfaları?" Mira kaşlarını kaldırarak sordu. "Onu Convergence'ta gördüm. Yoğun ve ateşli görünüyordu."

"Kaden," dedim, adını söylerken duygularımı sesimden uzak tutamadım. "Ailesini öldürdükleri için Leo'lardan intikam almak istiyor ve beni dövüşmek için eğitti. O..." Boğazım düğümlendi. "O tanıdığım en iyi alfa."

Arkasına yaslandı, beni inceledi. "Onun adını bir lütfmuş gibi söylüyorsun. Ne oldu, ona aşık mı oldun?"

Kahretsin, bu kadar açık mıydı? "Hayır, bu... karmaşık. Ona karşı bir şeyler hissediyorum ama birlikte olamayız çünkü biz eş değiliz."

"Evet, ama Jordan seni Yakınsama'da reddetti," diye belirtti. "Gerçi şimdi fikrini değiştirmiş gibi görünüyor."

Homurdandım. "İnan bana, onun fikir değiştirmesi konusunda ben de en az senin kadar şaşkınım."

"Buraya nasıl geldin?"

Yere baktım, korkunç anıyı yeniden yaşarken ellerime bakıyordum. "Ophiuchus sürüsü Aslanlar ve Güneş Cadıları tarafından saldırıya uğradı. Kaden Leo alfasını yenmeyi başardı ama sürü hâlâ tehlikedeydi. Onları kurtarmak için Jordan'la gelmeyi kabul ettim. O zamandan beri beni esir tutuyor."

Mira gözlerini devirerek, "Şimdi de ne kadar iyi bir adam olduğunu göstermek için beni buraya getirdi," dedi.

"Aynen öyle. Onunla birlikte olmak istemiyorum ama eş bağına direnmek her geçen gün daha da zorlaşıyor."

Mira öne doğru eğildi ve gözlerimle buluştu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama beni dinle. Buna direnmen gerektiğinden emin misin? Her şey korkunçken bile, eş bağı benim için anlamlı olan tek şeydi."

"Jordan'la birlikte olamam. Ondan nefret ediyorum." Bu sözleri söylerken kaşlarını çatıttım. Ondan hâlâ nefret ediyor muydum? Artık kendi hislerime güvenemiyordum. "Nefret etmesem bile, eş bağımızla ilgili bir şeyler yanlış. Bunu açıklayamam ama bana inanmak zorundasın." Daha dik oturdum ve ellerimi Mira'ya uzattım, o da biraz kafası karışmış gibi görünse de ellerimi tuttu. "Sadece kaçmam ve Ophiuchus sürüsüne geri dönmem gerekiyor. Sonra bunu çözebilirim."

Mira ellerimi sıktı. "Elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

"Hayır." Mira'nın beni desteklemesi ne kadar güzel olsa da bunu riske atamazdım. "Bu seni ve Aiden'ı tehlikeye atar. Senden bunu yapmanı isteyemem."

Bir huff çekti. "Aiden'la ne olursa olsun, sen benim kardeşimsin. Birbirimizi doğduğumuzdan beri tanıyoruz ve ben her zaman senin yanında oldum. Sırf biraz korkutucu olmaya başladı diye şimdi durmayacağım."

İçimden bir minnettarlık dalgası geçti. Elbette bunu tek başıma yapmama izin vermezdi. Daha önce hiç izin vermemişti. "Bir yolu olabilir. Yakın zamanda annemden Ay Cadısı büyüsüne sahip olduğumu öğrendim. Yakınsama'da beni kurtaran tek şey buydu. Ay ışığında ışınlanabiliyorum ve bunu Jordan'dan kaçmak için kullandım. Belki kaçmamıza yardım etmek için de kullanabilirim."

Mira başını salladı, benden hiç şüphe duymuyordu. "Bir yolunu bulacağımı biliyorum. Gitmek istediğine karar verdiğin anda ben de senin yanındayım."

Ellerini tekrar sıktım ve ay tanrıçası Selene'ye ya da beni dinleyecek herhangi birine sessiz bir dua gönderdim. *Lütfen, buradan kaçmamıza izin ver. Çok geç olmadan.*

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Sonraki bir saatimi evde kamera veya mikrofon aramakla geçirdim - Jordan'ın konuşmalarımızı dinleyemeyeceğinden veya beni duşta ürkütücü bir sapık gibi izleyemeyeceğinden emin olmak istedim. Hiçbir şey bulamadım, bu da beni biraz daha iyi hissettirdi, ancak pencereden her baktığımda devriye gezen gardiyanlardan birini görüyordum, bu çok daha güzel olsa bile bana hala bir hapishanede olduğumu hatırlatıyordu.

O öğleden sonra, bir kadın benim bedenimde her türlü kıyafet, ayrıca ayakkabı, iç çamaşırı, sütyen, gecelik ve hatta birkaç şapka ile geldi. Bunların nereden geldiğini sorduğumda sadece gülümsedi ve Jordan'dan bir hediye olduğunu söyledi. Bundan yaklaşık on beş dakika sonra başka bir kadın şekil değiştirici geldi ve buzdolabımızı ve kilerimizi dondurulmuş pizzadan karpuz ve şaraba kadar aklıma gelebilecek her türlü yiyeceklerle doldurdu. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa muhafızlardan birine haber vermemizi, kendisinin de en kısa zamanda getireceğini söyledi. Mira çok sevindi; yemek yapmayı çok severdi ve hemen istediği şeylerin bir listesini yapmaya başladı.

O gece ikimiz de yemek pişiremeyecek kadar yorgun olduğumuz için donmuş pizzalardan birini yedik ve film izlemek için patlamış mısır aldık. Salondaki büyük televizyonda Netflix, Disney+ ve bildiğim diğer tüm yayın hizmetleri vardı, hepsi Jordan sayesinde. İtiraf etmeliyim ki, özellikle de Ophiuchus sürüsüyle hiçbir şey yapmadıktan sonra, adam büyük puanlar kazanıyordu. Kaden orada geçirdiğim süre boyunca beni internetle ilgili her şeyden men etmişti, sanki koordinatlarımızı Hulu üzerinden göndermemi bekliyormuş gibi.

Yakınsama'dan hemen sonra vizyona giren bir Marvel filmi buldum ve onu açtım. Mira'yla birlikte izledik, patlamış mısır yedik ve neredeyse... normal hissettim. Birkaç dakika boyunca nerede olduğumu ve diğer her şeyi unuttum ve sadece arkadaşımınla birlikte olmanın ve başka birinin hikayesinde kaybolmanın tadını çıkardım.

Yarısına geldiğimizde Mira, "Durdur şunu," dedi. "Daha fazla şaraba ihtiyacım var."

Kıkırdadım ve duraklatmaya bastım, sonra kendim ayağa kalktım. "İyi fikir. Jordan'ın tüm şarabını içip ona daha fazla şarap aldırma fikri hoşuma gitti. Zaten işlemem gerekiyor." Banyoya doğru gitmeye başladım ama Mira küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. Arkamı döndüm ve yüzünü gördüm. "Ne oldu?"

"Oh, Ayla. Pantolonun." Bana doğru eliyle işaret etti, ben de soluk kot pantolonuma baktım ve kalçalarımın arasında kan gördüm.

"Oh kahretsin." Aşağıya bakarken içimi panik kapladı. "Neden kanıyor?" Mira'nın yüzü sempatikleşti. "Regl oldun. Hepsi bu."

"Ben... nasıl?" Regl döneminin sadece insanların yaşadığı bir şey olduğunu sanırdım. Bildiğim kadarıyla Mira gibi ben de hayatım boyunca regl olmadan yaşamıştım.

"Son dolunayda kıızıştın mı?"

Hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Yaptım, evet."

"Artık çiftleştiğine göre, eğer hamile kalmazsan, kızgınlık döneminden sonra regl olacaksın." Başını eğdi, gözleri acıma duygusuyla doluydu. "Üvey annen sana bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır, tam olarak o tür bir ilişkimiz olmadı," diye mırıldandım, kafam bu yeni bilgiyle dönüyordu - görünüşe göre en başından beri bilmem gereken bir şeydi. Kaden'le yaptığım onca seksten hamile kalabileceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi hamile kalmadığımdan emin olduğum için bunun acısını göğsümün derinliklerinde hissediyordum.

Mira ayağa kalktı ve kargaşamı hissederek bana doğru yürüdü. "Sen iyi misin?"

Biraz kandan daha fazlası için üzgün olduğunuzu hissediyorum."

"Dolunay sırasında Kaden'le seks yaptım. *Çok fazla* seks. Sanırım bir parçam hamile olduğumu ve hala içimde ondan bir parça taşıdığımı umuyordu." Başımı salladım, gözyaşlarımı geri kırıştırdım. "Bu aptalca, biliyorum. O benim eşim değil."

Kollarını bana doladı. "Oh, Ayla. Özür dilerim. Ama biliyorsun ki o senin eşin olsa bile, kızgınlık dönemine girdiğimizde şekil değiştirenlerin hamile kalması hâlâ nadir görülen bir şey."

Ona yaslanarak burnumu çektim. Çoğu şekil değiştirenin yalnızca bir çocuğu olurdu ya da gerçekten şanslılarsa iki çocukla kutsanırlardı. Bunun tek istisnası İkizler sürüsüydü elbette, çünkü onların her zaman ikizleri olurdu. "Gerçekten, böylesi daha iyi. Anne olmak için çok gencim ve burada Aslanların arasında hamile kalmak tam bir kabus olurdu. Düşünebiliyor musunuz?"

Mira sırtımı okşadı. "Bir gün hazır olduğunda gerçekleşecek. Hadi, seni temizleyelim. Kullanabileceğin pedlerim var."

Kolunu kavradım, aklıma yeni ve korkunç bir düşünce geldi. "Mira, Jordan'ın bebeğini doğurmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," dedi. "Sonbaharda Leo sıcağı gelmeden çoktan gitmiş olacağız."

Yutkundum ve haklı olduğunu umdum ama yaz çoktan geçip gitmişti ve benim kaçış pencerem her geçen dakika daha da kısılıyordu.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN öncekilere kıyasla nispeten mutluluk içinde geçti. Bir hücrede uyanmadım, Güneş Cadıları gelip benden büyü yapmadılar ve en güzeli de Mira'nın yeniden hayatımda olmasıydı. Evden çıkmamıza izin verilmemesi bile önemli değildi, çünkü günleri birbirimizi yakalayarak ve ayrı geçirdiğimiz zamanın nasıl geçtiğine dair hikayeler anlatarak geçiriyorduk.

Mira'ya Ophiuchus sürüsünü, Kaden ve Stella'yı, kurt yavrularını ve eşcinsel eş bağlarının nasıl mümkün olduğunu anlattım. Ona dövüşmek için nasıl eğitildiğimi, ay güçlerimi nasıl geliştirdiğimi ve Kaden'in çatısında yıldızları nasıl öğrendiğimi anlattım.

Mira da Balık sürüsü hakkında hikâyeler anlattı. Yengeç sürüsüne ne kadar benzediklerini, Alaska kıyılarında bir balıkçı köyünde yaşadıklarını ve Aiden'in onun için elinden gelen her şeyi yapmaya nasıl kararlı görüldüğünü anlattı. Ne kadar mükemmel bir çift olduklarından bahsettiğinde hâlâ içim acıyordu ama gülümsemeyi ve ondan mutluluk duymayı başarmıştım. Ne de olsa bunu hak etmişti. Bana karşı her zaman çok nazik, kabullenici ve beni desteklemeye istekli olmuştu. *Elbette* mükemmel bir eşe sahip olmayı hak ediyordu.

Ama yapmadım mı?

Evde vakit geçirdikçe kendimi bir mahkum gibi değil de gerçek bir insan gibi hissetmeye başladım ve o güne kadar özlediğim bir tür berraklığı buldum

Aslan sürüsünün hücrelerinde uyandığından beri. Artık Ağustos ayıydı, yani Aslan mevsimi tüm hızıyla devam ediyordu ve dolunay da yaklaşıyordu.

Bir plan oluşturmaya başladım ama elimde fazla bir şey yoktu. Hâlâ dışarı çıkmamıza izin verilmiyordu ama ikinci kattaki her pencereden dışarı bakıyor ve kasabanın planını ezberlemeye çalışıyordum. Bunun ötesinde, tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum, sadece Phoenix yakınlarında bir yerde olduğumuzu biliyordum. Ama ne kadar yakın? Koşarak gidebileceğim kadar yakın mı, yoksa bir araç çalmam mı gerekiyordu? Babamdan diğer sürüler hakkında daha fazla şey öğrenmediğim için kendime lanet ettim, gerçi o da hiçbir zaman bilgi konusunda çok açık sözlü olmamıştı.

Mira kaçmama yardım etmeye kararlı görünüyordu, bunun için minnettardım ama şimdi endişelenmem gereken iki kişi vardı. Ay Dokunuşu yeteneğimi daha önce hiç başkası üzerinde kullanmamıştım ve bunun mümkün olup olmadığından emin değildim ama denemek zorundaydım. Başarmamızın tek yolu buydu. Etrafımız düşman tarafından sarılmıştı ve bunu asla unutmama izin vermediler. Gördüğüm herkes bana şüpheli ve düşmanca bakıyordu. Pek de umduğum gibi bir karşılama değildi ama buna alışmıştım. Hayatımın büyük bir kısmını bana bu şekilde davranan bir sürüde büyüyerek geçirmiştım.

Burada Aslan sürüsünde olmak Ophiuchus sürüsü için daha fazla acı duymama neden oldu. Bana güvenilmediğinde ve Kaden her zaman iki korumam olmasını sağladığında bile, yine de bana temel saygı gösteriliyordu. Kimse bana ters ters bakmadı ya da ben yanlarından geçerken arkadaşlarına ellerinin arkasından benim hakkımda fısıldamadı, kurt kulağımla duyabileceğimi bildikleri kötü sözler söylemediler. Onlar benim evim, ailemdi ve yakında Mira'yı da yanıma alarak onlara dönebileceğimi umuyordum.

Jordan her gece benimle birlikte evin küçük arka bahçesinde yıldızların ve ağaran ayın altında yemek yiyordu. Ayın enerjisini içime çekmeye çalıştım ama her gece daha da büyüyüp yuvarlaklaşarak benimle alay ediyor gibiydi. En kötüsü de onunla geçirdiğim her gecenin beni kendimi kaybetme tehlikesiyle daha fazla karşı karşıya bırakmasıydı. Çiftleşme bağına direnmek gittikçe zorlaşıyordu ve bazı geceler onunla savaşımaya devam ederek hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Jordan gittikten sonra odama dönüyor ve yatağıma yığılıyordum, arzuyla seğiriyordum, kendimi tam olarak tatmin edemiyordum, muhtemelen onun da aynı şeyi yaptığını biliyordum.

Jordan'ın beni tekrar öpmeye çalışmamış olması açıkçası beni

şşırtmıştı. Dudaklarım, boynuma, göğüslerimin kıvrımlarına uzun uzun baktığını görebiliyordum. Beni izlerken gözlerindeki sahiplenici sıcaklığı hissediyordum ama o

bahçedeki o zamandan beri dudaklarını yanağımda gezdirmekten başka bir şey yapmamıştı. Tanrılara şükürler olsun.

"Bu gece dikkatin dağınık, Ayla," dedi Jordan ve bakışlarımı tabağımdan çekti. Neredeyse hiç iştahım yoktu. Dolunaydan önceki geceydi ve ben sabırsızlanmaya başlamıştım. Eğer kaçacaksam, bu gece olmalıydı. Gücümü korumak için tabağımdaki her şeyi yemeliydim ama midem her lokmaya isyan etti.

"Yorgunum," dedim ve ona sakın bir gülümseme verdim. "Mira ve ben geç saatlere kadar Netflix'te önerdiğin Kore dizisini izledik. Duramadık."

"Beğeneceğini biliyordum." Jordan bana gülümseyerek karşılık verdi ve şarabından bir yudum aldı. "Yemeğin iyi mi? Daha dokunmadın bile."

Önümdeki gurme somon yemeğine baktım ve iyi bir bahane bulmaya çalıştım. Beni hapishaneye kapattığı zaman bile burada o kadar güzel yemekler yemiştım ki, Yengeç sürüsündeki evimde yediğim her şeyden daha iyiydi. Bundan nefret ediyordum ve Jordan'dan beni güzel yemekler, yeni kıyafetler ve güzel sözlerle tavlayabileceğini düşündüğü için daha da çok nefret ediyordum. Çiftleşme bağına cevap veren yanımdın onun hediyelerini *beğenmesinden* ve kalmak istemesinden daha da çok nefret ediyordum.

İyi dostum, bana fısıldadı. Seninle ilgilenecek.

Doğru, artık bana ihtiyacı olmadığına karar verdiği ana kadar, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Sanırım bu gece o kadar aç değilim. Aslında, içeri girmemin bir sakıncası var mı? Yarından önce bol bol uyumak istiyorum." Bir cevap duymadan ayağa kalktım.

"Elbette." Jordan da ayağa kalktı ve bardağını yere bıraktı. Bana ulaşmak için iki uzun adım atarak öne çıktı ve yanağıma dokunmak için uzandı. Eli gıcıklayacak kadar hafif bir şekilde boynumdan aşağı inerken tüylerim diken diken oldu. Onun dokunuşuyla içimden geçen çılgınca ürpertiye engel olamadım ve kendimi ona doğru eğilmekten alıkoyamadım.

Jordan cesaretlenmiş görünüyordu ve elini kolumdan aşağı kaydırđı, elimi tutacağını düşündüm. Ama onun yerine parmakları kalçamda gezindi ve onu sahiplenerek tuttu. Hafifçe sıktığında nefesim kesildi, onu itmemek ya da öne doğru çekmemek için kendimi tutmaya çalıştım. Bu noktada hangisinin daha kötü olacağından emin değildim.

"Gergin olman sorun değil," diye fısıldadı Jordan ve nefesi tenimde gezindi. "Ama yarın gecedен sonra her şey daha iyi olacak. Sen de

bakın."

"Doğru," diye boğuldum, *beni bırakması* yerine. Tekrar ürperdim ve gözlerimi kapattım, kendimi bu zevk ve yanlışlık karışımından başka bir şey hissetmeye zorladım.

Görünüşe göre Jordan'ın istediği cevap buydu çünkü gitmeme izin verdi ve ona tekrar bakmak için döndüğümde yüzünde memnun bir sırıtma vardı. "Git dinlen, Ayla. Yarın önünde büyük bir gece var. İkimizin de öyle."

Kulağa bir söz gibi geliyordu ama bir tehdit gibi hissettiriyordu. Onu ne kadar çok istediğimi ve onunla kalmaya direnmenin ne kadar zor olduğunu düşünerek titrek bir gülümsemeyle yetindim. Günlerce benden uzak durmuş, mükemmel bir beyefendi gibi davranmış ve bana alan tanımıştı ama şimdi bedenim aramızdaki mesafeyi kapatma ihtiyacıyla uğulduyordu. Buna bir an daha dayanamazdım.

Bu gece kaçacaktım ya da denerken ölecektim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

Biraz fazla hızlı bir şekilde arkamı döndüm ve Jordan'dan kaçıyormuşum gibi görünmemek için adımlarımı yavaşlattım. Hiç şüphesiz kalbimin atışını duyabiliyor ve kalçalarımın arasındaki arzunun kokusunu alabiliyordu. Bu noktada, yarın sonsuza dek çiftleşeceğimizi bildiği için beklentinin tadını çıkardığını düşünüyorum.

Arka kapıyı açtım, evin etrafını saran çok sayıdaki korumaya göz ucuyla bile bakmadım ve arkamdan sıkıca kapandığında kapıya yaslandım. Kafamı cesaret edebildiğim kadar sert bir şekilde kapıya vurdum ve Mira mutfağın kapısında belirdi.

"Yine Jordan'la akşam yemeği mi?" diye sordu.

"Ondan nefret ediyorum," dedim ama bu tamamen doğru değildi. Onu *istiyordum* ve bana daha çok dokunmasını, beni öpmesini, bana sahip çıkmasını *istediğim* için kendimden daha çok nefret ediyordum. Ürperdim, hâlâ kalçalarımındaki parmaklarının hayaletinin beni daha önce sadece bir kişinin yapabileceği şekilde kavradığını hissediyordum. "Bu gece dışarı çıkmalıyız. Bu bizim son şansımız."

"Ben hazırım," dedi Mira, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

Dışarıda, arka bahçenin üzerinde gökyüzünü aydınlatan aya baktım. Dolunaydan önceki gece olmasının tek iyi yanı güçlerimin daha güçlü olması gerektiği idi. Onları nasıl kullanacağımı hâlâ tam olarak bilmediğim için bu önemli olabilirdi.

"İki saat bekleyip gideceğiz, böylece uyuduğumuzu sanacaklar," dedim. "Çantanı hazırladın mı?"

"Çoğunlukla. Şimdi gidip işimi bitireceğim."

Mutfaktan çıktı ve ben de kapıdan uzaklaşıp onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Neyse ki Mira, Balık paketinden iki sırt çantası getirmişti, bu da banyodaki küçük tuvalet setinin yanı sıra biraz yiyecek ve kıyafet sokabileceğim anlamına geliyordu. Sadece birkaç gün yetecek kadar. Umarım bundan fazlasına ihtiyacımız olmazdı.

Bu sabah hazırlamaya başladığım sırt çantamı elime alırken kalbim çarpmaya devam ediyordu, bu gece onu kullanacağımı biliyordum. Şimdi odamdaki panjurları kapattım ve işimi bitirdim, sonra kıyafetlerimi değiştirdim. Jordan'la akşam yemeği için siyah bir kılıf elbise giymiştim ama kaçışım için kot pantolon ve tişört giydim. Sonra ışığımı kapattım ve karanlıkta oturup bekledim, önerdiğim kaçış rotasını kafamda yüzlerce kez gözden geçirdim, daha iyi bir plan yapmak için daha fazla bilgiye sahip olmayı diledim, Kaden'in gelip beni kurtarmasını diledim, kendimi bu duruma hiç sokmamış olmayı diledim. Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi karanlık düşüncelerimden uzaklaştırdım. Hayatta çizdiğim kader buydu ve beni kurtarabilecek tek kişi kendimdim.

Vakit geldiğinde çantamı aldım ve Mira'nın kapısını çaldım. Yatak odasında çatıya çıkmak için kullanabileceğimiz bir balkon vardı, çünkü devriye gezen muhafızlar yüzünden yer seviyesinden kaçmak mümkün değildi. Elbette yukarı tırmandığımızı görebilirlerdi ama bu gece şansın bizden yana olması için dua ettim.

"Bundan emin misin?" Fısıldadım. "Bu kalmak için son şansın."

Çantasını daha sıkı kavradı. "Asla olmaz. Sensiz kalmayacağım. Bu benim sürüm değil, bunlar da benim insanlarım değil. Benim halkım sensin, Ayla."

"Peki ya Aiden?" Ben sordum.

Tereddüt etti ama sonra omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapmamı isterdi. Ve Balık alfasının onun incinmesine izin vereceğinden şüpheliyim-Aiden onun yeğeni."

Mira'ya kısa bir süre sarıldım, bana olan sadakatinden çok etkilenmiştim. Mira hayatımın değişmez bir parçasıydı ve bu gece benimle geleceği için çok mutluydum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ophiuchus sürüsüne döndüğümüzde Aiden'ı oradan çıkaracağız ve onlar da ikinizi koruyacak. Şimdi gidelim. Ne kadar çabuk çıkarsak, birileri bizi aramaya gelmeden önce o kadar çok zamanımız olur."

Eğer bu başarılı olursa, yarın evin boş olduğunu fark edene kadar kimse bizi aramayı düşünmeyecekti. Şimdilik, düşüneceklerdi

Biz uyuyorduk, ev sessiz ve karanlıktı. Ya da ben öyle umuyordum.

Mira başıyla onayladı ve balkona açılan sürgülü kapıyı açtı. Dışarıya baktı ve tıslayarak bir nefes verdi. "Kahretsin. Kurt formundalar."

Bu alışılmadık bir durumdu. Normalde devriye gezerken insan formundaydılar ama belki de yarınki tören nedeniyle bu gece özellikle tetikteydiler. Kahretsin. Yine de denemek zorundaydık. Bu bizim tek şansımızdı.

Mira önce balkona çıktı, dikkatle izliyordu. Ben içeride bekledim, heyecanlı ve enerji doluydum. Sonunda, birinci katta dolaşan kurtların arasında bir mola varmış gibi görünüyordu, evin tamamının etrafında daireler çiziyorlardı. Mira çömeldi ve sıçradı, üstündeki çatıya tutundu, onu daha yükseğe itmek için şekil değiştiren gücünü kullandı. Kendini yukarı kaldırmak için verdiği mücadeleyi izledim ve ona destek vermek için dışarı çıktım. Umduğumdan çok daha fazla gürültü çıkararak çatıya yuvarlandı ve hemen aşağıya eğilerek gözden kayboldu.

Kurtlardan biri kulaklarını bize doğru seğirtirken kendimi tekrar gölgelerin arasına sıkıştırdım. Bir an sonra, insan formunda olsaydı yapacağı gibi başını salladı ve daireler çizmeye devam etti. Ortalık tekrar aydınlandığında sıra bana geldi ve gücümü toplayıp atladım. Mira kendimi yukarı kaldırabilmem için bana yer açmak üzere geri çekildi. Mira için olduğu kadar zor olacağını düşünerek az kalsın atlayacaktım ama ondan çok daha fazla eğitim aldığımı unutmuştum. Büyük bir hamleyle çatıya fırladığımda ve sonra sessiz bir yuvarlanışa geçtiğimde bana bakakaldı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabiliyordum.

"Bana Kaden öğretti," diye fısıldadım.

Mira başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ona Kaden'le yaptığım antrenmandan bahsetmişim ve o da birkaç kez ısınmamı ve birkaç temel rutini uygulamamı izlemişti. Kaden'in bana söylediği gibi her gün rutinime devam ettim. Bana daha fazlasını öğretmek için burada olmasa da, yine de *doğru* hissettiriyordu. Bir söz gibi. *Sana geri döneceğim*.

Jordan'ın muhafızlarının yukarı baksalar bile bizi göremeyecekleri çatının ortasına geldiğimizde döndüm ve ayağa kalktım. Yüzümü ay ışığına doğru eğdim ve gözlerimi kapatarak yumuşak gümüşü ışığın içime işlemesine izin verdim. İçimden ani bir güç dalgası geçti ve vücudumun her hücrelerini büyüyle doldurdu.

Gözlerimi hızla açtım ve Mira'nın elini tutmak için uzandım. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum, çünkü daha önce hiç kimseyi yanımda ışınlamayı denememiştim ve sihrimi kullanmayalı günler -haftalar- olmuştu... ama denemek zorundaydım. İçimdeki gücü topladım ve *hareket* ettim.

Gözümü kırptığımda bir sonraki evdeydik. Ağaçların ve gökyüzünün konumu dışında aradaki farkı pek anlayamıyordum. Bu çatı tıpkı içinde bulunduğumuz evin çatısına benziyordu ve tıpkı onun gibi bir sıra ev daha vardı, benim için bir yol oluşturunuyordu. Atlama taşları gibi.

Mira'nın eli beni öyle sert kavradı ki parmaklarım acıdı. Diğer elini ağzına kapatmıştı ve gözleri kocaman açılmıştı. Kusacak gibi görünüyordu ama en azından işe yaramıştı.

"Bağırmadığın için teşekkürler," diye fısıldadım.

Mira elini yavaşça indirdi ve bana sırtıttı. "Bu... vay canına." "Tekrar gitmeye hazır mısın?" Ben sordum. Başını salladı ve ben de bir kez daha ve sonra bir sonraki evin çatısındaydık. Bir tür gece yarısı perileri gibi kaçarken, ay ışığında zıplayıp durdum, şüphelenmeyen şekil değiştirenlerin çatılarında dans ettim.

Sonunda kasabanın sınırından iki ev uzaktaydık ve henüz kimse bizi yakalamamıştı. Son eve bakarken durakladım. Ötesinde hiçbir şey yoktu, sadece uçsuz bucaksız bir çöl uzanıyordu, nedense ay ışığında güneş ışığında olduğundan daha da sertti. Planımın biraz bulanıklaştığı yer burasıydı. Mira Phoenix'in güneybatımızda olduğuna inanıyordu ama bundan emin değildi ve yardım alabileceğimiz başka bir kasabaya ulaşmamızın ne kadar süreceğinden emin değildik.

Altımızdaki sokakta park etmiş bir araba gördüm. Buradan çıkmamızın en hızlı yolu buydu, hem de daha az koku izi bırakarak. "Bir arabaya düz kontak yapmayı biliyor musun?"

Mira bana kaşlarını çattı. "Neden bir *arabaya* düz kontak yapmayı bileyim ki?"

"Haklısın." Önümüzde uzanan engebeli araziye baktım. "Kurt formu o zaman."

"Bu berbat bir fikir." O da çöle bakıyordu, endişesi yüzünden okunuyordu.

Elini sıkıca kavradım. "Bunu da atlatacağız. Atlatmak zorundayız." Bana titrek bir gülümseme verdi. "Tamam."

Son atlayışı diğer çatıya yaptım ve ikimiz de sessizce soyunmaya, kıyafetlerimizi çantalarımıza tıktırmaya başladık. Gözlerimi kapattım ve yer değiştirdim. Bunu yapmayalı yıllar olmuş gibiydi, hatta

Birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen. Kurdumun bedenine kolaylıkla yerleştim ve Mira'nın koyu kahverengi kurdunu burnumla dürttüm. Aynı sürünün parçası olmadığımız için telepatik olarak iletişim kuramayacaktık ama birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki umarım bunun bir önemi olmazdı.

İkimiz de dişlerimizle çantalarımızı aldık ve sonra çatıdan atlamaya hazırlandık. Bir an için uuyormuşum, havada süzölüyormuşum gibi hissettim ve yere çarpıp arpmayacağımı bile merak ettim. Sonra beni selamlamak için yukarı çıktı ve ben de çarpmanın şiddetinden kaçınmak için yuvarlandım. Mira birkaç metre arkama, çok daha az zarafetle indi. Ona dönüp baktım, ayağa kalkmasını ve kendini sallamasını izledim. O iyiydi.

Sonra içimi ürperten bir şey fark ettim. Az önce atladığımız son evin önünde bir kadın duruyordu ve onu hemen tanıdım.

Jordan'ın

annesi.

Kahretsın.

Bize ters ters bakarken kollarını kavuşturmuş duruyordu. Jordan bana onun adının Debra olduğunu ve Dixon'dan önceki alfanın kızı olduğunu söylemişti. Onun vahşi ve tehlikeli olduğunu ve gerçek bir diş aslan gibi oğullarına karşı çok koruyucu olduğunu ima etmişti.

Dudaklarımı hırslayarak geri çektim, dövüşmeye hazırdım ama ona karşı bir şansımız olduğundan emin değildim. Debra'nın benim üzerimde yıllarca eğitimi vardı, Mira ise sürümüzde temel bilgilerin ötesine geçememişti.

"Kaıyorsun," dedi Debra. Bu bir soru değildi. Açıkçası, gecenin bir yarısı Leo köyünün kenarında bulunmamızın başka bir açıklaması olamazdı. "Belki de düşündüğüm kadar aptal ya da zayıf değilsindir."

Mira ve ben donup kaldık, birbirimize temkinli bir şekilde baktık, kuyruklarımız ileri geri sallanıyordu. Debra neden alarmı almak için acele etmiyordu? Ya da bizi yere sermedi?

Eliyle ölü işaret etti. "Git o zaman. Seni durdurmayacağım."

Alçak sesle, temkinli bir hırıltı çıkardım. Bu bir tuzak mıydı? Mira başını bana doğru eğdi, kulakları seğiriyordu. O da bilmiyordu. Sonra Debra'nın ben hapisteyken söylediği sözleri hatırladım - her ne sebeple olursa olsun, o da Jordan'la iftleşmemi benden daha fazla istemiyordu.

Jordan'ın annesine teşekkür etmek için başımı kısaca eğdim ve sonra burnumla Mira'yı dürterek devam etmemiz gerektiğini işaret ettim. Kısa bir duvarın üzerinden atlayarak çöle iniş yaptık ve sonra koşmaya başladık.

Doğru yöne gidip gitmediğimizden emin olmadan sert arazide hızla ilerliyorduk ve Mira bana mükemmel bir şekilde ayak uydurarak adım adım bana yetişiyordu. Sonra arkamızdaki kasabadan bir uluma sesi duydum ve tüylerim diken diken oldu. Serin gece havasını yararlanarak başka ulumalar da katıldı ve sonra motorların belirgin homurtusunu duydum. Mira'ya baktım, kaslarım çığlık atana kadar kendi hızımı artırırken onu daha hızlı koşmaya teşvik etmeye çalıştım. Yavaşlama ya da durma olamazdı, şimdi olmazdı. Başarmak *zorundaydık*.

Ama kurt formlarımızda bile arabalardan kaçamıyorduk ve Jordan'ın yaklaştığını gösteren çekimi içimde hissetmem uzun sürmedi. *Hay sikeyim*. Daha güçlü ve daha güçlü bir şekilde, neredeyse ayağımı kaybedene kadar çekti ve uzaktaki arabaların sesi daha da arttı. İçimi panik kapladı ve sonra birden farlar üzerimize geldi, bizi spot ışıkları gibi aydınlattı. Stella'nın bana öğrettiği savunma amaçlı koşma manevrasını yapmak için yana doğru kaçmaya çalıştım. Başaramadım. SUV'lar yanımıza kaydı, bizi sıkıştırmak için ustaca bir hassasiyetle etrafımızda döndüler. *Kahretsin*, diye düşündüm ve bir kaçış yolu aramaya çalıştım. Ama yoktu.

Bir kez daha kapana kısılmıştık.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tamamen durduğumda bacaklarım altımda titredi ve Jordan'ın duyabileceğinden emin olduğum kadar sert nefes alıyordum. Mira yanımda daha iyi durumda değildi, kendini savunmak için çömelirken dudaklarını geri çekmişti. Ama ağaran ay tepemdeydi ve büyüğü hâlâ içimi dolduruyordu. Mira'nın yanına bastırdım ve bizi arabalardan uzağa, çölün başka bir noktasına ışınladım. Sonra tekrar yaptım, aramıza mesafe koydum.

Gözlerimi üçüncü kez kırpmama fırsat kalmadan etrafımdaki hava aydınlandı ve ateş yan tarafıma çarptı. Yere yığıldığımda acı dolu bir çığlık attım ve ardından saf güneş ışığından bir ışın Mira'ya doğru uçtu, ancak o kıl payı kurtuldu. Yerdeki konumumdan, ciplerden birinin önünde oturan Roxandra'ya kadar cıvatanın izini sürdüm.

Ayağa kalkmaya çalışırken arabalar tekrar etrafımızı sardı. Kapılardan biri açıldı ve başımı sese doğru çevirdim. Jordan dışarı çıkıp elini kaldırdı ve onun sessiz emriyle diğer şekil değıştirenler araçlarından çıkıp etrafımızı sardılar. Üç Güneş Cadısı Jordan'ın yanında durmak için hareket etti ve Roxandra'nın eli parlayarak Mira'ya bir ışık huzmesi daha fırlattı, bu sefer tam göğsünden vurdu.

Bir çığlık attı, yan tarafına düştü ve bir daha hareket etmedi. İnsan formunda olsaydım nefesim kesilirdi ama boğazımdan çıkan şey bir sızlanmaydı. Hâlâ hayatta olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktım ama şekil değıştirenler hızla yaklaşıyordu. Gözlerimi kapattım ve seçeneklerimi tarttım. Karar vermek için sadece birkaç saniyem vardı ve eğer yanlış bir karar verirsem, bu ikimizin de ölümüyle sonuçlanabilirdi.

Işınlanabilsem bile Mira'yı bırakmamın bir yolu yoktu ve bilinçsiz bir şekil değiştireni taşıyıp buradan savaşıarak çıkmamın bir yolunu göremiyordum. Ya Güneş Cadıları Mira'ya vurdukları şeyle bana da vururlarsa? İşim biterdi. Onların büyüsünü tekrar üzerimde hissetme düşüncesiyle irkildim. Onunla bir daha asla temas etmek istemedim.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Ayla," dedi Jordan iç çekerek, önümde dururken. "Sonunda beni eşin olarak kabul etmeye istekli olduğunu sanıyordum."

Asla, diye düşündüm kurt gözlerimle ona bakarken.

"Sana onu kilit altında tutmanı söylemiştim," dedi

Roxandra.

"Öyle olsaydı, bu gece onun gücünü göremezdin," dedi Jordan. "Bir şans verilirse bunu kullanacağını söylemiştim."

"Doğru." Roxandra zalim bir gülümsemeyle bana döndü. "Tam olarak ne yapabildiğini merak ediyorduk. Artık biliyoruz."

Jordan bana mağrur bir ifadeyle bakarak, "Kaçma şansın hiç yoktu," dedi. "Gücünü kullandığın anda Güneş Cadıları bunu hissetti. Seni inceleyebilmeleri için bir süre daha devam etmene izin verdik. Ondan sonra izini bulmak çok kolay oldu."

Sözleriyle kalbim parçalandı. Hiç şansımız olmamıştı ve şimdi sonsuza dek Leo sürüsüyle kapana kısılacaktım. Çaresizlikten başımı arkaya atıp aya doğru ulumak istedim ama bunun yerine eşime hırladım. Bir zamanlar ona duyduğum tüm arzu gitmiş, yerini saf nefret almıştı.

Eğildi ve başımı okşadı, ben de parmaklarını şaklattım. "Yarın çiftleşme törenimiz var. Bir daha kaçmayı aklından bile geçirme. Eğer denersen, Mira'yı ve eşini öldürürüz." Yüzündeki ölümcül gülümsemeden tamamen ciddi olduğu anlaşıyordu. "Belki de sırf yapabildiğim için tüm Balık sürüsünü de öldürürüm. O yüzden hepsine bir iyilik yapın ve denemeyin bile."

Sözleri karşısında irkildim ve tüm mücadele gücümü kaybettim. Eminim benim yüzümden bütün bir sürüyü öldürmezdi. Bunu şansa bırakmak istemedim. Akli dengesine zerre kadar güvenmiyordum. Kaçmanın bir yolu yoktu ve şu anda arabalardan gelen ışıkla dolmayan bir ay ışığı parçası bulabilsem bile Mira'yı terk edemezdim.

Boyun eğerek başımı öne eğdim ve insan formuma geri dönerek onların önünde çırılçıplak durdum. "Kaçmayacağım." Ellerimi önümde tutarak *ateş etme* işareti yaptım. "Söz veriyorum."

Jordan dudak büktü ve bileğimden tutup beni arabalardan birine sürüklemeyi önce kendimi korumam için zaman bile vermedi. Zihnimde oluşan protestoya karşı dişlerimi sıktım ve beni küçük bir törenle arabaya atmasına izin verdim. Başka bir şekil değiştiren, hâlâ kurt formunda olan Mira'yı aldı ve başka bir arabaya taşıdı. İyi olup olmadığına bakmaya çalıştım ama Jordan kafamı arabanın içine sokmadan önce fırsatım olmadı.

Kapıyı çarpmadan önce, "Çek şunu gözümün önünden," diye homurdandı. Şaşırtıcı bir şekilde, benimle arabaya binen o değildi.

Güneş Cadıları.

Roxandra önde iri yarı erkek sürücünün yanına otururken, diğer iki Güneş Cadısı beni arkada aralarına sıkıştırdı. Erkek arabayı vites taktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan geri dönüyorduk. Bir an için kapıyı açıp kendimi dışarı atmayı düşündüm ama bu mantıktan değil çaresizlikten doğan bir düşünceydi. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsam üç Güneş Cadısı beni kolayca etkisiz hale getirebilirdi.

İçlerinden biri bana çantamı uzattı ve dar alanda olabildiğince çabuk giyinirken içimi bir önsezi kapladı. Engebeli arazide ilerlerken arabayı gergin bir sessizlik kapladı. Araba durana kadar iki kadın da tek kelime etmedi.

Dışarı baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Mira ve benim yaşadığımız evin önünde değil, hapishanenin dışında durmuştuk. Önümde ne olduğunu bildiğim için gözlerimi sıkıca kapattım.

Diğerleri arabadan indi ve bir anlığına arkada sadece ben kaldım. Şoför koltuğuna tırmanıp Aslan burcu değiştirenleri ve Güneş Cadılarını biçebildiğim kadar biçmek gibi çılgınca bir düşünceye kapıldım. Yine de bu boş bir fanteziden başka bir şey değildi. Mira esir tutulurken hiçbir şey yapamazdım.

Evin dışını korurken gördüğüm erkeklerden biri arabanın içine uzandı. Jordan'ın bileğimdeki ağır elini hatırlayarak ondan uzaklaştım. Çantamı elimden çekip aldı ve beni arabadan dışarı çekmeden önce yere fırlattı.

"Beni oraya geri mi koyuyorsun?" Ona karşı mücadele ederek sordum.

"Sadece bir geceliğine," dedi Roxandra kenardan izlediği yerden.

"Yarından sonra Jordan'ın evinde yaşıyor olacaksın."

Ve onun yatağında uyumak, diye ekledim zihnimden, düşüncesi midemi bulandırdı.

Başka bir şekil değiştiren hapishane binasının kapısını açtı ve iri erkek beni sürükleyerek içeri soktu. Yol boyunca debelendim, ayaklarımı içeri sokmaya çalıştım ama erkek o kadar güçlüydü ki ben daha tutunamadan beni kaldırıp tekrar sürükleyebildi. Üç Güneş Cadısı da bizi takip ediyor, hiçbir şey denemediğimden emin oluyorlardı. Ne olduğunu anlamadan tekrar bir hücreye tıklandım. Gözlerimi kapamama ve gözyaşlarımı tutmama neden olan bir sonlulukla kapandı. Uzun zamandır arzuladığım özgürlüğün kısa bir tadına varmıştım ve bir anda elimden alınmıştı.

Beni ele geçirmeden önce düşüncelerimi uzaklaştırdım. Şu anda herhangi bir zayıflık göstermeyi göze alamazdım. Hayatta kalmak istiyorsam güçlü kalmalı ve her şeyi mantıklı bir şekilde düşünmeliydim. Özellikle de Güneş Cadıları odayı doldururken ve gardiyanlar hücre kapımın önünde yerlerini alırken.

"Mira nerede?" Güneş Cadıları'na sordum. Bir noktada kukuletalarını çekmişlerdi ve hapishanedeki garip ışık altında yüzlerini zar zor görebiliyordum. Cevap gelmeyince hayal kırıklığı içinde homurdandım ve hücremde volta attım. Hâlâ adrenalinle doluydum ve bu küçücük hücrede sıkışıp kalmıştım ve bunu dışarı atabileceğim hiçbir yer yoktu.

Ayak sesleri beni duraksattı ve içimdeki eş bağı uğuldadı. Jordan'ın yüzü belirdi, beni arabaya sürüklerken olduğu gibi öfkeliydi. Anahtarları tutan vites değiştiriciye başıyla işaret etti ve o içeri girerken kendimi ondan en uzaktaki duvara yasladım, şimdi ne halt istediğini merak ediyordum.

"İşte bu kadar," dedi. "Sana isteyerek eşim olman için son bir şans veriyorum."

"Ya reddedersem?"

Çenesini sıktı. "Yapmayacaksın. Senin de benim gibi hissettiğini biliyorum." Mizahsız bir kahkaha attım. "Sana karşı *hiçbir şey hissetmiyorum.*"

"Yalan söylüyorsun." Buna tamamen inanmış gibi görünüyordu.

Beni alfa erkeklerin kibrinden koru, diye düşündüm. Elbette onu istemediğimi kabul edemezdi, bana ve aileme yaptığı onca şeyden sonra bile. Ophiuchus sürüsüne.

"Ya da belki de Ophiuchus yılanları gerçekten zihnini zehirlemiştir. Özellikle de alfa." Jordan beni dikkatle izledi ve yüzümde söylediklerini haklı çıkaran bir şey buldu. "Bunu inkâr etme. Ona karşı *bir şeyler* hissediyorsun. Ama bunun bir önemi yok, çünkü gerçekten çiftleştüğimizde düşünebileceğin tek kişi ben olacağım."

Ben daha kaçmayı düşünmeden Jordan oradaydı ve beni hücrenin duvarına doğru sıkıştırıyordu. Ona *defolup gitmesini* söylemek için ağzımı açtım ama ben daha söyleyemeden ağzını benimkine yapıştırdı. Omuzlarımı sahiplenici bir şekilde kavradı, o kadar sıkıydı ki neredeyse acıtacaktı. Ani arzu patlamasıyla ağzının içine doğru soludum ve dili içeri girdi. Birkaç saniyeliğine öpücüğe teslim oldum, onu daha yakına çekmek için gömleğini çekiştirdim ve sonra yanlılık beni tekrar vurdu.

Hayır, içgüdülerim bana söyledi. Bu doğru değil!

Eş bağıyla mücadele etmek zordu ama burada geçirdiğim süre boyunca bol bol pratik yapmıştım. Bir güç patlamasıyla Jordan'ı kendimden uzaklaştırdım ve hücrenin diğer ucuna uçuşmasını sağladım. Şaşırmış görünüyordu, sanki bunu yapabileceğimi düşünmemiş gibiydi.

"Seni eşim olarak reddediyorum!" Yakınsama'da söylediği sözleri tekrarlayarak bağırdım. *Şimdi nasıl bir şey olduğunu biliyorsun*, diye düşündü bir parçam. *Acıtmıyor mu?*

Jordan'ın gözleri öfkeyle parladı ve ikimiz de birbirimizin boğazını parçalayacakmışız gibi hırladık. Birbirimizi öldüremezdik ama bu denemeyeceğimiz anlamına da gelmiyordu. Ama ikimiz de bir şey yapamadan, Roxandra'nın ellerinden parlak bir ışık fırladı ve göğsüme çarparak beni duvara geri savurdu. Beyaz bir acı içime işledi ve çılgılık attım; acı sona erdiğinde yere yığıldım.

Ayağa kalktığımda diğer Güneş Cadılarından biri elini Jordan'ın omzuna koydu. Jordan başını eğdi ve kadın onun kulağına bir şeyler söyledi, kurt kulağımla bile kelimeleri seçemiyordum. Başını salladı ve sadece babamda gördüğüm türden bir öfke gözlerinde titreşerek bana döndü. İçgüdüsel olarak irkildim ama yeterince hızlı değildim ve uzaklaşmak için yeterli alan yoktu. Tek gördüğüm Jordan'ın yüzüme doğru uçan yumruğuydu.

Arkasındaki güce şaşırmıştım. Beni tekrar yere serdi, yüzümün sol tarafında parlak bir acı çiçeği zonkluyordu. Yanağıma dokunmak için elimi kaldırdım ve içime gönderdiği ikinci acı sarsıntısıyla irkildim.

"Bana istediğin kadar vurabilirsin," dedim, içimde yanan nefretle ona bakarak. "Asla senin eşin olmayacağım. Yarın beni zorlamak zorunda kalacaksın ve eşin olduğumda bile seninle her adımda savaşacağım."

"Peki," diye tersledi Jordan. "Eğer böyle olması gerekiyorsa, öyle olsun. Bunu senin için kolaylaştırmaya çalıştım ama bana başka seçenek bırakmadın."

Eşimi tanımakta güçlük çekiyordum. Beni yemekle şımartan, hediyeler veren ve zamana ihtiyacım olduğu için bana dokunmayı bırakan Jordan'a alıştığım için neredeyse gevşemiştim. Ama bu Jordan bunca zamandır yüzeyin altında gizleniyor, tekrar serbest kalmak için bir şans bekliyordu.

Arkasını döndüğünde, onu her şeyden çok inciteceğini bildiğim şeyi söyledim. "Babandan daha iyi değilsin."

"Ben onun gibi değilim!" Geri döndü ve yan tarafıma hızlı bir tekme attı.

Keskin bir nefes çektim ya da çekmeye çalıştım ve o kapının dışına çıktığında hala nefes nefese kalmıştım.

"Jordan sesinde öyle zalim bir ton vardı ki, derisinde gizlenen canavarın altında insani bir şey görüp göremeyeceğimi anlamak için ona bir kez daha baktım. "Sadece bu işin sonunda hayatta olduğundan emin ol. Yarın benimle çiftleşmesini istiyorum."

Kapıları kapatırken parmaklıkların arasından bana sırttı ve içerideki iki muhafızı benimle bıraktı. Onlar bana doğru ilerlerken, Güneş Cadıları dışarıda durup gösteriyi izlediler.

Dişlerimi sıktım ve karşılık vermeyi düşündüm ama ne faydası vardı ki? Düşman topraklarında kapana kısılmıştım, etrafım şekil değiştirenler ve cadılarla çevriliydi ve Mira'yı rehin tutuyorlardı. Kısacası, boku yemiştim.

Dövüşmek yerine arkama yaslandım ve muhafızlar yaklaşıp yumrukları ve ayaklarıyla beni yumruklamaya başlarken yüzlerinde keskin bir neşe ifadesiyle başımı korumaya çalışmak için kollarımı kaldırdım. Güneş Cadıları da bana bir büyüyle vurdu ama bu sefer canımı acıtmadı. Vücudumun kendini iyileştirmeye çalışmadığını fark edene kadar bir şey yaptığından emin değildim. Bir şekilde şekil değiştiren iyileşmemi kapatmışlardı. *Lanet olsun.* Jordan gerçekten de onları parmağında oynatıyor, her isteğini yerine getirmeye hazırды.

Jordan'ın çiftleşme bağı aracılığıyla bana olan yakınlığı birkaç dakika boyunca devam etti, bunun sorumlusu o olmasına rağmen beni hala ona yaklaştırmaya çalışıyordu. *Senden nefret ediyorum,* diye düşündüm ve sonra içimdeki his kayboldu ve Jordan'ın gittiğini anladım.

Acının çok fazla olması çok uzun sürmedi. Beni dövmeye devam ettiklerinde, minnetle bilinçsizliğe kaydım.

Bir parçam hiç uyanmamayı umuyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ayaklarını kaburgalarımaya bağlayarak eğlenen gardiyanlardan biri yüzüme bir tokat attığında UYANDIM. Dik oturdum ya da oturmaya çalıştım. Vücudumun her santimi bir yük treni tarafından ezilmiş gibi acıyordu. İnledim ve kendimi daha küçük bir hedef haline getirmek için kıvrılmak için elimden geleni yaptım. Bu dayak daha ne kadar sürecekti? Ama gardiyan bana vurmaya yerine ellerime şeffaf bir kumaş geçirdi.

Ona baktım. "Bu da ne böyle?"

Gardiyan hücre kapısını çarparak kapattı ve kilitledi, sonra parmaklıkların arasından bana baktı, donuk gözleri kötülükle parlıyordu. "Ritüel için elbisen, *prenses*. Alfa soyunmanı söyledi. Tamamen. O zaman bunu giy."

Gözleri vücudumda oyalandı ve ellerimi kendime sardım. Çıplak olmaya alışmıştım ama hiçbir şey bana böyle bakılmasına karşı duyarsızlaştıramazdı.

"Acele et," diye ekledi, sanki ona olan tüm ilgimi aniden kaybetmişim gibi arkasını döndü. Sarsıcıydı ama en azından artık bana bakmıyordu. "Seni birkaç dakika içinde dışarı çıkarmam gerekiyor."

Kahretsin. Saatlerdir baygın olmam bir yana, ayinden sadece birkaç dakika önce uyandırılmıştım. Hâlâ yarı sersem ve bana yaptıklarından dolayı her türlü ağrım varken hücreden sürüklenerek çıkarılma düşüncesi hoşuma gitmedi.

Soyundum, her hareketim ızdırap vericiydi ve biraz daha aklım başımda olsaydı, elbise yüzünden sinir krizi geçirirdim. Giydiğimde son derece açık, önden dekolteli ve neredeyse tamamen sırsız olduğunu fark ettim. Hareket ettiğimde bacaklarım kumaştan dışarı doğru kayıyordu.

Kalçamla birleştiği yerde. Kumaşın kendisi neredeyse transparandı, o kadar şeffaftı ki biri bana doğru ışıpta baksa her şeyi görebilirdi. Morluklar görünüyordu, açık tenime karşı koyu lekeler. Elbisenin ön tarafında, karnıma yapıştırılmış Leo sürüsü sembolü vardı, büyük ve gösterişliydi. *Resmen işaretlendim*, diye düşündüm. Kolumdaki Ophiuchus sürüsü işaretine baktım, bunun onu son görüşüm olup olmadığını merak ediyordum.

İşte bu, diye düşündüm, bu elbisenin ne anlama geldiğini anladığımda. Jordan'la çiftleşmeyi daha önce de düşünmüştüm elbette. Çiftleşme bağı bunu düşünmememe izin vermiyordu ama onunla seks yapma düşüncesi şimdiki kadar ağırlık taşımıyordu. Bu gece bundan kaçış olmayacağını biliyordum.

Gardiyan kapıyı açtı ve iki şekil değiştiren içeri girdi. İrkilmedim ama başımı ters bir açıyla tutarak beni tekrar dövmeleri için cesaretlendirdim. Her iki gardiyan da beni kollarımın üstünden tuttu ve neredeyse ayaklarımdan kaldırarak hücreden dışarı sürükledi.

Beni dışarıya, çardağın bulunduğu bahçeye kadar götürdüler. *Yüzlerce* Aslan burcu şekil değiştireninin yanı sıra en az bir düzine Güneş Cadısı da oradaydı. Bahçe şekil değiştirenlerle dolup taşmıştı, o kadar sıkışıklardı ki yeri zorlukla görebiliyordum ve çardağın ortasına yerleştirilmiş uzun bir taş sunak vardı. Jordan sunağın bir ucunda duruyordu, üzerinde sadece siyah bir pantolon vardı, kaslı göğsü ay ışığının altında parlıyordu. İçimden bir arzu ve tiksinti dalgasının geçtiğini hissettim, her ikisi de eşit derecede güçlüydü.

Beni çardağın altına sürüklemeyen önce son bir kez gökyüzüne baktım ve gözlerimi dolunaya diktim. *En azından paketsiz değilim*, diye düşündüm, bu durumla ilgili iyi bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya çalışarak. *Eğer durum böyle olsaydı çiftleşme çılgınlığına iyice kapılmış olurum*.

Bu düşünce beni umduğum kadar rahatlatmadı. Bunun yerine Kaden'i düşünmememe neden oldu, bu gece pislik dostum yerine nasıl onunla birlikte olmam gerektiğini. Ama kader bana karşı hiç nazik olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı.

Güneş Cadıları ayrılırken, taş sunağın insan boyutunda olduğunu ve Jordan'ın sunağın üzerinde *durma* şeklinin benimle herkesin önünde çiftleşmeyi planladığı anlamına geldiğini fark ettim. Bu düşünceyle neredeyse kusacaktım, ama tiksintimin altında, her zaman var olan arzu yanması da kendini belli etti. Onu bastırmaya çalıştım, temel hayvani tepkimden o kadar dehşete düşmüştüm ki ayakta zor duruyordum

ama bir türlü geçmiyordu. Hem zihnimin hem de bedenimin lanet olası eş bağına karşı bu kadar çaresiz olmasından nefret ediyordum.

Jordan'ın orada durması ve mükemmel vücudunu sergilemesi de yardımcı olmuyordu. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirmeden önce kendimi kaslarının düzlemlerini izlerken buldum. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırttı ve muhafızlara beni sunağa götürmelerini işaret etti.

Güneş Cadıları da sunağa yaklaştı, soluk ay ışığında sıcak renklerden oluşan bir deniz gibiydiler. Öne doğru getirilirken mücadele ettim ama hâlâ canım yanıyordu ve etrafıma çılgınca baktığımda yarı baygın bir Mira'nın diğer iki muhafızın arasına yığıldığını gördüm. İnsan formuna geri dönmüştü ama bu ona hiç yardımcı olmuyor gibiydi. Solgun ve halsiz görünüyordu, gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Güneş Cadıları ona her ne yaptıysa yapışıp kalmıştı ve yaralarının iyileşmesini engellemek için bana yaptıkları büyü'nün aynısını ona da yapıp yapmadıklarını merak ettim. Eğer karşı koyarsam, Jordan onu öldürürdü. Bu gece benim için kaçış yoktu.

Muhafızlar beni sunağın üzerine oturmaya zorladılar ve ben de tüm bu olumsuzluklara rağmen savaştığım gücü kendimde bulamayarak yere yığıldım. Beni sunağın üzerine iterlerken onlara yardım etmedim ve içlerinden biri bileğime uzandığında sıçradım. Bileğimi tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalıştım ama şekil değiştiren beni sıkıca kavradı ve bacağıma yana doğru çekti.

Beni tahtaya bağladıklarını, bacaklarımı bir adak gibi ayırdıklarını ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettiğimde içimden bir utanç dalgası geçti. Jordan üzerimde belirdi, gözlerindeki açlık yüzünü keskinleştiriyordu. Sonra kollarım muhafızlar tarafından bağlandı ve sonra geri çekildiler, beni tüm dünyanın görmesi için çıplak bıraktılar. Ve bu daracık elbisenin içinde *her şeyi* görüyorlardı.

"Leo sürüsünün yeni alfa dişisini kazanma zamanı geldi," diye gürledi Jordan'ın sesi.

Güneş Cadıları daha sıkı kapandılar ve ilahi söylemeye başladılar, ilk başta sessizce ama her mısradaki bilmediğim bir dilde daha yüksek sesle. Diğer şekil değiştirenler ilahiyi duyduklarında ıslık çalmaya ve bağırmaya başladılar, kurt formunda olanlar uluyordu. Bu bir kakofoniydi ve içimde bir şeyleri çarpıtıyor, sinirlerimi ve arzumu eşit ölçüde alevlendiriyordu.

"Lütfen," dedim, Jordan'a gözlerimle yalvarırken bir yandan da bağlarımı çekiştiriyordum. "Eğer bana karşı tek bir şey hissediyorsan, bunu yapma."

Jordan sözlerimi duymazdan geldi ve beni dehşete düşürerek pantolonunu çıkarmaya başladı. İzledim, içimdeki o korkunç parça

diğerleriyle birlikte uluyordu.

Leo sürüsü, *sonunda* ılık atıyor! Yutkundum ve şehveti bastırmaya çalıştım ama dolunayda bu daha zordu. Kızgın olmasam bile, tüm şekil değiştirenleri biraz vahşi yapıyordu, sanki damarlarımızda hala tam olarak çıkaramadığımız bir Ay Laneti izi varmış gibi.

Roxandra bir adım öne çıktı ve ifadesiz bir yüzle bana baktı. "Onunla iftleştğinde sürü işareti Ophiuchus'tan Leo'ya dönüşecek."

"Güzel," dedi Jordan. "Üzerinde yılanların izine rastlamak istemiyorum."

"Lütfen," dedim tekrar, daha yüksek sesle. "Jordan, sen bundan daha iyisin. Öyle olduğunu biliyorum."

Jordan'ın gözleri yüzüme kaydı ve bir an için tereddüt gibi bir şeyin parladığını gördüm. Durakladı ve ben de onun canavar olmayan yanını gördüm. Sonra Roxandra elini onun omzuna koydu ve yüzü yeniden asık ve kararlı bir hal aldı. Elleri pantolonunun içinde, daha da yaklaştı ve ben olacakları izleyememek için gözlerimi sıkıca kapadım.

Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. Gerçekten boku yemiştım ve gerçekten boku *yemek* üzereydim. Son birkaç aydır yaptığım her şey boşa gitmişti ve Kaden beni bir daha görürse, Leo alfasıyla iftleşmeme izin verdiğime inanacaktı. Bunu *istediğime*.

İlahiler ve uğultular arasında ani bir kargaşa koptu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Jordan'ın annesi kalabalığın arasından ilerledi ve ardağa vardığında kim olduğu umurunda değilmiş gibi bir Güneş Cadısını kenara itti. Kadının hakkını vermeliydim, çok sertti.

"Durun!" Debra bağırdı ve sesi diğerk gürültüleri bastırdı. "Bunu yapamazsınız!"

Jordan ona hırladı, belli ki sözünün kesilmesinden rahatsız olmuştu. "Bu bizim kaderimiz. Yıldızlar Ayla'yı eşim olarak seçti. Yarı cadı olması ya da Yengeç sürüsünden olması umurumda değil. O *benim*." Bana öyle bir sahiplenmeyle baktı ki, amım heyecanla sıkılırken göğsüm korkuyla gerildi.

"Anlamıyorsun," dedi Debra, sesi ısrarcıydı. "Onunla iftleşemezsin."

"Neden olmasın?" Jordan

sordu. "O senin kız kardeşin."

Kalbim durdu. Diğerk her şey de öyle. Bütün bahçe sessizliğe gömüldü. Jordan bile dondu kaldı, ağızı açık kaldı.

Onun... NE?

"Sen neden bahsediyorsun?" Jordan sordu.

Bir kez olsun, o ve ben aynı şeyi düşünmüştük. Debra'ya bakarken göğsüm dehşetle doldu. Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Bu mümkün olmamalıydı. Tabii... Oh kahretsin. "Sen benim annem misin?"

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Saçmalama."

Tanrıçaya şükürler olsun. Ama eğer o benim annem değilse, bu şu anlama geliyordu.

"O nasıl benim kardeşim olabilir?" diye sordu Jordan. "Babamızın aynı olduğunu mu söylüyorsun?"

Debra başını eğdi ve sesini alçalttı. "Evet. Yengeç alfası Harrison ile bir ilişkim oldu."

Orada toplanan şekil değiştirenlerin etrafından birkaç nefes yükseldi. Eşini aldatmak sadece nadir ve alışılmadık bir şey değil, aynı zamanda küfür sayılırdı. Bunu Yengeç alfasıyla, sürülerinin en büyük düşmanıyla yapmış olması ise olayı daha da skandal bir hale getiriyordu.

Başım dönüyor, bu yeni vahyi kavramaya çalışıyordum ama kendimi donmuş ve yeniden başlatılamayan bir bilgisayar gibi hissediyordum. Jordan benim *kardeşimdi*. Hayır. Sadece...hayır. Bu mümkün değildi. Nasıl?

NASIL?

Şaşıran tek kişi ben değildim. Jordan annesine bakakaldı ve ben de onun yüzünde hızla beliren duyguları izledim. Şok ve dehşet. Öfke. Acı. Olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramış gibi görünüyordu.

Ve o zaman gözlerini gördüm. Mavi, tıpkı benimkiler gibi.

Dixon'inki kahverengiydi. Debra'ninkiler de kahverengiydi. Ama Jordan'inki değil. Aslan alfanın oğlu değildi. *Yengeç* alfasının oğluydu.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh, Tanrım. O benim kardeşimdi.

Dehşet ve tiksinti içimi kapladı ve gidip vücudumun her bir santimini fırçalamak ve ağzımı sabunla yıkamak istedim. *Öpüşmüştük*. Hem de defalarca! Benimle seks yapmasına saniyeler kalmıştı! Neyin yarıda kesildiğini düşünmek kuru bir şekilde kusmama neden oldu. Eğer son birkaç saat içinde bir şeyler yemiş olsaydım, kusacağımdan emindim.

Ben öğürürken, Jordan orada öylece duruyordu, pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı ve sanki tüm dünyası başına yıkılıyormuş gibi görünüyordu. Bana baktı ve ürperdi, sonra Güneş Cadılarına döndü. "Bu nasıl oldu?" diye bağırdı. "Kendi kız kardeşimle nasıl çiftleşebildim?"

Güneş Cadıları tedirgin bakışlar attılar ve Roxandra, "Tam olarak emin değiliz..." dedi.

Jordan kendini ikiye ayıracakmış gibi başını tuttu ve yeri titreten bir kükreme çıkardı. Sonra tökezleyerek sunaktan indi ve pantolonunu ilikleyerek Güneş Cadıları'nın arasına daldı. Aslan sürüsü geçmesine izin vermek için etrafından ayrıldı ve Debra bana ikinci bir bakış bile atmadan peşinden koştu. Beni burada bırakarak bu sıcak karmaşayla tek başıma başa çıkmamı sağladı.

Hayatımı sikeyim.

Şekil değiştirenler birbirleriyle çılgınca, sessiz fısıltılarla konuşuyorlardı, sanki kimse gördüklerine inanamıyordu ve kimse bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyordu. Ben de kesinlikle bilmiyordum. Güneş Cadıları bir araya toplanmıştı ve kimse beni sunağa bağlayan bu bağlardan kurtarmaya zahmet etmiyordu.

"Hey!" diye bağırdım. "Bırakın beni!"

Kimse kılını bile kıpırdatmadı. İçimi çektim ve bağların gücünü test ettim. Ne yazık ki, düşündüğümde daha güçlüydüler. Ay tepemde parlak olduğu için ışınlanmayı denedim ama denediğimde dev bir duvar gibi bir şey hissettim. Kahretsin, Güneş Cadıları bir şekilde büyümü engelliyor olmalıydı.

Tekrar bağlamak için ağzımı açtığımda derin, ürpertici bir *gümbürtü* kasabanın içinden geçti. Altımdaki sunağı titrettiğini hissettim ve toplanan kalabalığın içinden bir hışırtı geçti. Şimdi ne olacaktı?

Sirenler çalmaya başladı ve uzaktaki şekil değiştirenlerden birkaç yalnız uluma sesi geldi. "Saldırı altındayız!" diye bağırdı biri. Bu herkesi harekete geçirmiş gibi görünüyordu ve bahçeden çıkmaya çalışırken tökezlemeye ve itişip kakışmaya başladılar. Güneş Cadıları lanet olası korkaklar gibi bir ışık parıltısı içinde kayboldular ve hala kimse beni kurtarmak için bir girişimde bulunmadı. Bağlarımla boğuşurken kalbim çarpıyordu, bu sunağa bağlıyken çok savunmasız olacağımı biliyordum.

Birinin "Yılanlar!" diye bağırdığını duyduğumda çaresizlikten bir bileğimi kurtarmayı başarmıştım.

Kelimeyi doğru duyup duymadığımı merak ederek donup kaldım. Sonra bir başkası da bağırdı ve içimden yeni bir duygu geçerken diğer bileğimdeki bağı çılgınca çekiştirdim: umut.

ONUNCU BÖLÜM

TAM BİR KAOS VARDI, insan ve kurt formları bahçenin etrafında ve köyün geri kalanında birbirlerine çarpıyordu. Bağlarıma karşı daha fazla mücadele ettim, keşke kendimi de savaşa atabilseydim. Sürüm *buradaydı*. Benim için gelmişlerdi. Her şeye rağmen gelmişlerdi. Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Bir gölge yanımda cisimleşti, yoktan var oldu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama kim olduğunu görünce durdum. Sonra başka nedenlerle çığlık atmak istedim.

Kaden.

Bir rüyadan fırlamış gibi sunağa doğru ilerledi, ay ışığı siyah saçlarına vuruyordu. Geniş omuzları ve kaslı gövdesi görüş alanımı dolduruyordu ve her adımında saf bir alfa gücü yayıyordu. Yüzündeki kılların uzamasına izin vermişti ve bana bakarken çenesi sertleşmişti, buz mavisi gözlerinde yanan bir şey vardı. Arzu ve özlem içime hücum etti ama aynı duygular Jordan'ın yanındayken hissettiklerimden tamamen farklıydı. Onlar zorlama gibiydi, ama bu... bu tamamen doğaldı.

"Buradasın," diye fısıldadım, kendi gözlerimle gördüklerime inanmaktan neredeyse korkuyordum. Benim için geleceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi uzanıp ayak bileklerimdeki bağları çözüyordu.

Son kravat da çözüldüğünde kendimi ona doğru fırlattım. Ellerimi Kaden'in boynuna doladım ve yüzümü omzuna bastırdım, neredeyse rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağlayacaktım. O gerçektir, buradaydı ve *benimdi*. Onun tanıdık kokusunu içime çekmeye, hafızama yeniden kaydetmeye ihtiyacım vardı,

Sert kaslarının bana karşı hissi ve beni saran rahatlatıcı sıcaklığıyla birlikte. *Evime.*

Ama Kaden altımda bir heykel gibi hareketsizdi, kolları sadık bir şekilde yanında duruyordu. O da bana sarılmadı. Hiçbir tepki vermedi.

Geri çekildiğimde yüzümü inceledi, muhtemelen Jordan'ın yumruğu yüzünden morarmış bir gözüm vardı. Sonra sanki oradaki morlukları inceliyormuş gibi kollarımdan birini kaldırdı. Yüzü dehşet verici bir öfkeyle parladı, vücudu neredeyse öfkeden titriyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Çürükleri gizlemeye çalışarak kolumu geri çektim. "Jordan. Ve diğer Leo sürüsü üyelerinden bazıları. Oh, ve Güneş Cadıları da beni birkaç kez hakladı."

Kaden'in içinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Bunu sana *eşin* mi yaptı? Onu öldüreceğim."

Etrafına vahşi gözlerle baktı ve Jordan burada olsaydı Kaden'in onun boğazını parçalayacağını hayal ettim.

Jordan'ın *kardeşim* olduğunu bir kez daha şok edici bir şekilde fark ederek kaşlarımı çattım. Daha önce hiçbir şey beni Jordan'ın Kaden'in pençeleri tarafından parçalanmasından daha fazla memnun edemezdi. Ama şimdi bu yeni gerçekle kafam o kadar karışmıştı ki ne istediğimden emin değildim. Zaten bir kardeşimi kaybetmiştim ve Jordan'dan ne kadar nefret etsem de o hâlâ ailemdendi. En azından Kaden onu paramparça etmeden önce onunla konuşmak istiyordum.

Kaden yüzümdeki tereddüdü fark etmiş olmalı ki kaşlarını çatarak geri çekildi ve tiksintiyle başını salladı. "Sana bunu yaptıktan sonra bile onu hâlâ istiyorsun."

"Hayır!" Kelimeye elimden geldiğince sertlik kattım. "Mesele o değil. Onu istemiyorum, ama-"

"Umurumda değil," diye tersledi Kaden. Güçlü kolları bana dolandı, beni kaldırıp omzuna attı ve ben daha *o benim kardeşim* diyemeden ciğerlerimdeki tüm hava birden boşaldı. "Buradan çıkmamız gerek."

Ateşlendiğimde beni bu şekilde taşıdığı zamanları hatırlayarak kucağında kıpırdandım. "Bırak beni, yürüyebilirim."

"Hayır. Yaralısın ve kendi ayakların üzerinde yürümene izin verirsem yardımdan çok köstek olursun." Pozisyonumu düzeltti, eli kışımdaydı ve çardaktan atlayıp bahçede ilerlerken beni daha sıkı tutmak için kaldıraç olarak kullandı.

Dişlerimi sıktım, Kaden'e beni kaldırmasını ve vücudumu ona doğru bastırmasını istemememin nedeninin hâlâ altımda hiçbir şey olmayan daracık bir elbise giyiyor olmam olduğunu söylemek istemiyordum. Kaslarının tenimde hareket ettiğini hissedebiliyordum ve tepemde dolunay varken bu beni tamamen çıldırtıyordu. Daha da kötüsü, haftalardır hayalini kurduğum koku şimdi etrafımı sarmış, benimle alay ediyor, beni baştan çıkarıyordu. Onu ne kadar çok istediğimi doğru dürüst düşünemiyordum ama şu anda *başka* her şeye odaklanmam gerekiyordu. Etrafımda devam eden savaş gibi. Ya da buradan sonsuza dek kurtulmak gibi.

Beni bir savaş ganimeti gibi omzuna atıp bahçeden çıkarken başka bir şey söylemedi. Etrafımızdan kavga sesleri geliyordu ve neler olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde bir grup Ophiuchus kurdunun bize doğru geldiğini gördüm. Jack, Harper ve Dane'i tanıdım ve aslında onları gördüğüme ne kadar sevindiğime güldüm. Etrafımızda daire çizerek Aslan kurtlarının Kaden'e ulaşmasını engellediler çünkü Kaden kollarında ben varken dövüşemeyecekti.

Bunun kaybedilecek bir savaş olacağını da görebiliyordum. Aslanlar, Ophiuchus şekil değiştirenlerden çok daha fazlaydı ve daha fazla düşman savaşa katılmak için bize doğru koşuyordu. Kaden'in acele etme ihtiyacı, Jordan'ı öldürmesini neden istemediğime dair açıklamamı bölmüş olsa da şimdi daha anlamlıydı. Köyün kenarına doğru acele ediyor gibiydik, orada bizi bekleyen birkaç araba gördüm. Sonra Mira'yı sürükleyerek götüren iki Leo'nun hapishane binasına doğru ilerlediğini gördüm.

"Bekle!" Kaden'in kollarında döndüm ve gözlerimle buluşmasını sağlamaya çalıştım. "Kaden, lütfen, arkadaşım Mira'yı almam gerek. Esir tutuluyor ve onu burada bırakamam. Bana yardım etmek için her şeyi riske attı."

"Duramayız," dedi Kaden. "Seni *hemen* buradan çıkarıyorum."

Ona karşı daha sert mücadele ettim ama yerinden kıpırdamadı. "Onsuz gitmiyorum!"

Çenesi sabitti ve beni dinlemeyeceğini biliyordum. Her nasılsa ne kadar inatçı olabileceğini unutmuştum, özellikle de bir şeye odaklandığında. Ama ben de inatçıydım ve arkadaşımı geride bırakmamın imkanı yoktu.

Güçlerimi engelleyen Güneş Cadısı büyüsünün bozulmuş olması için dua ederek aşağıya akan ay ışığı huzmelerine odaklandım. İşe yaradı ve ay ışığına dokunduğumda içimden akan güç miktarı neredeyse şok ediciydi.

Dolunay sağ olsun. Denememe bile gerek kalmadı ve Mira'dan bir metre kadar uzaktaydım.

Artık Kaden tarafından tutulmadığım için yere sertçe vurarak düştüm ve kendimi ayağa kaldırdım. Vücudumdaki her ağrı ve acı yerde kalmam için bana bağırıyordu ama Mira'yı bir hücreye götürmelerine ya da benim yüzümden onu idam etmelerine izin veremezdim.

"Hey, pislikler," diye bağırdım tökezleyerek ilerlerken. Hâlâ güçsüzdüm ama içimi ışıkla dolduran ay sayesinde her geçen saniye daha da güçleniyordum.

Aslanlardan biri bana hırladı, Mira'yı diğer erkeğin kollarına iterken dişlerini gösterdi. Dövüş pozisyonuna geçtim ve burada Aslan sürüsüyle kapana kısılmışken yaptığım onca alıştırma için aniden sevindim. Tüm eğitimim doğal bir şekilde bana geri geldi ve Leo erkeği saldırdığında hazırdım. Savurdum, tekmeledim ve eğildim ve çok geçmeden erkeğe onu geriye savuracak bir darbe indirdim.

Çevresel görüşümde bir hareket gördüğümde başımı yana çevirdim. *Kaden*. Öfkeli görünüyordu ama hırladığında bana değildi. Bize doğru saldıran diğer iki Leo'yu hiçbir şey olmamış gibi indirdi ve bana kızgın olduğunda bile her zaman arkamı kolladığını kanıtladı.

Kaden'in yanımda olduğunu bilmek bana güven verdi ve tekrar önümdeki şekil değiştiren doğru atıldım. O da bir dövüşçüydü ama en iyiler tarafından eğitilmemişti ve Kaden'in bana öğrettiği bir manevrayla onu kolayca yere serdim. Sonra dişlerimi kollarına geçirdim. *Ophiuchus* zehirli ısırığı insan formundayken kurt formundaki kadar etkili değildi ama yine de onu bayılttı.

İkincisi Mira'yı yere bıraktı ve bize yaklaşırken ona bir bakış attım. Zayıf görünüyordu ama kendini oturur pozisyona itti. Kaden ileri atıldı ve sanki kimsenin bana yaklaşmasını istemiyormuş gibi ben daha fırsat bulamadan erkeği yere serdi. Gözlerimi devirdim, yine de bana karşı hâlâ bu kadar korumacı olmasından içten içe memnundum.

Kaden ikinci erkeğin üzerinde dururken gözlerini bana çevirdi, hırıltısı yüzünden gitmiyordu. "Bunu bir daha yapma."

"Sana söyledim, Mira'yı terk etmeyeceğim." Onun yanına çömeldim. Dövüşün adrenalini yorgunluğumdan geriye kalanları silmişti ve ay ışığı bedenimi daha önce eksik olan güçle doldurmuştu. "İyi misin?"

Başını salladı ve kolumu tuttu, gözleri irilemişti. "Ben iyiyim, peki ya sen?"

Hayır, hiç de iyi değildim, çünkü eşimin *kardeşim* olduğunu yeni öğrenmiştim ve beni neredeyse herkesin önünde bir sunakta beceriyordu ve şimdi etrafımızda bir savaş devam ediyordu, ama buradan uzaklaştığımızda çok daha iyi olacaktım, bu yüzden tek söylediğim "Evet" oldu.

Kaden tepemizde dikiliyordu ve durumdan hiç memnun görünmüyordu. "Tamam, o da gelebilir ama şimdi gitmemiz gerekiyor."

"İyi," diye yineledim, Mira'nın ayağa kalkmasına yardım ederken. Yanıma yaslandı ve birlikte Kaden'in peşinden tökezleyerek yürümeye başladık.

Mira bana döndü, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Bu alfa olmalı. Onun hakkında ne demek istediğini anlıyorum."

Ona çenesini kapamasını söyleyen bir bakış attım. Kaden duyduysa bile -ki bu neredeyse garantiydi- hiçbir tepki vermedi. Mira'nın benimle şakalaşacak kadar akli başında olmasından memnundum, ama gerçekten, Kaden oradayken benimle dalga geçmesi şart mıydı?

"Haydi," diye tersledi Kaden ve hızını artırdı. Ayak uydurmak zor oldu ama Mira ve ben Kaden'i birkaç minibüsün bizi beklediği köyün kenarına kadar takip edebildik. Gördüğüm manzara karşısında içimi bir mutluluk dalgası kapladı. Bu gerçekten oluyordu. Kaden beni kurtarmaya gelmişti ve şimdi nihayet buradan kurtulacaktık. Jordan'dan ve ölmemi isteyen tüm şekil değiştirenlerden uzakta olacaktım.

Kaden minibüslerden birinin önünde durdu ve arkasını dönüp yüksek sesle uludu. Cevap ulumaları kasabadan geldi ve ben daha ne olduğunu anlamadan Ophiuchus sürüsü üyeleri alfalarına doğru koşmaya başladı. Hırlayan birkaç Aslan da onları takip etti, çoğu kurt formundaydı ama Ophiuchus kurtlarından bazıları onları durdurmak için ayrıldı.

Bir başka patlama ayaklarımın altındaki zemini sarstı ve geldiğimiz yolun gerisinde bir ışık parıltısı gördüğümde sıçradım. Aslanların birçoğu neler olduğunu görmek için döndü ama birkaçı kaldı, Ophiuchus şekil değiştirenlerle şiddetli bir savaşa kilitlenmişlerdi.

"O da neydi?" Mira telaşlı bir sesle sordu. "Bir şaşırtmaca," dedi Kaden.

Birden dostluk bağı beni kendine çekti ve Jordan'ın yakınlarda olduğunu anladım. Her şeye rağmen kendimi ona çekilmekten alıkoyamayarak geri döndüm ve onu yakındaki evlerden birinin balkonunda gördüm. Gözlerimiz uzakta buluştu ama o hareket etmedi.

Gitmeme izin veriyor, fark ettim.

Sürü minibüslere doluşmaya başladı ve Kaden bana ve Mira'ya doğru yürüdü. Her birimizi kolumuzdan tuttu ve önünde durduğumuz minibüsün içine itti, sonra da kapıyı çarparak kapattı. Bu minibüs eşya taşımak için kullanılan türdendi ve dışarıya bakan pencereleri ve arkada koltukları yoktu. Bulduğumuz alan minibüsün geri kalanıyla kapalıydı, bu yüzden kimin sürdüğünü bile göremiyordum. Aslında her şeyden çok bir hapishaneye benziyordu. *Kahretsin*, diye düşündüm. *Yine mi?*

Kilidin klik sesi şüphelerimi doğruladı. Mahkûmduk ya da belki de bir adım ötesindeydik. Minibüs sarsılarak hareket etti ve aracı kullanan her kimse son sürat giderken ben yere savruldu. Yerde kaldım ve başımı yere bastırdım. *Yine* bir tutsaktım ve bu her zamankinden daha fazla acı veriyordu çünkü beni kilitleyen kendi sürümdü. Kaden'in Jordan'la kendi isteğimle ayrıldığını gördükten sonra bana güvenmekte neden biraz tereddüt ettiğini anlayabiliyordum ama onunla konuşmam için bana bir saniye bile verseydi her şeyi açıklardım.

Kaden bana bir mahkum gibi davranacaksa neden peşimden geldi?

Duvara yaslanmış, gözleri kapalı olan Mira'ya baktım. Minibüse koşmak kalan gücünü de almıştı ve ikimizin de iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. En azından birlikteydik ve Aslanlar ile Güneş Cadıları'ndan uzaklaşıyorduk. Bize tehlikeli suçlularmışız gibi davransalar bile Ophiuchus sürüsüyle daha iyiydik. Bana güvenmediklerini bilmek acı veriyordu ama her şeyi açıkladığımda gitmemize izin vereceklerdi. Hâlâ onların sürüsünün bir üyesiydim, lanet olsun.

Öyle değil miydim?

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SAATLER GEÇTİ. İlk başta uyanık kalmaya çalıştım, sadece biraz yol gideceğimizi ve sonra Kaden'in gelip konuşacağını düşündüm, ama öyle bir şans yoktu. Arabayı sürdük, sürdük ve sonunda uyuyakaldım. Vücudum yorulmuş, incinmiş ve adrenalin sonunda etkisini yitirmiş, beni kemiklerimi sızlatan bir yorgunluk ve umutsuzca kendini iyileştirmeye çalışan bir bedenle baş başa bırakmıştı.

Uyandığımda minibüsün arka kapısının açıldığını gördüm. Hem Mira hem de ben beklenti içinde doğrulduk ve nefesimi tuttum ama kapıyı açan Kaden değildi. Aslında Ophiuchus sürüsünün bu üyesini tanımıyordum. Belli belirsiz tanıdık geliyordu, muhtemelen kasabada gördüğüm biriydi ama onunla hiç konuşmamıştım.

"Çık dışarı," dedi ve sesinde beklediğimden daha fazla düşmanlık vardı. Dışarı çıktım, manzaraya bakarken gözlerimi kısıyordum. Artık çölde değildik ama Ophiuchus sürü topraklarındaki ormana da benzemiyordu. Belli ki o kadar uzun süredir dışarıda değildim.

Dönüp Mira'nın inmesine yardım ettim ve sonra erkek şekil değiştirene döndüm. İkimize de bakarken kollarını kavuşturdu ve sonra durduğumuz benzin istasyonunu işaret etti. "Dişilerden biri sizi tuvalete götürecek ve size yiyecek sağlanacak. Kaçmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Neden kaçayım ki? Sürümle geri döndüm."

Erkeğin çenesindeki bir şey seğirdi. "Sadece git."

Başka bir şekil değiştiren bizi öne doğru itti, bir dişiydi. Onunla daha önce konuşmuştum ve Stella'nın eğittiği yavruların annelerinden biri olduğunu hatırladım,

ama adını hatırlayamadım. Benzin istasyonundan geçerken bana bakmadı. Harper neredeydi? Ya da Jack? Ya da Kaden, bu konuda?

Yanından geçerken bize bakan kasiyer dışında dükkânda kimse yoktu. Neye benzediğimizi merak ettim, sert görünümlü yaşlı bir kadın tarafından yönlendirilen iki hırpalanmış genç kadın. Görünüşüne rağmen tek bir şey söylemedi.

Mira ve ben sırayla banyoya girdik ve içeri girdiğimde aynadaki yansımam karşısında şok oldum. Hâlâ o lanet olası transparan elbiseyi giydiğimi neredeyse unutmuştum ama en azından morluklarım solmuş ve morarmış gözüm büyük ölçüde geçmişti. İçeri girdiğimizde benzin istasyonundaki görevlinin bize bakmasına şaşmamalı.

Arkamı döndüm, tuvaleti kullandım ve yüzüme soğuk su çarptım. Dışarı çıktığımda dişi şekil değiştiren bizi sessizce minibüse geri götürdü, kapıyı açan erkek içeride benzin istasyonundan alınmış gibi görünen sandviçlerle bekliyordu. Sandviçleri elimize tutuşturdu ve ben de kendi sandviçimi hızla mideye indirdim. Bir günden fazladır bir şey yememiştım ve açlıktan ölüyordum.

Etrafa bakmak için zaman ayırdım. Diğer araba ve minibüslerden birkaçı durmuş, bir düzineden fazla Ophiuchus sürü değiştiricisi sessizce konuşarak etrafta dolanıyordu. Umutsuzca tanıdık bir dost yüzü bulmaya çalıştım ve Harper'ın Dane ve Jack ile birlikte durduğunu gördüm. Onlara küçük bir el salladım ve minibüslerine geri dönmeden önce bana dikkatli bir bakış attılar. Bu da ne böyle?

"Minibüse geri dönün," dedi erkek şekil değiştiren. "Gitme vakti geldi."

İçeri girdim ve bana birkaç su şişesi uzattı. Kaden'in nerede olduğunu sormaya başladım ama daha soramadan kapıyı suratıma çarptı ve tekrar kilitledi. Omuzlarını silkmiş olan Mira'ya baktım. Ona gülümsedim ama muhtemelen pek inandırıcı değildi. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Neler olduğundan emin değilim."

"Eminim yakında her şey yoluna girecektir," dedi Mira kolumu okşayarak. "Leo'ların sana ne yaptığını bilmedikleri için çok dikkatli davranıyorlar. Ya da Güneş Cadıları'nın."

Haklı olduğunu umarak başımı salladım. Minibüs hareket ettiğinde içimi çekip duvara yaslandım ve tekrar yola koyulduk. Saatin kaç olduğunu anlayabilmek için uyanık kalmaya çalıştım ama yapacak bir şey bulamayınca tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda dağlar vardı. Hiçliğin ortasındaydık, ormandaydık ama bildiğim bir ormanda değil. Tüm ağaçlar farklıydı ve dağlar alışık olduğum dağlara benzemiyordu.

"Neredeyiz biz?" Minibüsten atlarken sordum. Vücudum neredeyse tamamen iyileşmişti ve kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum.

"Pueblo, Colorado'nun dışında," dedi vites değiştirici, bu kadar net konuşması beni şaşırtmıştı. "San Isabel Ulusal Ormanı'nın ortasındayız ve kaçmaya karar verirsen hiçbir yere varamazsın. En yakın kasaba elli mil uzakta ve burası ayıların ülkesi. Kış uzun sürdüğü için bu yıl biraz aç olduklarını duydum." Elime bir çadır tutuşturdu. "Mutlu kamplar."

"Bilmediğim bir ormanın ortasında koşacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Ayrıca, *neden kaçayım ki?*" Ona ters ters baktım. "Bana Kaden'in nerede olduğunu söyle. Onunla konuşmam gerek."

Vites değiştirenin dudağı kıvrıldı ve bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki toprak yolda tozu dumana katarak bize doğru hızla gelen bir başka araba belirdi. Araba durdu ve Kaden indi. Canlandım, ama beni gördüğünde karamsar ifadesi değişmedi ve hemen ağaçların arasına doğru yürüdü.

İçimi çektim ve Mira'ya döndüm. "Hadi çadırı kuralım."

Yengeç sürüsü topraklarında kamp yapma konusunda biraz deneyimimiz olduğu için bu sadece birkaç dakikamızı aldı. Çadır ancak ikimize yetecek büyüklükteydi ama başka bir şekil değiştiren bize birkaç uyku tulumu bıraktı ve kendimi uzun süre kilit altında tutulduktan sonra yıldızların altında uyumak için heyecanlı buldum.

Harper kamp alanının etrafından topladığı odunları getirdiğinde güneş dağların üzerinden batıyor ve vadiye derin bir gölge düşürüyordu. Odunları yere koyarken onu köşeye sıkıştırdım.

"Neler oluyor?" Ona sordum. "Neden herkes bana düşmanmışım gibi davranıyor?"

Benimle konuşmaya izni olup olmadığından emin değilmiş gibi etrafına bakındı ve sonra onunla birlikte kalın bir ağacın arkasına gitmemi işaret etti. Görüş alanından çıktıktan sonra beni kucakladı. "İyi olmana çok sevindim."

Bu daha çok sürümden beklediğim bir selamlamaydı. Ona sıkıca sarıldım, *birinin* benden nefret etmemesi içimi rahatlatmıştı. "Ben iyiyim, beni kurtardığınız için hepinize teşekkür ederim. Ama neden kimse benimle konuşmuyor?"

"Kaden senin Leo sürüsüyle müttefik olduğunu düşünüyor. Seninle konuşmamamız gerekiyor."

Gözlerimi devirdim. "Aptal erkek. Ben hâlâ bir Ophiuchus'um."

Yüzü sempatikleştii. "Biliyorum. Onunla konuştuğunuzda bunu o da görecektir."

"Evet, eğer onu bulabilirsem," diye mırıldandım.

Dane başını ağacın etrafından dolaştırdı ve Harper'a dışarı çıkmasını işaret etti. Kolumu hızlıca sıktı ve sonra kampa geri döndü. Onu takip etmeden önce birkaç dakika bekledim.

Kaden güneş battıktan sonra döndü ve kampın çevresinde hızlı bir devriye gezdi, ben de ona ulaşmak için acele ettim. Bu sefer elimden kaçmasına izin vermeyecektim.

"Seninle konuşmam gerek," dedim yolunu keserek. "Neden bana yine dışlanmış biri gibi davranılıyor?"

Kaden'in gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve aramızda bir kıvılcım yandığını hissettim. "Artık sürünün bir düşmanısın, tüm Aslanlar gibi."

Kolumdaki Ophiuchus işaretini gösterdim. "Ben Aslan burcu değilim. Belli ki."

"Bu ne o zaman?" Kaden'in gözleri elbisemin üzerindeki kocaman Aslan sembolünün bulunduğu gövdemde gezindi. Gereğinden biraz daha uzun süre oyalandılar, sanki şeffaf kumaşın vücudumda ortaya çıkardığı şeye bakmaktan kendini alamıyordu.

Ellerimi kalçalarımaya koydum, öfkem alevlendi. "Sence bunu giymek gibi bir seçeneğim var mıydı?"

Bakışları sertleşti. "Seni bizden biri sanmıştım ama yanılmışım. Eğer Ophiuchus sembolünü derinden silebilseydim, silerdim."

Bu acıttı. Dişlerimi sıktım. "Madem benim hakkımda böyle düşünüyorsun, neden beni kurtardın?"

"Çünkü Aslan tarafına dönmüş olsanız bile, sizi hala koz olarak kullanabiliriz. *Yem* olarak."

"Harika, yem olmaya geri döndüm," diye mırıldandım.

Kaden kaşlarını kaldırdı. "Ürdün'e kendi özgür iradenle gittin, neden daha iyisini bekliyorsun ki?"

"Ne yaptıysam sürüyü korumak için yaptım," diye tersledim. "Güneş Cadıları Stella ve yavrularını kuşatmışlardı ve geri çekilmelerinin tek yolu Jordan'la gitmeyi kabul etmemdi. Bana başka seçenek bırakmadı. Benim için kimsenin yaralanmasına ya da ölmesine izin veremezdim."

Kaden bir süre bana baktı, sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Sonunda, "Biliyorum" dedi.

Ona göz kırptım. "*Biliyor* musun?"

"Dane sen gittikten birkaç gün sonra ay ışığında yeteneğiyle bir imgelem gördü. Bana neler olduğunu gösterebildi. Ama ben de senden duymak istedim." Kaden başını eğdi. "Bunu bir test olarak düşün."

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istedim. "Başka bir lanet test mi? Şimdiye kadar kendimi yüzlerce kez kanıtlamadım mı?"

Omuz silktili. "Emin olmalıydım."

Öfkelendim. "Tamam, testini geçtim. Ama hala bana güvenmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, çünkü sen Jordan'la gittikten *sonra* ne olduğunu bilmiyorum," diye hırladı Kaden. "Tek bildiğim, artık onlardan biri olduğun. Onların alfa dişisi."

"Leo'larla asla ittifak yapmam," diye mırıldandım. "Onlardan her şeyden çok nefret ediyorum. Beni bulduğunda dövülmüş ve bir kurban sunağına bağlanmış olduğumu unuttun mu?"

Çenesi gerildi ve boynundaki kasların esnemesini izledim. "Ne tür sapıkça şeylerle ilgilendiğini bilmiyorum."

"Evet, öyle" dedim ve gözlerinde sıcaklık parladı. "Sen tek kişi."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Jordan senin eşin. İlk başta ona karşı koymaya çalışmış olsan bile, Leo'larla birlikte olduğun süre boyunca bunu yapabilmene imkân yok."

"Ona direndim. Zor oldu ama başardım."

"Yani onunla hiçbir şey yapmadın mı? Bir öpücük bile mi?"

Jordan'ın beni iki kez öptüğünü hatırlayarak irkildim, ağabeyim olduğunu yeni öğrendiğim için daha da kötü olmuştum. Verdiğim tepki Kaden'in sorusunu yanıtlamış olmalı ki yüzü taş gibi sertleşti. Arkasını döndü ve ormana doğru yürümeye başladı.

"Bekle," diye seslendim arkasından, aceleyle onu takip ederken.

"Açıklamama izin ver." Kaden bir homurtu çıkardı ama gerçekten durdu. "Devam et o zaman."

"Evet, Jordan beni öptü," demeyi bir şekilde öğürmeden başardım.

Bunun üzerine kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

Yüzümü buruşturdum. "İki kez."

Kaden başını salladı ve tekrar arkasını dönmeye başladı ama ben kolundan tuttum.

"Ama o benim eşim değil! Yani, öyle ama bir hata falan olmalı."

"Siz değerli Aslan almanız için ne hissettiğinizi anlamaya çalışırken ben terapistçilik oynamaya gelmedim. Bu konuşma bitmiştir." Kolunu çekip beni iterek geçmeye çalıştı ve ben de elimi bir kez daha uzatıp tam ortasına vurdum.

"Anlamıyorsun," dedim. "Jordan benim *kardeşim*."

Bunun üzerine ağzı açık kaldı, yüzünde şok ifadesi belirdi. "Ne?"

"Jordan'ın annesinin Yengeç alfasıyla bir ilişkisi vardı. Tek bildiğim bu." Titreyen bir nefes aldım, gerçek ortaya çıktığı için kendimi güçsüz hissediyordum.

"Bu imkânsız," dedi Kaden. "O bir şekilde senin kardeşin olsa bile, ki bu pek olası görünmüyor, ikiniz arasında bir çiftleşme bağı oluşmasına imkân yok."

"Nasıl *oldu* bilmiyorum ama o benim kardeşim. Her öpüştüğümüzde bir yanlıklık hissediyordum, sadece şimdiye kadar anlamamıştım."

Kaden'in gözleri bir an benimkileri tuttuktan sonra tekrar başka tarafa baktı. "Kardeş ol ya da olma, eş bağı hâlâ orada ve ikinizi birbirine bağlıyor. Ya o ölene ya da bağ tamamlanana kadar ikinizi de birbirinize doğru çekmeye devam edecek."

Jordan'ın mihrapta başıma dikileceğini düşününce midem yine bulandı. "Bunu çözenin bir yolu olmalı. Kardeşimle *çiftleşmeyeceğim*. Belli ki."

"Bir yolu var," dedi Kaden, sesi buz gibi olmuştu. "Onu öldüreceğim. Bu her şeye bir son verecek."

"Ben... Bunu yapmana izin verebilir miyim bilmiyorum." Sertçe yutkundum. "Ondan ne kadar nefret etsem de, sahip olduğum tek aile o."

Kaden'in yüzü karardı. "İşte bu yüzden sana hâlâ güvenemiyorum."

O uzaklaşırken ben sözlerinin ağırlığına kapılmış, kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyordum. Bırakın kalbini, Kaden'in güvenini bile geri kazanabilecek miydim?

ON İKİNCİ BÖLÜM

ERTESİ SABAH, Kaden ellerime birkaç giysi tutuşturdu ve acaba bunlar onun mu diye merak ettim. Üzerimi değiştirmeden hemen önce onları içime çekmek için burnuma götürdüğümde kimsenin kokusunu alamadım. O zaman yeni kıyafetler. Kendime hayal kırıklığına uğramadığımı söylemeye çalıştım.

Diğerleri kamp alanını temizlemeden hemen önce Leo'nun elbisesini yırtıp ateşe atmaktan özel bir zevk aldım. Bunca zamandır yalınayak koşturduğum için Harper yanıma geldi ve bana fazladan bir çift ayakkabı verdi. Bana bir numara büyük geldiler ama hiç yoktan iyidir. Sonra yola çıkma vakti geldi.

Mira ve ben çadırı topladık, sonra Kaden bize el salladı ve arabasına binmemizi söyledi. Bana bakarken gözlerinde bir güvensizlik parıltısı gördüm, sanki ona sırt çevirmemi bekliyordu. Onu güvenebileceğime ikna etmenin bir yolu olmasını diledim ama ne söylersem söyleyeyim, gözlerini benden ayırdığı anda Jordan'a geri döneceğimi düşünüyordu.

Yine de kendimi bir minibüsün arkasında değil de bir arabanın içinde otururken bulmak güzel bir değişiklikti. Görünüşe göre dün geceki sözlerim Kaden'e bir şekilde ulaşmıştı, her ne kadar bana karşı hâlâ soğuk olsa da. Mira ve ben arka koltukta, Jack de önde otururken arabayı Kaden kullandı. Yola çıktığımızda Jack biraz müzik açtı ve ben de vücudumdaki gerginliğin bir kısmının gitmesine izin verdim.

Colorado'dan ayrıldık ve Rocky Dağları boyunca kuzeye, Kanada'ya doğru yol aldık. Arabayı sürerken Kaden ön camdan dışarı baktı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Biri onunla konuşsa patlayacak kadar gergin görünüyordu. Acaba pişman mıydı?

onunla aynı arabada seyahat etmeme izin verdi. Jack de alışılmadık derecede sessizdi ve sanırım benimle konuşması hâlâ yasaktı ve alfanın sözüne karşı gelmeye cesaret edemiyordu. Birkaç saat sonra Kaden Jack'le yer değiştirip ön koltukta kestirdi ve hepimiz toplu bir nefes alıp biraz rahatladık.

Saatler geçti ve bacaklarımızı esnetmek ve bir şeyler atıştırmak için durduk. Arabaya geri döndüğümüzde, Kaden'le önde oturmaya özen gösterdim. Hâlâ konuşmamız gereken şeyler vardı.

"Vardiyalı araba kullanıyorsun, değil mi?" Ben sordum. "Mira ve ben birer tane alabiliriz, böylece siz ikiniz daha fazla dinlenebilirsiniz."

Kaden arabayı çalıştırırken, "Kesinlikle olmaz," dedi.

"Neden? Bana güvenmediğin için mi? Geri dönüp bizi doğruca Leo'lara götüreceğimi düşündüğün için mi?"

Kaden bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Çünkü sen ve Mira Leo'ların size yaptıklarından sonra hâlâ bok gibi görünüyorsunuz. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacınız var."

"Biz iyiyiz," dedim, yine de oldukça yorgundum. Şekil değiştiren iyileşmem yaralarımın çaresine bakmıştı ama esaret altında geçirdiğim haftalar duygusal ve fiziksel olarak beni kesinlikle yıpratmıştı. Şimdi tekrar güvende olduğuma göre, bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Yine de kısa bir süre için araba kullanmayı başarabilirdim.

Bir süre sessizlik içinde yolculuk ettik ve arkama baktığımda Jack ve Mira öğle yemeğinden sonra uyukluyorlardı. Bize biraz mahremiyet sağlayacağı için Kaden'le konuşmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"Stella nerede?" Uyuyan iki şekil değiştireni rahatsız etmemeye dikkat ederek sessizce sordum.

"Seni yem olarak kullanma planımı onaylamadı, ben de onu Clayton ve sürünün geri kalanıyla birlikte geride bıraktım." Sesi her şeyden çok sinirlenmiş gibiydi, bu da beni sırttırdı.

"En azından biri benim tarafımda." Onu en son gördüğümde, kurt yavrularını Güneş Cadıları'ndan kurtarmaya çalıştığını hatırlayınca gülümsemem düştü. "Saldırıdan sonra o iyi miydi? Peki ya Clayton? Peki ya tüm yavrular? Ve sürünün geri kalanı?"

"Hepsi iyi. Sen anlaşmanı yaptıktan sonra Güneş Cadıları ve Aslanlar sürü topraklarını terk etti. Ondan kısa bir süre sonra hepimiz saklanmaya başladık."

Uzun bir nefes aldım ve omuzlarım rahatlayarak çöktü. Jordan gerçekten de sözünü tutmuştu ve bana ihanet etmemiş ya da daha sonra geri dönüp

Sürüyü yok etmek, onun tarafından esir tutulurken endişelendiğim her şey. "Tanrılara şükürler olsun. Köy saldırıya uğradığı için kendimi çok kötü hissediyorum. Bu benim hatamdı."

Kaden başını salladı. "Hayır, hata benimdi. Leo'larla buluşmayı ben ayarladım. Onlarla bir savaş istiyordum ve şimdi bir savaşım var. İyi ya da kötü."

Ne derse desin, kendimi hâlâ sorumlu hissediyordum. Leo'larla tarafsız bir yerde buluşmaya çalışıyorduk ama onlar gelmeyince bir şekilde bizi sürü topraklarına kadar takip etmişlerdi. Jordan'la aramızdaki çiftleşme bağı sayesinde Leo'ları bize yönlendirdiğimi düşünmeden edemiyordum. "Hepiniz saklanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Bu herkes için zor olmalı."

"Hayatta kaldık ve güvendeyiz. Önemli olan da bu." Ellerini direksiyonun etrafında kenetledi, parmak eklemleri beyazlaştı. "Ve bu bir daha olmayacak. Toparlanıp bir plan oluşturduktan sonra Leo'lara saldıracağız. Geçen gece kendi bölgelerindeki saldırılara nasıl karşılık verdiklerine dair bazı iyi bilgiler edindik. Yakında çok daha büyük bir güç toplayacağız ve onları sonsuza dek alt etmeye hazır olacağız."

"Yapamazsınız," dedim iç çekerek. "Güneş Cadıları Aslanlarla müttefik ve Balıklar gibi eski Yengeç müttefikleri de dahil olmak üzere pek çok sürü çoktan teslim oldu." Hâlâ uyumakta olan Mira'ya dönüp baktım. "Aslanlar Mira'yı Balıklar'dan aldı ve kaçmama yardım ederse eşini öldürmekle tehdit etti. Alfaları bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı."

Jordan şimdi Mira'nın eşini öldürecek miydi? Teknik olarak *kaçmamıştı*, Ophiuchus bizi serbest bırakmıştı. Bunun Jordan'ı merhamet göstermeye ikna etmeye yeteceğinden emin değildim ama belki de onun kız kardeşi olduğumu bilmek kalbini biraz olsun yumuşatabilirdi. Ne de olsa beni Kaden'le giderken görmüş ve durdurmaya çalışmamıştı. Jordan aslan kükremesini kullanabilir ya da daha fazla şekil değiştireni bize saldırımları için patlamadan uzaklaştırabilir ya da Güneş Cadılarına bizi yakmalarını emredebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmadı.

"Çünkü Zodyak Kurtları zayıftır," dedi Kaden, düşüncelerimi yarıp geçerek. "En ufak bir çatışmada kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp geri çekiliyorlar. Bizim sürümüz gibi kendi başlarına hayatta kalmak zorunda kalmadılar."

Gözlerimi devirdim. "Zayıf olduklarını düşünsen bile, Leo'ları alt etmek istiyorsan onların yardımına ihtiyacın olacak. Ancak bu şekilde bir şansınız olabilir."

Bu fikir onu fiziksel olarak tiksindirmiş gibi ağzı buruştu. "Diğer sürülerden hiçbirisiyle çalışmayacağım. Ophiuchus'u tanımıyorlar ve son

Yakınsama'da onlarla konuştuğumda beni tehdit ettiler ve benimle alay ettiler. Ayrıca, diğer sürüler bizimle asla ittifak yapmaz. Bizim canavar olduğumuzu düşünüyorlar."

Omuz silktim, verdiği cevaba şaşırmadım. Diğer sürülerin Ophiuchus'u nasıl gördüğü konusunda haklıydı, onları tanımadan önce ben de aynı şekilde hissetmiştim. Ama Aslanlar ve Güneş Cadıları'na karşı desteksiz çıkmak intihar olurdu. Kaden bu konuda beni dinlemeyecek kadar inatçıydı ama denemek zorundaydım. "Alternatifin Leolar tarafından yönetilmek olduğunu gördüklerinde istekli olabilirler. Jordan kendini kral yapmayı planlıyor ve bahse girerim ki bunu kabul etmeyecek birkaç sürü var. Mesela Yengeç sürüsü."

"Kanser paketi gitti."

"Belki, belki de değil. Çok sayıda Kanser Yakınsama'ya gitti ama bazıları evde kaldı. Mira saklandıklarını düşünüyor. Hem babam hem de Wesley düştüğü için beta muhtemelen yönetimi devralacaktı." Beta'nın oğluyla son karşılaşmamda, o ve arkadaşlarının kameramı kırıp benimle alay ettiklerini hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bence en iyi şansımız onlar. Yengeç sürüsü Aslanlardan nefret ediyor ve eminim ki yönetimi ele geçiren her kimse bu kinin peşini bırakmayacaktır. Eğer onları bulabilirsek, Leo'lara karşı savaşmaya istekli olabilirler ve eğer sizinle -bizimle- ittifak yaparlarsa, diğer sürüler de onları takip edecektir."

Kaden söylediklerimi düşünürken araba sessizliğe gömüldü ama yüzü o kadar sertti ki planımı suya düşüreceğinden emindim. Leo'ları durdurabileceğimiz başka bir yol düşünmeye çalıştım, ama tek yol buydu. Tabii Ay Cadıları'ndan yardım isteyemezsek, ama Stella nerede oldukları ya da onlarla nasıl bağlantı kuracağımız hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylemişti. Bildiğimiz kadarıyla, artık var olmayabilirlerdi bile.

"İyi," dedi Kaden, bu kelime o kadar sivri ve beklenmedikti ki sıçramama neden oldu. "Kalan Yengeç üyelerini arayacağız ama onları bulduğumuzda sürüleri bana hizmet etmek zorunda kalacak. Daha önce varlığımızdan kaçan bir sürüyle ancak bu şekilde çalışabilirim."

Alfalar, diye düşündüm ve gözlerimi devirdim. Her şey üzerinde kontrol sahibi olmaları gerektiğini düşünmelerinin sebebi neydi? Jordan ve Kaden birbirlerine itiraf edemeyecekleri kadar benziyorlardı; ikisi de dik başlı ve biraz da kibirliydi. Elbette, Jordan bunun tamamen *çılgın* tarafına dalmıştı, ama Kaden de bazen onu biraz sarsmak istememe neden oluyordu.

"Balık sürüsüyle konuşmayı deneyebilirim," diye mırıldandı Mira. Sesimiz onu uykusundan uyandıracak kadar yükselmiş olmalıydı. "Tabii şimdiye kadar hepsinin Aslanlar tarafından yok edilmediğini varsayarsak."

Onu kontrol etmek için arkamı döndüm. Çok daha iyi görünüyordu, gözlerinde kararlılık ve korkunun yanı sıra normal sıcaklığının bir kısmını geri kazanmıştı. Hiç şüphesiz eşi ve yeni sürüsünün geri kalanı için endişeleniyordu. "Jordan'ın bunu yapmadığına eminim," dedim.

Kaden bunun üzerine bana sert bir bakış attı. Muhtemelen arkadaşımı savunduğumu düşünmüştü ama ben bunu sadece Mira'yı daha iyi hissettirmek için söylemiştim.

"Umarım haklısındır," dedi Mira iç çekerek.

Kaden, "Savaşçılarımı sana Balık sürüsüne kadar eşlik etmeleri için göndereceğim," dedi. "Eğer Aslanlar oradaysa ve eşini rehin tutuyorlarsa, onlarla ilgileneceklerdir."

"Gerçekten mi?"

Mira sordu. "Yemin ederim."

Kalbim kabardı ve bir anda onun neden dünyadaki herkesten daha çok saygı duyduğum bir adam olduğunu hatırladım. Mira'yı tanımıyordu bile, geçen geceden önce onunla hiç karşılaşmamıştı ve Balık ya da Yengeç sürüsüne karşı hiçbir sevgisi yoktu - yine de eşini kurtarmasına yardım etmek için kendi adamlarını göndermeye istekliydi.

"Teşekkür ederim," dedi, gözyaşlarını tutuyormuş gibi burnunu çekerek. "Eminim bunu yaparsanız, alfa Leo'lara karşı size katılmayı kabul edecektir."

Kaden parmaklarını direksiyona vurarak, "Belki," dedi. "Olmazsa bile, en azından dünyada daha az Aslan olacak."

Güney Montana'da bir ormanda geceyi geçirmek üzere kamp yapmak için durduğumuzda Kaden benden kaçmaya devam etti. Harper beni ve Mira'yı kısa bir yürüyüş mesafesindeki küçük bir göle götürdü ve günlerdir ilk kez kendimizi temizlemenin keyfini çıkardık. Sonra Mira ve ben çadırımızı kurduk ve o neredeyse anında bayıldı. Ama ben değil. Hâlâ huzursuzdum ve bu sefer Kaden gitmişti, muhtemelen görünmez bir şekilde etrafta dolanıyordu, bu yüzden onu köşeye sıkıştırıp benimle konuşmaya zorlayamadım bile.

Yine de Jack'i kısa bir mesafe ötede nöbet tutarken buldum, diğer şekil değiştirenler uyumak için yerleşmişti. Bu sefer Kaden ve sürünün geri

kalanının görüş alanının dışında, beni sıkıca kucakladı.

"Üzgünüm, daha önce Kaden boğazımı parçalamadan bir şey söyleyemezdin." Geri adım attı ve bana o büyüleyici sırtışılarından birini verdi. "Geri dönmek çok iyi oldu. Kaden'in bazen ona karşı duracak birine ihtiyacı oluyor."

"Bunu Stella yapıyor," diye belirttim.

"Evet, ama her zaman onu dinlemiyor," dedi Jack.

Homurdandım. "O da beni dinlemiyor."

"Öyle. Arabada ne konuştuğunuzu duydum. Birkaç kelimeyle Kaden'in yıllardır reddettiği bir şeyi yapmayı düşünmesini sağladınız. Diğer sürülerle ittifak kurmak mı? Zaten seninle tanışmadan önce kendi kalbini söküp atardı."

"Sadece kendisini ve sürünün geri kalanını öldürtmesini engellemek istiyorum ama o kadar inatçı olunca bu çok zor."

"Yok artık. Sen gittikten sonra..." Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınırken yakınına eğildi ve sesini alçalttı. Erkeklerin dedikodu yapmaktan hoşlanmadığını söyleyen kişi belli ki Jack'le hiç tanışmamıştı. "Çok kötüydü. Kaden'i hiç bu kadar üzgün görmemiştim, Eileen eşini bulduğunda bile. Hepimiz Kaden'e bir şeylerin doğru olmadığını, Jordan'la gidip sürümüzü geride bırakmanın mümkün olmadığını söyledik ama o dinlemedi. Jordan'ı ona tercih ettiğini düşündü. Sonra Dane olanlarla ilgili bir imgelem gördü ve ben de biliyordum dedim! Ayla'nın bizi asla kendi özgür iradesiyle terk etmeyeceğini biliyordum." Koluma hafifçe vurdu ve ben de onun coşkusuna ve sadakatine gülümsemekten kendimi alamadım. Sonra sırtışı düştü. "Ama bu Kaden'in daha iyi hissetmesini sağlamadı. Aksine işleri daha da kötüleştirdi, çünkü artık senin kendi isteğin dışında gittiğini biliyordu."

Yavaşça başımı salladım, göğsüm ağrıyordu. "Çünkü sonunda Jordan'ın eşi ve Leo sürüsünün bir sonraki alfa dişisi olacağımı düşünüyordu."

"Aynen öyle." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama hepimiz öyle düşündük. Yanıldığımızı kanıtladığın için mutluyum."

"Ben de," dedim. Eş bağına teslim olduğumu düşündükleri için onları suçlayamazdım çünkü neredeyse teslim olduğum pek çok an vardı. Beni kurtaran tek şeyin Kaden'e olan hislerim ve Jordan'la çiftleşmenin yanlış olduğuna dair içgüdüsel bilgim olduğuna emindim.

Ama Ophiuchus sürüsü yine de beni kurtarmaya geldi, hatta karanlık tarafa döndüğümünden korkuyorlardı. Kaden bunun beni Jordan'a karşı koz olarak kullanmayı planladıkları için olduğunu söylemiş olsa bile buna inanmadım. Hayır, Kaden sadece

beni başka biriyle düşünmeye dayanamazdı. Özellikle de bir Leo'yla. Ve beni geri almak için tüm sürülerini yakmaya hazırdı.

Şimdi tek yapmam gereken bunu ona itiraf ettirmektir.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SABAH, Kaden ormanda Jack, Harper ve Dane de dahil olmak üzere diğer bazı sürü üyeleriyle bir toplantı yaptı ama ben davet edilmedim. Sürekli yaklaştırmaya çalıştım ve Alaska'ya gitmek için en iyi rotalar hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum, ama sonra başka bir şekil değiştiren beni her zaman uzaklaştırıyordu. Oflayıp pufladım ve tartışmaya benim de katılmam gerektiğini düşünmeme rağmen kamp alanını temizlemeye yardım etmek için geri döndüm. Kaden'in bana güvenmesini sağlamak için ne yapmam gerekiyordu?

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra yola çıktık ve yapacak başka bir şey olmadığı için kendimi uyuklarken buldum. Araba durduğunda sürücü koltuğunda oturan Kaden'e baktım. "Neredeyiz biz?"

"Spokane." Park ettiği yerin önündeki Walmart'ı işaret etti. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Kahretsin, neye ihtiyacım *yoktu* ki? Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yoktu. Bir kaşımı kaldırdım. "Satın mı alıyorsun?"

"Tabii ki. Leo elbisenin içine bir cüzdan koymadıysan içeri."

"Gözlerinin tenimin her santimini taradığından eminim ve sen yapmadığımı biliyorum."

Mira ve Jack, Kaden onlara sert bir bakış atana kadar arka koltukta kıs kıs güldüler. O başka bir yanıtla geri gelemeden arabadan indim.

Mağazanın içinde Mira bana sırtıttı. "En son ne zaman alışverişe çıktık?"

"Sanki on yıl önceymiş gibi geliyor," dedim. Alışverişe gittiğimizde bile babam bana bir şeyler almam için para vermezdi. Mira genellikle bana acır ve bir şeyler alırdı.

"Leo'lardan kaçarken her şeyi geride bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim. Mira'nın da kaçarken giydiği kıyafetlerden başka bir şeyi yoktu ama en azından daha makul giyinmişti ve ayakkabıları da vardı.

Mira omuz silkti. "Sorun değil. Böyle bir şey olması ihtimaline karşı köylerine özleyeceğim hiçbir şey getirmedi."

Ağustos ortası sıcağı kavurucu olduğu için ikimiz de atlet ve şort seçtik ama aynı zamanda kot pantolon, uzun kollu tişört ve her şeyi düşünerek bir ceket de aldık. Hem Balık hem de Yengeç paketleri, özellikle geceleri daha serin olma eğiliminde olan sahil kesiminde yaşıyordu. Sırada bir sütyen ve bir paket iç çamaşırı vardı - en son Aslanlar'la birlikte giymiştim - birkaç yürüyüş ayakkabısı ve küçük bir seyahat çantası dolusu tuvalet malzemesi ile birlikte hazırдық.

Kasaya giderken kullan-at telefonların olduğu bir stand gördüm ve bir tanesini de sepete attım, ardından atıştırmalıklar, içecekler ve hatta biraz dudak parlaticısı aldım, çünkü lanet olsun, bunu hak etmiştim. Son zamanlarda çok şey yaşamıştım. Kaden bana meyveli pembe dudak parlaticısı alabilirdi.

Kasada Kaden'in yanına gittiğimde sepetime baktı ve gözlerini kıstı. Önce dudak parlaticımı değerlendirdiğini sandım ama sonra sordu: "Telefon mu? Değerli Leo arkadaşını araman mı gerekiyor?"

Eşyalarımı taşıma bandına koyabilmek için onu iterek yoldan çektim. "Saçmalama. Bu sefer Mira'yla iletişim kurabilmek istiyorum. Daha önce telefona izin verilmiyordu ama şimdi bir tane alıyorum ve bu konuda ne dediğin umurumda değil."

Kaden'in çenesi beni durdurmaya çalışacakmış gibi sıkıştı ama sonra benim eşyalarımın ardından kendi atıştırmalıklarını ve içeceklerini kemerin üzerine attı. Mira da bize katıldı ve eşyalarını ekledi, hepsinin parasını öderken Kaden'e cömertliği için teşekkür etti ve sonra üstümüzü değiştirmek ve biraz temizlenmek için banyolara gittik.

Dükkânın hemen dışında karşılaştığımızda Kaden, "Gelin," dedi. "Ayrılmadan önce diğerleriyle konuşacağız."

"Ayrılmak mı?" Bakışlarını takip ederek diğer bazı sürü üyelerinin yandaki fast food restoranında toplanıp bizi bekledikleri yere doğru ilerlerken sordum. Yaklaştığımızda Harper bana küçük bir el salladı.

Kaden bana cevap vermedi, ben de diğer şekil değiştirenlerin etrafımızda toplanmasını beklerken telefonumu ambalajından çıkarmaya çalıştım. Ben

Kaden boğazını temizlediğinde ve şekil değiştirenler sustuğunda henüz açılmış ve dili 'İngilizce' olarak ayarlanmıştı.

"Aslan saldırısı sırasındaki mükemmel çalışmanız için hepinize teşekkür ederim," dedi gözleri halkını gururla süzerken. "Görevimizde başarılı olduk ve sadece sürü üyemizi kurtarmakla kalmadık, aynı zamanda Aslanların bir saldırıya nasıl karşılık verdiklerini ve planlarının ne olduğunu öğrendik. Ama işimiz henüz bitmedi. Eminim şimdiye kadar duymuşsunuzdur, sürünün geri kalanına dönmeden önce bir göreve daha ihtiyacım var." Dinlemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi garip bir şekilde yanında duran Mira'ya doğru işaret etti. "Arkadaşımız Leo'ların elinde acı çekti ve Pisces sürüsüne güvenli bir şekilde geri götürülmesi gerekiyor. Orada sürüyü ve eşini tehdit eden bir grup Aslan olması muhtemel. Onlarla hızlıca ilgilenin, Balık sürüsünün güvende olduğundan emin olun ve sonra eve dönebilirsiniz."

Daha sonra şekil değiştirenler arasında bir mırıltı geçti ama hiçbiri yeni görevlerinden dolayı mutsuz görünmüyordu ve Kaden'in bu kadar genç yaşta bir sürüyü yönetme becerisi karşısında dehşete kapıldım. Çok daha yaşlı birinin varlığına sahipti ve hiç kimse onun emirlerine uymaktan çekinmiyor gibiydi.

Harper bir kolunu Mira'nın omuzlarına doladı. "Yeni arkadaşımızın eve sağ salim varmasını sağlayacağız ve yolda bulduğumuz Leo'ları memnuniyetle haklayacağız. Bu konuda endişelenmeyin bile."

"Teşekkür ederim," dedi Mira, diğer kadına küçük bir gülümseme verdikten sonra sıcak bakışlarını Kaden'e de çevirdi.

O da başıyla onayladı. "Jack size liderlik edecek. Bu görev biraz acele gerektirdiği ve Alaska'ya arabayla gitmek çok uzun süreceği için uçak biletlerini ayarladı. Görevimizi tamamladıktan sonra sürünün geri kalanıyla birlikte sizinle buluşacağız."

"Biz mi?" Ben sordum.

Bakışlarını bana çevirdi. "Sen ve ben Yengeç sürüsü topraklarına gidiyoruz."

"Ne?" Ona göz kırptım. "Sadece ikimiz mi?"

"Kalan Yengeçlerin saklanıp sürü topraklarına giren herkesi vurmak için bekleyip beklemediğini ya da Aslanların onları istila edip o bölgeyi kontrol edip etmediğini bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla orada düzinelerce savaşçıları olabilir. Gizli bir görev en iyi seçeneğimiz. Sen ve ben Ay Dokunuşu yeteneklerimizi kullanarak fark edilmeden girip çıkabiliriz. Durumun ne olduğunu öğrendiğimizde, oradan devam edebiliriz."

Planına karşı çıkamayarak yavaşça başımı salladım. Kaden'in görünmezliği benim ışınlanma yeteneğimle birleşince bizi en iyi casuslar ve gözcüler yapacaktı. Tabii bu işi yapacak kadar uzun süre anlaşılabileceğimizi varsayarsak. Arabada sadece ikimiz olduğumuzda aramızdaki gerginliğin daha da artacağını hissediyordum.

Kaden kafiye yolculuklarının lojistik detaylarını anlatan birkaç kelime daha söyledi ve ardından diğerleri arabalarına ve minibüslerine geri döndü. Spokane'deki havaalanına gidecekler, araçları orada bırakacaklar ve Anchorage'a giden bir uçağa bineceklerdi. Harper bana çabucak sarıldı ve Mira'ya iyi bakacağına söz verdi. Dane hiç konuşmadığı için bana başıyla kısa bir selam verdi ve Jack de bana göz kırptı.

Kaden'in omzunu sıktı. "İkinize de iyi şanslar. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

"Sen her şeyi yapardın," diye mırıldandı Kaden.

"Kesinlikle." Jack el sallamadan önce son bir kez daha sırttı ve diğerleriyle birlikte yola koyuldu.

Onlarla gitmekte tereddüt ediyormuş gibi geride duran Mira'ya döndüm. Ona sarıldım. "İyi olacaksın. Seninle ilgilenecekler ve yapabilirlerse sürüne de yardım edecekler." Kaden ona sürünün arkadaşı dedikten sonra bundan emindim. Mira'yı o kadar iyi tanımadığı için, bunu sadece benimle olan bağlantısı nedeniyle yaptığını varsayabilirdim ve minnettardım.

Gitmeme izin vermekten korkuyormuş gibi bana sıkıca sarıldı. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," dedim omzuna doğru. Tekrar ayrılacak olmamızdan nefret ediyordum. Hepimizin bir arada kalabilmesini ve Aslan sürüsüyle uğraşmak zorunda kalmamayı istiyordum ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Artık Yengeç sürüsünde, evlerimizin yakınındaki sahilde oynayan çocuklar değildik. İkimiz de hayatımıza devam etmiş, başka sürülere katılmıştık ve Mira'nın kurtarması gereken bir eşi vardı. Peki ya benim? Benim uğraşmam gereken huysuz bir alfam vardı.

"Artık bir telefonum var, böylece iletişimde kalabiliriz," dedim. "Oh, bir fikrim var! Gitmeden önce bir selfie çekelim."

Mira onu kendime çektiğimde kıkırdadı ve sanki tatildeymişiz de canımızı kurtarmaya çalışmıyormuşuz gibi kameraya gülümsedik. Gerçek bir kameraya sahip olmakla aynı şey değildi ama en azından telefonumda bir resmimiz olabilirdi. Birkaç fotoğraf çektikten sonra -sadece birimizin göz kırpmaya ihtimaline karşı

Kaşlarımı çatarak küçük ekrana baktım ve iyi olup olmadıklarını görmeye çalıştım. Ucuz telefonun kamerası berbattı ama elimdeki tek şey buydu.

"Yeni bir kamera aldın mı?" Mira sordu. "Seninki kırıldıktan sonra mı?"

"Hayır," dedim sesimdeki hüznü bastırmaya çalışarak. "Yeni bir tane alma şansım olmadı." Ya da bunu yapabilecek imkânlara sahip değildim. Ophiuchus'ta çalıştığım süre boyunca Kaden bana hiç maaş ödememişti. Zaten bir kameraya izin verileceğinden de şüpheliydim, tıpkı bir telefona izin verilmediği gibi. Ophiuchus sürüsü haklı olarak köylerinin yerini açığa çıkarabilecek her şeye karşı temkinli davranıyordu.

Mira başını bana doğru eğdi, kara kaşları endişeyle çatıldı. "Özür dilerim, çok yazık oldu. Fotoğrafçılığın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Şu anda endişelenmem gereken başka şeyler var." Mira'yı bekleyen diğerlerini görünce zamanımızın dolduğunu anladım. "Al, numaranı telefonuma yaz."

Mira başıyla onayladı ve telefonu benden alıp birkaç tuşa dokunarak geri verdi. Aşağıya baktığımda isminin arkasına bir kalp ve bir balık emojisi koyduğunu gördüm ve gülümsedim. Onu gerçekten özleyecektim.

"Balık sürüsüne ne olduğunu bana bildirin," dedim.

Gözlerinde umutlu bir bakış vardı. "Bakacağım. Sadece Aiden'ın iyi olması için dua ediyorum." "Eminim gayet iyidir ve geri döndüğünüz için çok mutlu olacaktır."

Nefesini içine çekti ve başını salladı. "Ophiuchus sürüsünün bana yardım etmek için yaptığı her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Balık alfasını Aslanlara karşı çıkmaya ikna edebileceğime söz veremem ama deneyeceğim."

"Tek isteyebileceğimiz bu."

"Gitme vakti geldi," dedi Kaden ve beni zıplattı. Arkamdaki arabaya yaslanmıştı, tüm konuşmamızı duyabilecek kadar yakındı, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş her zamanki gibi sinir bozucu derecede seksi görünüyordu. Tüm bu süre boyunca bizi dinlemiş miydi? Muhtemelen.

Mira'ya tekrar veda ettim ve o da Harper'la birlikte diğer arabalardan birine binerek uzaklaştı. Onlar uzaklaşırken göğsüm gerildi, yoldan aşağı döndüler ve gözden kayboldular. Çabucak bir mesaj yazdım. *Sağ salim indiğinde bana haber ver.*

Tekrar baktığımda Kaden kendini arabanın kenarından itmiş ve yolcu kapısını çekerek açmıştı. "Gitmeye hazır mısın, küçük kurt? Yoksa bu park yerinde bir on dakika daha mı durmak istiyorsun?"

Yolcu koltuğuna kayarken, "En eski arkadaşına veda etmek için bir dakikanızı ayırdığım için beni bağışlayın," diye mırıldandım. Her nasılsa Kaden'in ne kadar kibirli ve sinir bozucu olabileceğini unutmayı başarmıştım. Ama aynı zamanda bana küçük kurt demişti, başlangıçta nefret ettiğim bir lakaptı bu, hakaret olduğunu düşünmüştüm ama sonra bunun bir sevgi ifadesi olduğunu fark ettim, Kaden bunu asla kabul etmeyecek olsa bile. Belki de benden düşünmemi istediği kadar nefret etmiyordu.

Arabayı çalıştırırken alaycı bir sırıtışla, "Görünüşe göre bana kaldın," dedim. Bu, bir önceki dolunaydan beri ilk kez baş başa geçirdiğimiz saatler olacaktı... Şey, bir önceki dolunaydan beri. O zaman olanları düşünmemek çok zordu. "Sadece ikimiz ve bu sefer önümüzde uzun bir yolculuk var."

Kaden kuru bir sesle, "Hatırlatmayın," dedi.

"Sanırım bana güvenseniz de güvenmeseniz de artık benim sürmeme izin vermeniz gerekecek."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Araba kullanmayı biliyor musun ki?"

"Tabii ki biliyorum," diye tersledim ama sonra içimi bir hüznün dalgası kapladı. Gözlerimi kaçırdım, sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Wesley bana öğretti."

Kaden bundan sonra sessiz kaldı ve beni her zamanki kederimle baş başa bıraktı. Anlıyordu elbette. O da ailesini Leo'lara kaptırmıştı.

"Beni Yengeç sürüsü topraklarına yönlendirmeniz gerekecek," dedi sonunda, tekrar yola çıktığımızda. "Vancouver'ın kuzeyinde, kıyıda bir yerlerde olduklarını biliyorum ama ben hiç gitmedim."

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığı hissine kapıldım ama tek yaptığı bana ilk evime, pek çok kötü anıya neden olan evime dönmek üzere olduğumu hatırlatmak oldu. Elbette bazı iyi anılar da vardı ama bunların çoğu Wesley'le yaşanmıştı ve aynı yollardan geçmek sadece onun gitmiş olduğunu yüzüme vuracaktı. Gözlerimi sıkarak kapattım, önümüzde bizi bekleyen şeyden korkuyordum. "Sadece sür."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAHA ÖNCEKİ ŞÜPHELERİNE RAĞMEN Kaden birkaç saat sonra durdu ve benimle yer değiştirdi. Aylardır araba kullanmamıştım ve doğrusu eve döndüğümde de pek kullanmamıştım ama sürücü koltuğuna oturduğumda her şey aklıma geldi.

Spokane'den Vancouver'a yaklaşık yedi ya da sekiz saatlik bir yolculuk olacaktı ve yaklaştıkça daha da gerginleşiyordum. Yengeç sürüsünden kaçtıktan sonra geri dönmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Mira ve Wesley dışında sürüdeki herkes asla oraya ait olmadığını açıkça belirtmişti ama ben yine de geri dönmeye ve onları kazanmaya kararlıyım. Ne düşünüyordum ki? Onları bulduğumuzda, *eğer* bulursak, söyleyeceklerimi dinleyecekler miydi? Alfa'nın kızı olabilirdim ama bana asla saygıyla davranılmamıştı. Babam bundan emin olmuştu. Beta da bir o kadar kötüydü ve muhtemelen şu anda sürüyü o yönetiyordu. Büyük bir hata mı yapıyorduk?

"Çok sessizsin," dedi Kaden gece çöktükten sonra. Son bir saattir uyukluyordu ama şimdi bakışları üzerimdeydi ve bu bakışların yoğunluğu araba sürmeye odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Ön cama bakarak, "Konuşacak tek kişi sensin," dedim. Dışarıda arabanın farları virajlı dağ yollarını ve uzun ağaçları aydınlatıyordu. Seattle'dan uzak durmak için daha manzaralı bir yoldan gitmeye karar vermiştik, kısmen Leo'ların bizi araması ihtimaline karşı radara yakalanmamak için, kısmen de Kaden'in büyük şehirlerden hoşlanmadığı hissine kapıldığım için. "Aklımda çok şey var, tamam mı?"

"Ne gibi?"

Bir nefes çektim. "Umursamana şaşırdım."

"İstersen buna can sıkıntısı de." Kaden bacaklarını önünde uzattı ve ben etrafımda bile olsa fark etmemeye çalıştım. Sözleri sanki hiç umursamıyormuş gibi sıradan gelse de, sesinde gerçekten umursadığını düşündüren bir şey vardı.

İçimi çektim ama yine de kendimi konuşurken buldum. "Yengeç sürüsünün topraklarına geri dönmekten korkuyorum ve oraya vardığımızda ne olacağı konusunda endişeliyim. Sürü arasında hiçbir zaman popüler olmadım. Tamam, bu hafif bir ifade. Kasabanın dışladığı biriydim, alfanın hatasıydım, başka bir şey değildim ve kimse yarı insan ve dışlanmış biri olduğumu unutmama izin vermedi." Leo'larla geçirdiğim süre boyunca öğrendiklerimi hatırlayınca durakladım. "Gerçi sanırım bu doğru bile değil. Annemin bir Ay Cadısı olduğunu biliyorum artık."

"Ben de şüphelenmiştim. Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Aslanlar tarafından hapsedildiğimde, Güneş Cadıları beni sorgulamaya geldiler. Benden bir şey çıkmasını sağlayan bir büyü yaptılar, onları Ay Cadısı olduğuma ikna eden bir tür ışık. Sanırım herkesten iyi bilirler."

"Bunu sana haftalar önce söylemiştim." Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Haklı olduğumu bilmek güzel."

"Sanki egonun daha fazla desteklenmeye ihtiyacı var. Lanet arabaya sığabilmesine şaşırdım."

"O da neydi?" Kaden başını bana doğru eğerek sordu, ancak beni çok iyi duyduğunu biliyordum. "Elbette alfanız hakkında saçmalamıyordunuz."

"Oh, yani hala senin süründe olduğumu kabul ediyorsun? Aslan değil miyim?"

"Belki de." Bir süre sessiz kaldı, ama sonra gözleri yine üzerimdeydi, bakmasam bile için için yandığını hissediyordum. "Bana Leo'ların sana ne yaptığını anlat."

Konuyu aniden değiştirmesi, sesindeki karanlıkla birlikte beni de şaşırttı. Tereddüt ettim, başıma gelen her şeyi ona anlatmak isteyip istemediğimden emin değildim. Hatta, bunları yüksek sesle söylemeye hazır olduğumdan da emin değildim. Stella gibi biriyle konuşmayı tercih ederdim ama kim bilir ne kadar süre onu göremeyecektim. Bir kaktüs kadar duygusal rahatlık verse de Kaden'in bunu yapması gerekecekti.

"İlk başta beni de senin gibi bir hücreye kilitlediler. İçeride daha uzun süre kaldım ve hiç pencere yoktu ve her zaman iki gardiyan görev yapıyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamın tek yolu

korumalarım vardiya değiştirdiğinde." Dudaklarım kurumuştu ve devam etmeden önce dudak parlatıcımı nereye koyduğumu merak ederek onları yaladım. "Jordan ara sıra beni görmeye gelirdi. Beni eşi olarak istediğini, artık alfa olduğu için her şeyin farklı olacağını ve kralının kraliçesi olmamı istediğini söyledi. Ona gidip kendini becermesini söyledim."

Kaden kollarını kavuşturarak, "Güzel," dedi.

"Güneş Cadıları beni görmeye geldi ve büyümün güçlü olduğunu söylediler. Beni öldürmek istediler ama Jordan onlara izin vermedi. Dolunay sırasında benimle çiftleşmeyi planladı ve bundan sonra daha uyumlu olacağımı düşündü."

Kaden homurdanarak, "Belli ki seni pek iyi tanımıyor," dedi.

Bu bana hafif bir gülümseme verdi. "Sonunda beni Mira'yla birlikte bir eve taşıdı ve beni yiyecek ve hediyelere boğdu ama oranın hâlâ bir hapislane olduğunu asla unutmadım. Dışarı çıkmama izin verilmiyordu ve her yerde gardiyanlar vardı ama en azından duş alabiliyordum. Jordan her akşam benimle yemek yerdı ve ben de gardını indirmesi için ona ısınmış gibi yapardım. Sonunda, Mira ve ben kaçmaya çalıştık ama yakalandık ve hapishaneye geri atıldık. Jordan'a onu eşim olarak reddettiğimi söyledim ve o zaman bana gördüğünüz çürükleri verdi. O ve gardiyanları. Güneş Cadıları da büyüleriyle beni yaktılar. Sonra dolunay oldu ve bunun nasıl olduğunu gördün...." Sözlerimi yarıda kesip Kaden'e baktım. "Neyse ki hiçbir şey olmadan ortaya çıktın."

Kıpırdamadan oturuyordu ama elleri kenetlenmişti ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seni daha iyi korumalıydım. Sürünün güvenliği için hayatını takas etmek zorunda kalmamalıydın."

"Bu Jordan'ın hatasıydı, senin değil. Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

"Seni öptüğünü söylemiştin. İki kez." Kaden neredeyse kelimeleri tükürüyordu. "Ama başka bir şey olmadı mı?"

"Pek sayılmaz." Parmaklarım direksiyonun etrafında sıkılaştı. "Yine de zordu. Çiftleşme bağının çekimi çok güçlüydü, neredeyse kızıştığım zamanlardaki gibi. Ama karşı koydum ve zamanla karşı koymak benim için daha kolay hale geldi. Ve şimdi..." Midem bulandı. "Sanırım akraba olduğumuzu bilerek savaşmak daha da kolay olacak."

Kaden alçak sesle, korkutucu bir hırıltı çıkardı. "Onu bir daha gördüğümde ölmüş olacak. Bu sorunu çözecektir."

"İnanın bana, Jordan'dan herkesten çok nefret ediyorum, ama derinlerde bir yerde, içinde küçük bir iyilik kırıntısı olabileceğini düşünüyorum. Kendi çarpık yöntemiyle beni önemsiyor olabilir. O gece kaçmamıza izin verdiğine eminim. Belki biz-"

"Seni kilitledi, yüzüne yumruk attı, sana tecavüz etmeye çalıştı ve sen onu mu *savunuyorsun*?" Kaden kükreyerek beni zıplattı. "İnsanlar önemsediklerini böyle göstermezler. Belki kendi baban da tacizci bir pislik olduğu için bunun farkında değilsin ama biz ailemizdeki insanları incitmeyiz. Ya da dostlarımızı."

Sözleri beni derinden sarstı. Tanrım, ben bu kadar berbat mıydım? Jordan'ı babamla olan sorunlarım yüzünden mi savunuyordum? Hiç sanmıyordum ama emin de olamıyordum. Bir sonraki sapağa yanaştım, ellerim titriyordu ve titrek bir nefes aldım. Sonunda fısıldayabildim, "Bunu biliyorum."

Kaden arabadan indi ve kapıyı çarptı, sonra yolun kenarındaki toprakta adım atmaya başladı, farların hüzmesine girip çıkıyordu. Arabadan inmeden önce bir süre direksiyona yapışmış parmaklarıma baktım ama ne diyeceğimi bilemedim. Kaden'i daha önce hiç böyle görmemiştim.

Kaden bana doğru döndü, vücudu enerji doluydu ve yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Benim sürümde olduğun sürece kimse sana bir daha böyle davranmayacak, anlıyor musun? Yengeçler değil. Aslanlar değil. Eğer biri denerse, onu çıplak ellerimle paramparça ederim. Yemin ederim."

O zaman anladım ki öfkesi bana değil, sadece son bir ayda değil, tüm hayatım boyunca bana yapılanlara. "Haklısın," diyebildim, boğazım düğüm düğüm olsa da. "Ailemdeki herkes bana ya bok gibi davrandı ya da beni terk etti. Annem ben daha bebekken beni terk etti. Babam ve üvey annem bana zarar verdi. Wesley bile gitti. Yani evet, belki de bana daha iyi davranılmasını hiç beklemiyordum. Ne Jordan ne de başkası tarafından. Ta ki seninle tanışana kadar. Sen bana daha iyi bir şeyi hak ettiğimi düşündürdün."

"Ayla..." Başparmağını yanağımda gezdirerek gözümde kaçan tek damla yaşı sildi. Sonra beni kollarıyla sararak göğsüne bastırdı. Onun sıcaklığı ve gücüyle çevrelendiğimde tüm nefesim kesildi. Jordan'la birlikte Ophiuchus sürü topraklarından ayrıldığımdan beri ilk kez rahatlayarak ona yaslandığımda gözlerim yaşlarla doldu. Güvendeydim. *Evimdeydim*.

Bana bir süre öyle sarıldı ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Sonra geri çekildi ve uzaklaştı, yüzünü çevirdi, böylece ona iyice bakamadım. "Ben sürerim," dedi alçak bir sesle.

Yola geri döndüğümüzde, bu kez direksiyonda Kaden vardı, yine sessizliğe gömüldük ama aramızdaki gerginliğin bir kısmı yok olmuştu. En azından artık sürüdeki yerimden şüphe etmiyordum.

Dağların arasından ilerlemeye devam ettik, ara sıra tek bir kamyon ya da araba dışında yol boştu, virajlı yolun her iki tarafı da ormanla kaplıydı. Sadece ay ve farlarımız yolumuzu aydınlatıyordu ve Kaden'in gece boyunca sürmeyi planlayıp planlamadığını ya da durup bir yerde kamp yapıp yapmayacağımızı merak ettim.

"Bana ailenden bahset," dedim. Kaden onlar hakkında nadiren konuşurdu ama geçmiş bu gece üzerimizdeydi ve onu daha fazla açabilmek için nadir bir şansım olabileceğini düşündüm.

Kaden ilk başta cevap vermedi ve tam ona *unutmasını* söylemek için ağzımı açtığımda, "Onlar harika alfalar ve daha da iyi ebeveynlerdi. Dürüst, adil ve nazik olsalar da gerektiğinde sert bir elleri vardı. Onlara herhangi bir sorun ya da endişe götürme konusunda asla endişelenmeme gerek kalmadı ve sürünün hiçbirisi de bunu yapmadı."

İçini çekti ve bir elini siyah saçlarının arasından geçirirken diğer elini direksiyona koydu. Gözlerim hareketi takip etti, ta ki yola değil de ona baktığımı fark edene kadar. Bakışlarımı tekrar öne çevirdim. Keşke bunu bir daha yapmayacağımdan emin olmak için direksiyon başında olmak gibi bir bahanem olsaydı.

Neyse ki fark etmemiş gibiydi ve beni şaşırtarak konuşmaya devam etti. "Annem bir sanatçıydı. Her zaman resim yapar, çizim yapar ya da bir şeyler hazırlardı. Evimiz her zaman onun yaptığı şeylerle doluydu, genellikle benimle ya da Stella ile birlikte."

"Kulağa harika geliyor. Sizde hala onun eserlerinden var mı?" Evinde gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bir yerlerde, evet. O öldükten sonra hepsini bir kenara kaldırdım. Bakmak çok zor geliyordu."

"Peki ya baban?"

"Bir şeyleri tamir etmekte gerçekten çok iyiydi. Arabalar, bilgisayarlar, su tesisatı, aklınıza ne gelirse sorunu çözer ve tekrar çalışır hale getirirdi. Aynı şeyi insanların sorunları için de yapardı. Bana iyi bir alfa olmanın gerçek sırrının bu olduğunu söylemişti; sorunun ne olduğunu bulmak ve onu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışmak." Yüzü asıldı. "Yapmaya çalıştığı şey buydu

sürümüzle birlikte. Zodyak Kurtlarının geri kalanına katılmazsak sürümüzün yok olacağını biliyordu. Tüm sürülerin birbirine karışması, soyların güçlü kalmasını ve her sürünün akraba evliliği olmadan sayıca artmasını mümkün kılar, ancak sürgün edilmek bizi bundan mahrum bıraktı. Firariler ve dışlanmışlarla idare ettik ama geri dönmemize izin verilseydi çok daha fazlası olabilirdik. Ailem bunu fark etti ve sürü için en iyisini yapmaya çalıştılar." Elleri direksiyonun etrafında kenetlendi. "Ama Leolar bunun asla gerçekleşmemesini sağladı."

Her zaman böyle bir sevgiyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve bu sevginin böyle elinden alınmasının ne kadar korkunç olduğunu merak ettim. Kaden'in Leo'lardan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. "İntikamını aldığı anda nasıl hissettin? Leo alfasını öldürdüğünde?"

Kaden'in boğazındaki kısık hırıltı benim için yeterli bir cevaptı. "Adalet gibi hissettim. Gerçi sadece ailemin intikamını almadım. Bunu senin için yaptım, babanı ve sürünü öldürmesinin intikamı olarak."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ama ben cevap veremedim, arabanın önünde farların aydınlattığı bir şey parladı. Bir kurt, ikimizin de tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde tam önümüzden yola adım attı. Doğrudan ona çarpmadan önce Kaden'in küfretmek için yeterli zamanı vardı. Araba *çatırdadı* ve dehşete kapıldım, kurt hiç kıpırdamadı. Sanki bir hayvana değil de kocaman bir kayaya çarpmıştık.

Sonra ağırlıksız olduğumu, Kaden'in kolunun omuzlarımdan beni geriye doğru ittiğini hissettim, sonra tekrar yere savrulduk ve yuvarlandık. Camların kırıldığını, metallerin parçalandığını ve birinin çığlık attığını duydum. Onun ben olduğumu anlamam bir anımı aldı. Araba nihayet durana kadar her şey kaos, karmaşa ve dehşet içindeydi; Kaden ve ben baş aşağı asılı kalmıştık.

Bir an sessizlik oldu, sadece kulaklarımdaki uğultu vardı. Sonra dışarıdan sesler gelmeye başladı. Sürtünen patiler, yakınları koklayan burunların sesi ve boynumu yana çevirdiğimde, farların altında bir düzine kurdun gölgesini gördüm, vücutları uzamış ve garip açılarla fırlatılmıştı. Tek bir hırıltı geceyi delip geçti ve sonra ona diğerleri katıldı, havayı neredeyse sesle titreştirdi.

Etrafımız sarılmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"İYİ MISIN?" Kaden alçak sesle sordu.

"Sanırım öyle," dedim ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı oynatarak. Her yerim *acıyordu* ama en azından hâlâ hareket edebiliyordum. "Öyle misin?"

"Savaşabilirim. Hayatta kalmak istiyorsak buradan hızla çıkmalıyız."

Yok artık. Emniyet kemerimle boğuştum, onu çıkarmak için çıldırıyordum. Serbest kaldığım anda arabanın tavanına düşecektim, bu da beni saldırıya karşı savunmasız bırakacaktı ama bu şekilde de kalamazdım. "Üç deyince inelim," diye önerdim.

"Bir," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle. "İki... Üç."

Bastırdım ama hiçbir şey olmadı. Kaden *bir gümbürtüyle* tavana düştü. Dışarıdaki hırıltı hemen kesildi. Emniyet kemeri düğmesine tekrar bastım ama hiçbir şey olmadı. "Lanet olsun! Sıkıştım."

Kaden lanet okudu, tam da gri bir kurt çenesini kırılmış penceresinden içeri sokarken. "Dışarı çıkmaya çalış. Onları elimden geldiğince uzak tutacağım."

Başımı salladım ve emniyet kemeriyle oynamaya devam ettim. Kahretsin, diye düşündüm.

Onca zaman içinde.

Kaden'in kapısı da açılmadı. Metali yerinden oynattı, çıkardığı gıcırta diğer hırıltıları bastırarak kadar yüksekti ve sonra ay ışığı içeri doldu. Kaden dışarı fırladı, yarı yolda kocaman siyah bir kurda dönüştü ve hırıltısının gruba katıldığını duydum. Gölgesi arabanın girişini kapatmış, ileri geri dönüyor, hırlıyor ve saldırganlara saldırıyordu. Ona doğru hamle yaptıklarını gördüm ve kavgâ seslerini duydum.

Emniyet kemerini son bir kez daha çekiştirdim, gücümün bir kısmını

kullanarak açmaya çalıştım. Hiç bir işe yaramadı ve bir inilti çıkardım.

Şekil değıştirenlerin bana ulaşmak için arabayı parçaladığı düşüncesi zihnimde canlanıyordu. Ya da daha kötüsü, Kaden'in onlarla kendi başına savaşmasına izin vermek ve yaralanmak... ya da ölmek.

Yer değıştirmeyi düşündüm ama bunun beni dışarı çıkarmak için işe yarayıp yaramayacağından ya da kapana kısılmış bir kurt olup olmayacağımdan emin değildim. Tekrar dışarı baktım. Ay. Gözlerimi kapattım ve zihnimi sakinleştirmeye, güçlerimi nasıl kullanacağımı bilen parçama erişmeye çalıştım ve sonra elli metre ötedeki hurda arabaya göz kırptıyordum.

Bir nefes verdim. Şekil değıştirenlerden hiçbirisi henüz beni görmemişti, hepsi Kaden'in etrafını sarmış, o da tek başına kürkü ve dişleriyle onları savuşturuyordu. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak geri koştum, sonra kurt formuna geçtim. Kaden kadar hızlı ya da yumuşak değildim ama kendimi gri kurtlardan birinin üzerine fırlatıp dişlerimi boynuna geçirmeyi başardım ve dişlerimden ağır dozda Ophiuchus zehrimi saldı.

Kurt beni silkeleyerek arabanın yan tarafına çarpmana neden oldu. Döndü ve bana doğru hırladı, dişlerini sıktı, hâlâ canlıydı. Sersemlemiş gibi bile görünmüyordu. Ne oluyor lan?

Onlar Taurus sürüsü, Kaden bana sürü bağımız aracılığıyla söyledi. Zehre karşı bağışıklıkları var. Tüm toprak burçları gibi.

Oh, kahretsin. Bunu unutmuşum. Tüm grupların elementleriyle ilgili bazı doğal yetenekleri vardı - Yengeçler gibi su burçları su altında nefes alabilir, ateş burçları ateşe karşı bağışıklı (tabii ki) ve hava burçları hasar almadan herhangi bir yükseklikten düşebilirdi. Bu, benim için hiçbir zaman geçerli olmadığı için çok nadiren düşündüğüm şeylerden biriydi ve neredeyse hiç gündeme gelmiyordu - tabii ki şimdiye kadar.

Eğer bunlar Boğa burcuysa, bu, o kurdun arabamızın önünde durarak onu nasıl mahvedebildiğini de açıklıyordu. Bir Boğa, sürü gücü olan boğa duruşunu kullandığında, tamamen hareketsiz hale gelir ve zarar vermek neredeyse imkansız olurdu. Bu da onlarla savaşmayı zorlaştırıyordu, özellikle de sayıca az olduğumuzda. Gerçekten, yavaşlatılamayan ya da hareket ettirilemeyen on iki şekil değıştirenle karşı bize avantaj sağlayacak bir şey var mıydı?

Kahretsin, bu kötüydü. Daha önce hiç bu kadar çok şekil değıştirenle karşılaşmamıştım ve Kaden'in de onu destekleyecek daha fazla sürü üyesi olmadan bunu yaptığından şüpheliydim. Ama o yine de dişlerini gösterip karşılık verdi, benim gibi tereddüt etmedi. Ophiuchus sürüsünün alfasıydı ve bu da onunla sonuna kadar savaşacağı anlamına geliyordu. Savunma pozisyonuna geçtim ve

Az önce ısırđım kurt tekrar yaklaşmaya ve boğazıma saldırmaya çalışıyordu. Gerekirse Kaden'le birlikte ben de öldürdüm.

İçimden bir kararlılık dalgası geçti, umutsuzluğun yerini aldı ve gökyüzüne baktığımda bir umut dalgası hissettim. Ayın gücü bana yardım edecekti ve Kaden'in de öyle. Güneş Cadıları bile benden korkuyordu ama neden korktuklarını ya da onlara gösterdiğim güçten nasıl faydalanacaklarını bilmiyordum. Ama şimdi o gücün bir kısmını bize yardım etmesi için kullanabilirdik.

Boğ beni boğazımdan ısırmaaya çalıştığında ortadan kayboldum ve onun havadan başka bir şey yememesini sağladım. Arkasında yeniden belirdim ve arka bacağını dişlerimle sıkıştırıp kemiğe sarılmış bir köpek gibi salladım. Bu onun dikkatini çekti. Bana bir pençeyle saldırmak için geri döndüğünde, tekrar ısındım, diğer tarafına geçtim ve sırtına sıçradım. Bunu tekrar ve tekrar yaptım, ay ışığında seyahat ederek diğer kurdu dişlerimle alt edene kadar yıprattım.

Kaden ne yaptığımı anlamıştı ve aniden saldırılarını göremeyen etrafımızdaki kurtların kafasını karıştırmak için görünmez oldu. Dört kurt onun olması gereken yeri çevrelediğinde, onların ortasına doğru göz kırptım ve omzuna yaslandım. Bir saniye sonra, onların diğer tarafındaydık ve ben de görünmez olmuştum.

Birlikte çalışarak, ay tanrıçasından aldığımız armağanları kullanarak Boğa'yı daha da aşağı indirdik. Düşünmeyi bıraktım ve içgüdülerimin beni yönlendireceğine güvenerek kurdumun kontrolü ele almasına izin verdim. Bedenim Stella ve Kaden'in eğitmeme yardım ettiğı uzman hassasiyetiyle hareket ediyordu ve üzerimizde parlayan ay ışığı bana güç veriyordu.

Sonra başımı kaldırdığımda kalan Toros şekil değiştirenlerin arkamızdaki sık ağaçlara doğru kaçıştığını ve Kaden'in yanımda nefes nefese kaldığını gördüm. Yarım düzine kurt ayaklarımızın dibinde ölü yatıyordu ve öldürücü darbelerin çoğunu indirdiğimi hatırlamıyordum bile.

Kalan Torosların kaçtığından emin olduktan sonra geri çekildik ve gecenin bu saatinde neyse ki oldukça boş görünen yolun kenarında ay ışığının altında çırılçıplak durduk. Toroslar saldırı için bilerek uzak bir bölge seçmiş olmalıydı.

Kaden arabaya yaslandı, metal çerçevenin ağırlığının çoğunu almasına izin verdi ve bir elini kalçasına bastırdı. "Bak bakalım arabada kurtarılabilecek bir şey var mı?"

İkimizin de üstü başı kan içindeydi, umarım çoğu Taurus'tan bulaşmıştır. Ters dönmüş arabanın içinde bizi silecek bir şey aradım ve

Walmart poşetlerinden birini koltuğumun arkasında dokunulmamış halde buldum. Diğerleri ortalığa saçılmıştı ve ben de etrafta arama zahmetine girmedim. Taurus sürüsü daha fazla şekil değiştirenle gelmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu kim bilebilirdi? *Ve eğer Leo'ları da getirirlerse...* Ürperdim. Şu anda ikinci raundu yapabileceğimi sanmıyordum.

Enkazdan sürünerek çıktığımda Kaden'in başını geriye doğru eğdiğini ve yüzünde acı dolu bir ifade olduğunu gördüm. Benim ortaya çıktığımı gördüğünde, yüzündeki duyguyla savaştığını izledim.

"Yaralanmışsın." Kalçasını işaret ettim, bıraktığımdan çok daha fazla kan izi vardı.

"Ben iyiyim," dedi Kaden huysuzca, kendini arabanın çerçevesinden iterek. Onu tekrar arabaya doğru ittim ve gözlerine meydan okuyarak baktım, sonra elini tuttu ve yaradan çekti. Kesik *çok büyüktü*. Biri onu pençesiyle yakalamış ve etini parçalamıştı ve bu olurken tek bir acı sesi bile çıkardığını duymamıştım.

"İyileşeceğim," dedi ve elini bacağının yanından yere kan damlayan yaranın üzerine vurarak.

"Yeterince hızlı değil. Taurus ve Leo çetelerinin takip etmesi için kan izi bırakmadan hareket edebilmemiz gerekiyor." Ona doğru yaklaştım ve arabadan daha fazla uzaklaşmasını engelledim. "Otur ve seni iyileştirmeme izin ver. Ne de olsa artık bir Ophiuchus'um."

Kaden dişlerini sertçe sıktı, çenesindeki kaslar esnedi. "Hayır."

Öfkeyle gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Onun inatçı kıcı bizi öldürtecekti. "Tamam, sen ayaktayken yapacağım."

Çantayı yere bıraktım ve açtım. Atıştırmalıklar ve su şişeleri birkaç kıyafetle birlikte iç içe geçmişti ve ben de bir şişe çıkarıp çevirerek açtım. Kaden beni izledi ama çenesini inatla dışarı çıkarmaktan başka bir şey yapmadı. Bunu onay olarak kabul ettim ve şişeyi paketdeki gömleklerden birinin üzerine, ıslanana kadar diktim. Sonra elimden geldiğince nazıkçe yanına yaklaştırdım, ancak ıslak bez yarasına değdiğinde Kaden hâlâ tıslayarak nefes alıyordu. Deriyi daha fazla parçalamamaya ve daha fazla hasar yaratmamaya çalışarak nazıkçe sildim. Yanımızdan bir araba geçti ama enkaz görüşümüzü engelliyordu ve yavaşlama zahmetine bile girmediler. Hiçbir yerin ortasındaydık ama herhangi bir insan yetkilisi kazayı araştırmaya gelmeden önce buradan gitmek istiyordum.

Yarada kir olmadığından emin olduktan sonra gömleği kenara fırlattım ve Kaden'e baktım. Gözleri karanlıktı.

Benimki okunamıyordu ve yavaşça dizlerimin üzerine çökerken bakışlarını üzerimde tuttum. Kaden'in burun delikleri alevlendi ve gözlerini sertçe başka tarafa çevirdi. Ona bu kadar yakın olmak, doğduğu günkü gibi çıplak olmak, kurdumla birlikte duyularımı da çılgına çevirdi. Kaden'in kokusu burnuma doldu ve benim de çıplak olduğum ya da en son bu durumda olduğumuz zamanın benim kızıştığım zaman olduğu gözümünden kaçmadı.

Gözlerimi kapadım ve odaklandım. Şimdi Kaden'in ne kadar ateşli olduğu ya da onu ne kadar çok istediğimle dikkatimi dağıtmanın zamanı değildi. Kendimi kontrol altına aldığımı emin olduğumda gözlerimi açtım ve Kaden'e bir daha bakmadım. Yine de bakışlarının üzerimdeki ağırlığını hissedebiliyordum, ağzımı kalçasına doğru indirirken başımın tepesi karıncalanıyordu.

Yaranın altından başladım ve hemen altındaki bölgeyi yaladım. Kaden'in kasları dilimin altında dalgalandı, dokunuşa neredeyse anında tepki verdi ve keskin bir nefes aldığını duydum. Titreyen derisini kovaladım, dilimi düz bir şekilde bastırdım. Tuzluydu, demir tadı kanaması olmasaydı alabileceğim doğal tadı bastırıyordu ama nahoş değildi. Bunu tam olarak nasıl yapacağımdan emin değildim ve bana en son yapıldığında Kaden'in kullandığı hareketleri tam olarak hatırlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Neredeyse anında yara dilimin altında kapanır gibi oldu ve ben de yavaş ama emin adımlarla tüm bölgeyi iyileştirmek için çalışmaya devam ettim. Nefes alış veriş daha da zorlaştığında başımı kaldırıp Kaden'in başını geriye doğru eğdiğini, çıplak boğazının uzun çizgisini ortaya çıkardığını ve ellerini iki yanında yumruk haline getirdiğini gördüm. Ön kollarındaki kaslar kendini ne kadar sıkı tuttuğunu gösteriyordu ama aletin sertleşip büyümesine engel olamıyordu. Şimdi Kaden'in kalçasında tembel daireler çizen dilime o kadar yakındı ki, başka bir yoldan gitmeyi düşündüm. Daha önce hiç kimsenin sikini emmemiştim ama bunu onunla denemeyi çok istiyordum.

Kaden'in yarası iyileştiğinde geri çekildim ve beni durdurup durdurmayacağını görmek için ona baktım. Gözlerini şehvet kaplamıştı ve havadaki ihtiyaç kokusunu kendi kokumla karıştırdım. Ellerim kalçalarına dayanmış, içlerindeki gücü hissediyordum. Yutkundüğümde gözleri boğazımın hareketini takip etti ve keskin bir nefes aldı. Ateşli olmadığım zamanlarda bile beni istediğini bilmek beni heyecanlandırıyordu ve kanımda dolaşan adrenalinin son kıvılcımlarıyla kendimi tamamen vahşi hissediyordum. Kalçasından yukarı doğru yalamaya başladım, sonra daha yukarı, karın kaslarının sert düzlemlerini ve vadilerini izledim, başladığım için artık duramıyordum. Bana asla izin vermezdi

Ona daha önce böyle dokunmamıştım, kızgın olduğumda bile. Tam meme uçlarından birini dilimle daire içine almak üzereyken kollarımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Önümde diz çökmenden ne kadar hoşlansam da, şimdi bunun zamanı değil," dedi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım ve dudaklarımı yalayarak onun tadını aldım. "Bir gün seni iyileştirecek kişinin ben olacağımı söylemişim," dedim, sesim nefes nefese çıkmıştı.

"İyi iş çıkardın, özellikle de ilk seferin için." Kalçasını kontrol etti. "Senden asla şüphe etmemeliydim."

Elimi göğsüne bastırıp gözlerinin içine baktım, kanım damarlarımda hızla dolaşıyordu. "Hayır, yapmamalıydın."

Artık sadece iyileşme hakkında konuşmuyorduk ve ikimiz de bunu biliyorduk. Kaden bakışlarına kendi aleviyle karşılık verdi, göğsü sanki bir mil koşmuş gibi inip kalkıyordu. Sonra beni kendine doğru çekti, çıplak bedenlerimizi birbirine bastırdı ve beni sertçe öptü. Dudaklarının dudaklarımda yarattığı şok yerini hızla zevk ve ihtiyaca bıraktı ve ağzımı daha geniş açıp dilini dilimin üzerinde gezdirirken küçük bir inilti çıkardım. Öpücüğü sert ve talepkârdı ve vücuduna karşı eridim, ellerim kalın boynu boyunca kayıyor, sert horozunun uyluklarımla arasına sıkıştığını hissediyordum.

Bedenim kokusunu, vücudunun benimkine karşı ağırlığını ve aramızda paylaştığımız hayal edilemez zevki hatırlayarak cevap verdi. Bacaklarımdan biri kalkarak onu sardı ve sikini ihtiyacım olan yere yaklaştırdı. Kaden'in elleri omuzlarımda sıkılaştı ve beni arabamızın enkazında, düşmanlarımızın cesetleri ayaklarımızın altındayken alabileceğini düşünerek nefesim kesildi. Zaferimiz ve savaşın heyecanı, kan ve seks arzusu bizi hala yükseklerde tutuyordu. Kaden'in sikini içimde hissetmekten, onun hâlâ hayatta olduğuna ve *benim* olduğuna dair kendime güvence vermekten başka bir şey istemiyordum.

Ama sonra elleri yer değiştirdi ve beni geri itti. "Ayla, bunu yapamayız."

"Haklısın, en azından ağaçların arasına girmeliyiz, böylece arabayla geçerken kimse bizi görmez." İkimizin de bunu bu kadar çok istediği ortadayken başka neden bunu durduracağını düşünemiyordum. Meme uçlarım gecenin serin havasında sertleşmiş, her yerimle birlikte Kaden'e doğru gerilmişti ve o da bunu kesinlikle fark etmişti.

"Hayır." Gözlerini kaçırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Hâlâ başka biriyle çiftleşiyorsun. Onun kardeşin olması önemli değil, hâlâ *benim* değilsin."

Sözleri mideme inen keskin bir darbe gibiydi. Bu sözler beni çok incittiği için bir adım geri çekildim ve nedenini anlamam bir saniye sürdü; çünkü kafamda Kaden benimdi ve ben de onundum, aramızda bir eş bağı olmasa bile. Ama neden onun da aynı şekilde hissetmesini bekliyordum ki? Özellikle de teknik olarak başka birine aitken?

Kaden arabanın içine eğildi ve birkaç kıyafetle çıkana kadar içeride dolaştı. Hızlıca pantolon ve tişört giymesini izledim. Sonra enkazdan çıkardığı ayakkabılarını bulmak için arabaya geri döndü.

"Giyin," dedi beni hâlâ çıplak bulmak için döndüğünde.

Çantadan kıyafetlerimi çıkarıp giyerken çenemi sıktım. Beni neden reddettiğini anlıyordum ama bu, reddetmesini hazmetmemi kolaylaştırmıyordu. Kaden kurtarabildiği her şeyi sırt çantasına koyarken, ben de ayakkabılarımı ölü bir kurdun yanında, ben yer değiştirirken düştükleri yerde buldum. Üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanı yer değiştirdiğimde paramparça olmuştu ama en azından bunlar kurtulmuştu. Arabayı tekrar kontrol ettim ve kullan-at telefonumu dudak parlatıcımla birlikte mucizevi bir şekilde sağlam buldum. Küçük iyilikler için tanrıçaya şükürler olsun.

Giyinmeyi bitirir bitirmez Kaden yola koyuldu, çantasını omzuna asmış, gittiğimiz yöne doğru ilerliyordu. Arabayı ve ölü kurtları Taurus sürüsünün ilgilenmesi için bırakarak onu takip ettim.

Leo sürüsünün müttefikleriydiler. Jordan'ın beni bırakma fikrini değiştirmiş ve onları peşimden göndermiş olması gerektiğini anladığımda derin bir iç çektim. Kaden haklıydı - Jordan beni kazanılacak bir ödül ya da kullanılacak bir araç olarak görmek dışında hiç umursamıyordu. Kardeşim olsun ya da olmasın, onu savunmaktan bıkmıştım. Bundan kurtulmanın tek yolu onu öldürmekse, öyle olsun.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Yaklaşık bir saat boyunca sessizlik içinde yürüdük. Bir kez olsun bozmaya çalışmadım. Duygularım çok karışık ve Kaden'i konuşturmaya çalışmayı düşünemeyecek kadar onları çözmeye çalışmakla meşguldüm. Yolun kenarındayken tek bir araba bile geçmedi ve bize eşlik eden tek şey üzerimizde gezinen azalan aydı. Sonunda ufukta beliren ışıklar beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Orası bir kasaba mı?" Ben sordum.

Kaden hâlâ bana bakmıyordu ama soruyu düşünürken kaşlarını çatıldığını gördüm. "Öyle görünüyor. Orada durup dinleneceğiz."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedim. Son adrenalin de azaldığı için artık tüm vücudum ağrıyordu. Kurdumun iyileşmesi bu ağrıya ilgileniyordu ama açlıktan ölüyordum, bitkin düşmüştüm ve seyahat etmekten yorulmuştum. Şafaktan beri araba kullanıyorduk ya da yürüyorduk, kötü bir araba kazası ve ardından hayatlarımız için bir savaştan bahsetmiyorum bile ve tek istediğim bir süre uzanmaktı.

"Tauruslar bizi nasıl buldu?" Birdenbire bizi burada da takip edebileceklerinden endişelenerek sordum. "Eş bağı yüzünden mi?"

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Kaden. "Muhtemelen arabanın izini bir şekilde buldular. Diğerlerinden ayrıldığımızda onu değiştirmeliydim."

Kasaba sınırlarına ulaştığımızda neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Bakacak pek bir şey yoktu, sadece yolun kenarındaki dağlarda uykulu küçük bir mola yeri. Binalar eski bir Western filminden fırlamış gibiydi ama en azından bir benzin istasyonları vardı. Umarım gece boyunca dinlenebileceğimiz ve duş alabileceğimiz bir yerleri vardır. *Ve bugünün nasıl geçtiğini unuturuz.*

Kaden telefonuna bakarak, "Bu tarafta motel gibi bir şey var," dedi. "Sanırım. Burada telefon çekmiyor."

Pastel renklerle boyanmış eski bir Viktorya dönemi evine benzeyen bir yere gelene kadar yürümeye devam ettik. Dışarıdaki tüm ışıklar yanıyordu ve ahşap bir tabelada *Cascade Bed and Breakfast* yazıyordu.

"Görünüşe göre durağımız burası," dedim ve merdivenleri birlikte çıktık.

İçeri girdiğimizde lobide kimse yoktu ve ben de tezgâha gidip küçük zili çaldım, kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissettim. Arka kapı açıldı ve güler yüzlü, kırmızı yanaklı yaşlı bir kadın telaşla dışarı çıktı. Saatin geç olmasına ve üzerimizde hâlâ kan izleri olmasına rağmen bize gülümsedi. *Birinci sınıf müşteri hizmetleri becerileri*, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"İyi akşamlar. Bir odaya ihtiyacınız var mı?" Biz cevap vermeden arkasındaki duvardan bir anahtar çıkardı. "Elimde sadece bir tane kaldı ama siz şanslısınız. Sizin için mükemmel bir oda olacak."

Kaden elini cebine atıp cüzdanını çıkarırken kadının gözleri neşeyle parıldıyordu. Kartını tezgâhın üzerine attı ve kadın kartı okuttu. "Ne kadar sevimli bir çiftsiniz. Çok güzel bebekler yapacaksınız."

Ayaklarıma baktım, dudaklarımda bir inkâr hazırды ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşündükçe içimi bir sızı kapladı.

Kaden kaşlarını çatı ve kartı ve anahtarı almak için elini uzattı. "Teşekkür ederim."

"Odanız hemen merdivenlerin yukarısında. Gecenizin tadını çıkarın canlarım." Masanın arkasından el salladı. "Yiyeceğe ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin. Akşam yemeğinden kalan biraz yemeğimiz var."

"Teşekkür ederim," diyerek daha önceki sözlerinin boğazımda yarattığı yumruyu geçiştirdim. "Yemek harika olur."

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden odamıza çıktık ve Kaden büyük pirinç anahtarla kapının kilidini açtı. Kapıyı iterek açtığında, öylece durup odaya baktı.

"Ne?" İçeriye baktım. İlk başta yanlış bir şey görmedim. Oda son derece güzel görünüyordu, gerçi modası geçmişti ve büyük boy yatağın üzerinde pembe yastıklardan oluşan bir kakofoni vardı, ama yeterince rahat görünüyordu-

"Oh," dedim.

Sadece bir yatak vardı.

Kaden içeri girmeden önce kendini çelikleştirircesine gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Ben zemini alacağım."

"Cehenneme kadar yolun var," dedim ve kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi fırlattım. "Saçmalama. Kral boy bir yatak bu. İkimize de yetecek kadar yer var. Örtünmemden falan endişeleniyorsan aramıza yastık bile koyabiliriz." Yastıkların çokluğuna bakmak için durakladım. Gerçekten, insanlar neden bu kadar çok yastığa ihtiyaç duyuyordu? "Kesinlikle yeterince var."

Kaden bana döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "İkimiz de o yatakta birlikte olursak uyumayacağımızı biliyoruz."

Aramızda azalmış olan gerilim ani ve cesur bir şekilde yeniden ortaya çıkınca yutkundum. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Bir adım öne çıktım ve Kaden'in geri çekilmemesi beni şaşırttı. Gözleri beni içine çekerken yanıyordu ve bir sonraki söyleyeceği şeyi nefesimi tutarak bekledim.

Sonra kapı çalındı.

"Kim o?" diye sordum ama sesim nefes nefese çıkmıştı. Tepkilerimin bu kadar açık olmasından utanarak boğazımı temizledim.

"Size o yemeği getirdim," dedi kadının sesi, aşağıda olduğu kadar neşeliydi.

Kaden başını salladı ve arkasını döndü. Her ne söylemek üzereyse, şimdi bunu yapmayacaktı.

Kapıyı açtığımda kadını elinde bir tepsi yemekle dışarıda dururken buldum. Bu manzara karşısında midem guruldadı ve minnetle ona gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

Tepsiyi köşedeki cılız bacaklı ahşap masanın üzerine yerleştirdi, sonra kapıya yöneldi. Kaden'e başıyla selam vererek kaşlarını salladı ve "Ye bakalım," dedi. "Sanırım buna ihtiyacın olacak."

Kızardım, muhtemelen geceyi yatağı ve tüm o yastıkları iyi kullanarak geçireceğimizi düşündüğünü fark ettim. En büyük destekçimiz gibi görünürken ona birlikte olmadığımızı söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "İyi geceler," dedim kapıyı kapatırken.

Masaya oturdum ve Kaden kısa bir aradan sonra diğer sandalyeyi çekerek bana katıldı. Birlikte yemeğimizi yedik; patatesli tavuk ve Brüksel lahanası. Normalde Brüksel lahanasından nefret ederdim ama bu gece her lokmasına bayıldım, o kadar acıkmıştım. Düşünmek için durmadım, sadece karnım doyana kadar tıka basa yedim.

İşimiz bittiğinde, bizi yatağa gitmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. İkimiz de o şeye baktık, ikimiz de içine tırmanmak için ilk adımı atmaya hazır değildik. Sertçe yutkundum, aniden Kaden'in ne kadar yakın olduğunun ve onu daha da yakınımda ne kadar çok istediğimin farkına vardım.

Kaden'in gözleri bariz bir açıklıkla beni taradı ama sonra başını başka yöne çevirdi. "İlk duşu sen alabilirsin." Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerleyerek kalın, çiçekli perdeyi kenara çekti. Dışarıda hiçbir düşmanın beklemediğinden emin olmak istercesine dışarı baktı. "Temizlen bakalım."

"İyi fikir." Bakışlarımı ondan ayırdım. Bir duş. Evet. Yatağa girmeden önce vücudumdaki kan ve teri temizlemem gerekiyordu. Son gerçek duşumu Leo'lardan kaçmaya çalışmadan önce almıştım ve o zamandan beri sadece bir göle girmiş ve banyoyu hızlıca temizlemiştim.

Banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Aynada kendime bakınca yüzüm kızardı. Yüzümün bir tarafında kurumuş kan vardı ve kızıl saçlarım birbirine karışmış, tel tel olmuştu. Resepsiyondaki kadın bizi neden gördüğünde geri çevirmemişti, bilmiyordum. Bahse girerim görüldüğüm kadar güzel kokuyordum da. Kaden'in beni sikmek istememesine şaşmamalı.

Neyse ki evin geri kalanından daha modern görünen duşu açtım. Tabii ki her yerde hâlâ 1950'lerin pembe fayansları vardı ama bu noktada ne olursa olsun kabul ederdim. Sıcak suyun ağrıyan vücuduma ilk dokunuşunda boğazımdan çıkan iniltiye engel olamadım. Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya eğerek suyun saçlarımdan ve tenimden süzülmesine izin verdim. Verilen şampuana uzandım ve saçlarımı köpürterek son birkaç gündür biriken kan ve kiri duruladım. Sonra geri kalan her yerimi hızlıca yıkadım, şimdiden binlerce kat daha iyi hissediyordum. Her nerede saklanıyorlarsa Ophiuchus sürüsüne tekrar katılana ve tekrar düzenli duş alabileceğime kadar bekleyemedim. Diğer kurtlar temizliğe benim kadar önem vermiyordu ama-

Duş perdesi sarsılarak açıldı ve korku filmindeki biri gibi çığlık attım. Kaden'in orada durup gözlerinde açıklıkla bana baktığını gördüğümde ses kesildi. Üzerinde tişört yoktu. *Tipik bir şeydi.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Kalbim küt küt atarken sordum, sadece beni korkuttuğu için değil.

Bakışları alçaldı, su üzerinden akarken çıplak bedenimin her santimini yuttu. Sonra gözleri tekrar benimkilere kaydı ve saf, cinsel bir ihtiyaçla yanmaya başladı. "Bilmiyorum. Ama bununla savaşmaktan yoruldum."

Ağzım açık kaldı ama elleri kot pantolonunun önüne kayarak üst düğmeyi açtığında nutkum tutulmuştu. Yere düştüğünde siki öne doğru çıkmıştı, kaya gibi sertti ve bana doğru uzanıyordu. İçimden bir arzu fişkırdı ve Kaden'e benimle birlikte duşa girmesi için yer açmak üzere geri çekildim.

Duşun altında bir an durulandı, tüm kan izlerini temizledi ve sonra bana döndü. Su üzerimizden kayarken elleri yüzümü yakaladı ve nefesimi tutarak ona baktım. Aklının başına gelmesini ve tekrar çekip gitmesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

"Direnmekten bıktım."

Kaden'in ağzı benimkinin üzerine çöktü ve sanki bir barajın patlaması gibiydi. Öpücüğüyle beni yuttu, bu sefer hiçbir şeyi geri tutmadı, dilinin her vuruşuyla beni sahiplendi. Vücutlarımız çarpıştı, ıslak tenlerimiz birbirine kaydı ve ellerimi onun sert göğsüne sürttüm. Sonunda dokunmama izin verilmişti ve onun her bir santimini tatmak istiyordum.

Parmakları kalçalarımın etrafında sıkılaştı ve sonra beni sırtımdaki serin fayansa bastırdı. Ani değişiklik karşısında nefes nefese kalarak öpücüğü kestim ama hemen ağzımı tekrar yakaladı, öpücüğü talepkârdı. Acıkmıştı. Sanki ona sadece benim verebileceğim bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Ellerini aşağı kaydırıp kıcımlı avuçladı ve sonra beni kaldırıp bacaklarımı beline doladı. Ön sevişme yoktu. İkimizin de buna ihtiyacı yoktu. Aleti ıslak kıvrımlarıma sürtünürken omuzlarına tutundum, çok kolay bir şekilde hizalandık, vücutlarımız birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu hatırladı. Sonra sert bir hamleyle içime girdi.

O kadar ani ve o kadar güzeldi ki bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. İçimde dibe vurdu, beni sert uzunluğuyla doldurdu ve sanki bir şey tıklandı. Jordan'ı öpmek tamamen yanlış hissettirirken, bununla ilgili her şey çok doğru hissettirdi.

İçime doğru itmeye başladığında omuzlarına tutundum, beni sert ve kaba bir şekilde fayans duvara karşı becerdi. Kaden'e duyduğum ihtiyaç beni ele geçirmiş, kendimi vahşi bir hayvan gibi hissetmeme neden olmuştu ve bu kez onu tahrik eden bir sıcaklık yoktu. Ben *istedim* ve Kaden *verdi*.

O da benim kadar açtı, siki daha derine, daha sert, daha hızlı girmeyi talep ediyordu. Parmakları tenime batıyor, beni tam istediği yerde tutuyordu. Her itişinde Kaden'in omuzlarını tutarak haykırdım ve

Dişleriyle boynumu ısırıldı. Başımı geriye attım, bacaklarım beline daha sıkı sarıldı.

Çenemi kavradı ve başımı aşağı çekerek beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Çok iyi hissediyorsun," dedi, her kelimesi sikinin darbeleriyle deliniyordu. "O dolunaydan beri bunu istiyordum."

"Ben de," dedim tırnaklarımı omuzlarına geçirerek. "Her gece bunu düşündüm."

Kaden karşılık olarak homurdandı ve itiş gücü daha da çılgınlaştı, ritmi neredeyse vahşileşti. Girip çıkan her vuruş, sikini o kıvılcım saçan zevk merkezine doğru sürüklüyordu. Uzun zamandır Kaden'i umutsuzca istiyordum ve şimdi nihayet ona sahiptim. Beni fayanslara vurdu ve bazılarının çatladığını duyduğuma yemin edebilirim, ama ikimiz de duramadık. Saf bir ihtiyaç çılgınlığı beni ele geçirmişti, tıpkı ateşlendiğim zamanlardaki gibi, ama bu sefer suçlanacak bir dolunay yoktu, sadece biz vardık.

Boşalmam sadece birkaç hamle daha aldı, amım onun etrafında sıkılaşıyor, sikini içimde daha derine sokmak istiyordum. Kaden başını geriye atarak inledi. İticileri düzensizleştirdi ve elleri kıkımda sıkılaştı. İçime boşaldı ve sonra durdu, su damlacıkları gövdesinden aşağı kayarken vücudu güzel bir kas kemerine yakalandı. İnledim, zevk hala dalgalar halinde üzerime yıkılıyordu ve orgazmımın son parçasını kovalamak için onun horozunu yere indirdim.

Kaden alnını benimkine bastırdı ve birlikte nefes nefese ve titreyerek yüksekliğimizden aşağı indik. Beni nazikçe yere bıraktı ve sonra beni de kendisiyle birlikte spreyn altına çekti. Beni tekrar öptü, sıcak suyu ikimizin de üzerine akıtırken elleri vücudumda geziniyordu. Bu öpücük daha nazikti, artık gerginlik ortadan kalktığı için daha sakindi. Boynunun arkasını kavradım, onu kendime doğru çektim, henüz onu bırakmak istemiyordum. O da benim hissettiğim kadar kemiksiz görünüyordu ama geçici doyumluk hissinin altında hala kaynayan bir aciliyet vardı.

"Bu..." Parmaklarımı Kaden'in göğsünde gezdirerek devam ettim. Geri çekilmedi ve ben de bir elimi koluna dolayarak yılan dövmesini kapattım. "Vay canına."

Kaden suyu kapatmak için arkamdan uzandı. Ayağa kalktık, sessizlik aniden yükseldi ve su damlaları sözlerimi noktaladı. Gözlerindeki açlığın kaybolmadığını görmek beni şaşırtmıştı. Aksine daha da güçlü görünüyordu.

Sonra beni kucağına aldı ve yapmayı çok sevdiği gibi, bir eli çıplak kırımdayken omzunun üzerinden geçirdi. Şaşkınlıkla küçük bir ıglık attım ve bacaklarımı güçsüzce tekmeledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni yatağına götürüyorum." Beni banyodan çıkarırken söyledi. "Seninle işim henüz bitmedi."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KADEN beni yüzlerce yastığın ortasındaki yatağa fırlattı. Hâlâ duştan sıırılsıklamdım ama çıplak alfa bana doğru yaklaşırken bunu daha az önemseyemezdim.

Gözleri çıplak tenimi taradı. "Bunu yaptığımız ilk gece ikimiz de ihtiyaçtan dolayı tahrik olmuşuk. Dolunay bizi vahşileştirmişti. Hayvanlar gibi seviştik, hızlı, umutsuz ve doyumsuz. Duşta da aynı ihtiyacı hissettim. Ve inan bana, seni yine öyle becereceğim. Ama bu sefer değil." Bir parmağını meme ucumun kenarında hafifçe gezdirerek beni nefessiz bıraktı. "Bu sefer her bir santiminin tadını çıkaracağım. Daha önce keşfetmeye zaman bulamadığım tüm yerlerini tatmak istiyorum. Ve sonra seni saatlerce sikimle doldurmak istiyorum."

Aman *Tanrım*. Bana yapacağını söylediği her şeyi düşününce amım sıkıca kenetlendi. Kaden haklıydı. Bu gece bu yatakta uyumak yok.

"Senden başka kimseyle birlikte olmadım," dedim ona tam bir güvenle bakarken. "Bana her şeyi göster."

Sözlerim üzerine alçak sesle, sahiplenici bir hırıltı çıkardı ve sonra üzerime çullandı. Bir öpücükle başladı, dili ağzımın içinde kayarken vücudumun üzerinde gezindi, ama orada oyalanmadı. Bunun yerine boynumu öpebilmek için başımı çevirdi. Diğer eli göğsümden aşağı kayarak onu kavradı, sıktı ve okşadı. Sonra aynı şeyi diğer tarafa da yaptı.

Duştaki seks sert ve hızlıydı, her şeyden çok çiftleşme çılgınlığı gibiydi. Bu öyle bir şey değildi. Kaden öpüşerek yol aldı.

Çıplak tenimi, diliyle ve dudaklarıyla vücudumun haritasını çıkarıyordu. Sanki her santimimi kendine aitmiş gibi sahiplenmek istiyordu ve ben de ona izin verdim. Memnuniyetle.

Dili meme ucumun etrafında döndüğünde sırtım yataktan kalktı. Sert tomurcuğu ağzına alıp emdikten sonra diğer göğsüme geçip hareketlerini tekrarlariken içimde zevk kıvılcımları çıktı. Göğüslerime o kadar cömert bir ilgiyle tapıyordu ki, sadece bundan boşalabileceğimi düşündüm, ama tam zevk artarken, ağzı geri çekildi. Omuzlarım boyunca. Boynuma doğru. Dudaklarıma geri döndü.

Beni başka bir öpücüğün içine çekti, kalçasını benimkinin arasına soktu ve bacaklarımı daha da ayırdı. Ellerinden biri vücudumun ön kısmından aşağı kayarak bacaklarımın arasından geçip amımın çarpan sıcaklığına girdi. İki parmağını içeri soktu, öylece kıvırdı ve ağzına doğru inledim, kalçalarım baskıya karşı yuvarlandı. Vücudumun geri kalanı üzerindeki tüm ilgisinden sonra, amım tekrar spot ışıkları altında olmaktan memnundu.

Kaden dudaklarımdan ayrıldı ve tekrar vücudumda aşağı doğru öpüşmeye başladı, onun için nasıl inlediğimi izlerken gözleri benimkiler üzerinde sıcaktı. Parmakları içimde çalışmaya devam etti ve sonra bacaklarımı daha geniş bir şekilde ayırdı. Başını eğerken bakışları yüzümden hiç ayrılmadı ve sonra yarığımın üzerinde uzun, lezzetli bir şerit yaladı.

Neredeyse yataktan fırlayacaktım, o kadar şaşırmıştım ki dilini amımda hissettiğimde tahrik olmuşum. Kaden'in eli kalçalarımın bastırarak beni yerinde tuttu, o da aynı hareketi tekrarladı, sonra dilini klitorisimin etrafında döndürdü. Başımı arkaya attım, vücudumu onunla buluşmak için yukarı kaldırdım, duyumla boğulmuşum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve o kadar iyiydi ki neredeyse çok fazlaydı, ama Kaden durmuyordu. Denese de izin vermeyeceğimden değil.

Parmakları içimde hareket ederken diliyle alabileceği her zevki alarak beni ustalıkla çalıştırdı ve bacaklarımın titremesi uzun sürmedi. Kalçalarım kendiliğinden kalktı, vücudum artık kendi kontrolünde bile değildi ve parmaklarımı Kaden'in saçlarına dolanmış buldum, başını amıma doğru itiyor, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını talep ediyordum. Ve o da bana verdi.

Yakıcı bir zevk içimi parçaladı ve Kaden parmaklarının itişiyi birlikte klitorisimi ustaca dillerken gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı. Aklımdaki tüm tutarlı düşünceler uçup gitti ve daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen devasa bir orgazm beni sarsarken dudaklarımdan uzun bir uluma kaçtı. Ama o devam etti, zevki dışarı çekti, bir orgazm yaptı

Neredeyse çok fazla olana kadar bir başkasına ve bir başkasına dönüştü ve neredeyse durması için ona yalvardım.

Kaden ancak o zaman arkasına yaslandı. Bana bariz bir memnuniyet ve yoğun bir açlıkla baktı. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

"I..." Ürperdim, hareket edemiyordum. Ne söylemeye çalıştığım bile emin değildim. Kaden sağ olsun, aklımı tamamen yitirmiştim.

Yavaşça vücudumu öptü, kalçamın kıvrımı ya da karnımın şişliği gibi daha önce atladığı yerlere dikkatini vermek için zaman ayırdı. Sonra tekrar ağzımı aldı ve dilinde kendimin tadını alabiliyordum, beni derinden öperken garip bir şekilde samimi hissediyordum. Sikinın kalçalarımın üzerinde durduğunu, sertleştiğini ve beni almaya hazır olduğunu hissettim, ancak Kaden'in ihtiyacım olduğu kadar bekleyeceğini hissediyordum.

Sonra beni çevirdi, belki de hâlâ bir dakikaya ihtiyacım olduğunu hissetti ve elleri ve ağzı sırtımda gezindi. Bu bir şekilde hem şehvetli hem de rahatlatıcıydı, nazik, samimi bir masaj gibiydi. Elleri daha da aşağılara indi ve sonra kıçımı avuçladı, kıçımı sıkarken kıvrımları boyunca öptü. Sonra beni iyice araladı ve arka girişimi parmakladı, sanki benimle alay ediyormuş gibi izini sürdü. O deliği de dolduracak mıydı? Bu düşünceyle nefesim kesildi, hem tahrik olmuş hem de biraz korkmuştum.

"Bir gün," dedi, parmağını azıcık içeri kaydırarak içimden bir inilti çıkardı. Sözleri sanki bir vaat gibiydi. Sonra yaklaştı ve arkamdan amımı yaladı, sadece kısa, hızlı bir tane ve kalçalarımı ona doğru itmeme için yeterliydi.

"Kaden, sana ihtiyacım var," diye yalvardım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım, beni arkadan almasına duyduğum ihtiyaçla doluydum. İçimdeki kurt bunu talep ediyordu. Beni bir hayvan gibi azdırması için ona yalvarıyordu ve Kaden bir şekilde bunu biliyordu. Kalçalarımı kavrayarak arkamda hizalandı ve sikinın başı girişimi dürttü, içime oturmadan önce yarığım boyunca kaydı. Yavaşça itti ve kalçalarımı geri ittim, onu daha derine çekmeye çalıştım, sonunda Kaden'in orada, tam istediğim yerde olduğu hissini tadını çıkardım. Dibe vurana kadar içimde sallandı ve sonra geri çekilerek her bir yoğun itiş hissetmemi sağladı.

Yatak odası banyodakinden daha karanlıktı ama bu açıdan bakınca yatağın arkasında bir ayna olduğunu fark ettim. Aynanın yansımada tek görebildiğim, Kaden'in gözlerinin ay ışığındaki parıltısıydı.

Pencere. Ellerini kalçalarımnda, omuzlarıma kadar gezdirdi ve sonra üzerime doğru eğilerek bir sonraki hamlesiyle daha da derine indi.

İçime girdi ve bu pozisyon her hamlesinde midemin çukurunda bir kez daha ısı toplanmasına neden oldu. Özellikle de neredeyse aşırı hassas olan klitorisimi okşamak için vücudumun aşağısına uzandığında. Beni arkadan becerirken onu izledim, beni sahiplenirken sert horozunun her santimini hissettiğimden emin olmak için hala yavaş gidiyordu. Çaresiz görünüyordu, ama aynı zamanda bir şekilde tam kontrol altındaydı. Sonunda en çok istediği şeyi elde eden bir adam gibi.

"Sen benimsin," dedi Kaden, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Beni fiziksel olmayan bir zevkle dolduran sözleri karşısında nefesim kesildi. Gerçekten bunu mu demek istemişti?

"Arkadaş olmasak da umurumda değil," diye devam etti.

"Sen *benimsin*." "Ben seninim," dedim inleyerek. "Sadece senin."

Bu sözler onda bir kıvılcım yaratmış gibiydi ve yüzü vahşileşti. Dişleri uzadı, sivri dişlere dönüştü ve sonra sırtıma doğru eğildi. Ben tepki veremeden köpek dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere geçirdi.

Nefesim kesildi, dişleri içime batarken gözlerim kocaman oldu. Kaden beni kendine ait olarak *işaretliyordu*. Canım yanıyordu ama iyi anlamda ve acının zevkle karışması beni uçurumun kenarına itti. İçimden bir doruk noktası daha geçti ama bu daha önce hissettiklerimden farklıydı. Vücudum orgazmın etrafında titredi, Kaden'in horozu sert bir şekilde çarparken tohumunun içimin derinliklerine döküldüğünü hissettim. Aleti titremeye devam etti, dişleri sanki sonsuza dek üzerimde iz bırakmak istiyormuş gibi derimin derinliklerine battı.

Sonunda beni serbest bıraktı. Aynada onun tekrar tamamen insana dönüşmesini izledim, arkamda dururken teninde ter parlıyordu. Buna inanamadım ve ısırik izinin gerçekten orada olduğunu doğrulamak için boynuma dokundum.

Kaden az önce beni en ilkel şekilde sahiplenmişti. Sanki onun eşiymişim gibi.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

YAVAŞÇA UYANDIM, tembel bir sıcaklık beni sarmıştı. Nedenini anlamam utanç verici derecede uzun sürdü. Gözlerim Kaden ve benim kaldığımız hanın tavanına doğru açıldı. Güneş ışığı odaya doluyor ve bana sabahtan, hatta muhtemelen öğleden sonraya kadar uyuduğumuzu haber veriyordu.

Kaden'in çıplak vücudunun sıcaklığını kendi vücudumla birlikte dikkatlice katalogladım. Dün gece beni kendine çektiği yerdeki kolu hâlâ belimdeydi. Aşağı baktığımda, beni ısırıldığı yerin yarı iyileşmiş izini gördüm. Hatırladıkça içimde küçük bir heyecan oluştu. Kaden sanki gerçekten onun eşiymişim gibi beni kendisininmişim gibi işaretlemişti. Ama şimdi gece bittiğine göre pişman olacak mıydı? İlk seferinde olduğu gibi, kızgın olduğumda?

Birkaç dakika kıpırdamadan durdum, hareket etmeye korkuyordum, ne yapacağımı anlamaya çalışıyordum. Kaden işler onun için fazla duygusal bir hal aldığında çekip gitmekle ünlüydü. Bu artık neredeyse onun imzası haline gelmişti. Dün gece olanlardan sonra kaçıp gitmesini istemiyordum. Ya da daha kötüsü, bana bunların hiçbir anlamı olmadığını ve bunu bir daha yapamayacağımızı söylemesini.

"Ne düşünüyorsun?" Kaden'in alçak sesi kulağıma yakın bir yerde gürledi ve ben de sıçramamak için tepkimi dikkatle kontrol ettim.

"Sen," dedim dürüstçe.

Gözleri uykudan bulanık görünüyordu ve ben kendimi olabildiğince sabit tutmaya devam ederek nerede olduğunu ve kime sarıldığını fark edeceği anı bekledim. Ama bana sadece gülümsedi, o kadar açık ve Kaden'e benzemeyen bir bakıştı ki kaşlarımı çattım.

"Bu surat da ne?" Kendini bir dirseğinin üzerine itti ve bir kaşını kaldırdı. Eli karnımda gezindi ve bu his beni ürpertti. Dün gece her yere dokunmuştuk ama yine de ilk kez dokunuyormuşum gibi hissettiriyordu. Bundan hiç sıkılacağımı sanmıyordum.

Kollarında döndüm ve bana vermek istediği son şeyin peşine düştüm. Kaden'in hemen yataktan fırlayıp kaçmaması beni şaşırttı. Parmak eklemlerini yan tarafımda gezdirdi, kaslarımın bu ilgi altında esnemesinden hoşlanıyor gibiydi.

Yüzümdeki şaşkınlığın bir kısmını görmüş olmalı. "Ne oldu? Seni ısırmamı bekliyormuş gibi görünüyorsun."

"Bunu zaten yaptın," dedim, dün gece yaptıklarımızı hatırlattığımda gerilmesini bekliyordum. "Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

Kaden başını eğdi ve beni kendine doğru çekti. Beni yavaşça öptü, ağzı benimkini alırken tembelleşti ve ben de ona karşı eridim, gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkardım.

"Benden bu kadar," dedi gözlerimin içine bakarak, bakışları sahipleniciydi. "Seni istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım. Dün gece ciddiye dim. Sen *benimsin*. Başka kimse sana sahip olamaz."

Bunun üzerine ürperdim, kalbim garip bir şekilde fazladan atmaya başladı ve Kaden'in vücudu benimkinin üzerinde hareket etti. Öpücüğü derinleştirdi, sert aleti kalçalarımın arasına girmeye çalışıyordu. Açıldım ve kolayca içeri kaydım, vücudum zaten ıslaktı ve uyandığım andan itibaren onun için hazırды. İçimi doldururken ikimiz de iç geçirdik ve sonra beni yavaşça becermeye başladı. Tembel sabah seksi, güneş üzerimize akarken, o güçlü kollarının üzerinde kendini tutarken ve içeri ve dışarı daldırırken. Beni tatmin etmesine izin vermekten başka bir şey yapmadım ve o tüm zaman boyunca gözlerimin içine baktı. Asla başka tarafa bakmadı, dudaklarımdan çıkan her iniltiyi içine çekti, sonra bir iniltiyle bana katılmadan önce etrafımda parçalanmamı izledi.

İşimiz bittiğinde beni tekrar kollarının arasına aldı. Birkaç dakika boyunca bu hissin tadını çıkardım, sonra gerçek dünya kenarlardan araya girmeye başladı. İçime şüpheler girdi ve onları kovmak için beni tekrar becermesini diledim ama bir noktada onlarla yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyordum. "Peki ya eş bağı?" Sormaktan nefret ediyordum ama bilmem gerekiyordu. Kaden beni şimdi istediğini söyleyip sonra reddedecekse, bunu tekrar kaldırabileceğimi sanmıyordum. Eğer bu iş yürüyecekse, ona ihtiyacım vardı. Birlikte olmamız sorun değil, eş bağıımız bozulmamış olsa bile.

"Eş bağının canı cehenneme," dedi. "Bu açıkça saçmalık."

İçimi bir rahatlama kapladı ve vücudumda tuttuğum son gerginlik de hafifledi. Sonunda aramızdaki şeyin gerçek olduğunu ve eş bağının önemli olmadığını kabul ediyordu. Eski sevgiliyle yaşadıklarından sonra bunun onun için zor olduğunu biliyordum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seni seçiyorum." Yutkundum, boğazım duygularımla sıkıştı. "Jordan kardeşim olmasaydı bile yine de seni seçerdim."

Kaden'in bir sonraki nefesi biraz düzensizdi. Belli etmemeye çalışıyordu ama gözlerinden bu sözlerin onun için çok şey ifade ettiğini görebiliyordum. Başını eğdi ve beni öptü, ruhunuzun derinliklerinde hissettiğiniz türden uzun, derin bir öpücük.

İşi bittiğinde ayağa kalktı ve saçlarımla oynadı. "Hadi gel. Bütün gün seninle yatakta kalmak istesem de, bir şeyler yiyip yola koyulmalıyız."

İnledim ve yuvarlandım, az önce bana yaşattığı orgazm yüzünden hâlâ gevşektim. Kaden yataktan kalkıp masanın yanına gitti ve bana çıplak poposunu ve geniş, pürüzsüz sırtını gösterdi. Telefonunu gece boyunca şarj olması için orada bırakmıştı ve şimdi kaşlarını çatmış ekrana bakıyordu. Birkaç dakika boyunca onu izledim, *benim* onun olduğu kadar onun da *benim* olduğu gerçeğinin tadını çıkardım. Hayatımın geri kalanında her sabah Kaden'le uyanmak istiyordum.

Sonunda kendimi silkeleyip yataktan kalktım ve hızlı bir duş almak için banyoya doğru ilerledim. Hâlâ tamamlamamız gereken bir görev vardı ve yatakta ne kadar tembellik yaparsak yapalım Leo'lar peşimizi bırakmayacaktı.

Elimde kalan son giysilerimi giydim ve saçlarımı küçük bir seyahat fırçasıyla taradım. Kaden duşa girdi ve ben de telefonumu çıkardım. Neyse ki kazadan sağ kurtulmuştu ve Mira'dan gelen mesajları okurken gülümsedim. Balık sürüsüne sağ salım varmıştı ve Ophiuchus savaşçıları orada takılan tüm Aslanları alt etmişti. En iyisi de eşinin iyi olmasıydı.

Kaden bana katıldığında kahvaltı için aşağı indik. Gecenin bir yarısı olduğu kadar dinç görünen dost canlısı kadın bize bilerek baktı ve dün gece ne kadar gürültü yaptığımı hatırladım. Duymuş muydu acaba? O anda benim için önemli olmasa da kendimi kızarıırken buldum ve boynumdaki ısırik izini kapatmak için gömleğimi yukarı çektim.

Bir tabağa yumurta, domuz pastırması ve hamur işleri doldurdum ve tıka basa yedim. Dün gece yaptıklarımızdan sonra iştahım yeniden açılmıştı ve Kaden

benden daha fazla yedi.

"Görünüşe göre Yengeç köyünden sadece birkaç saat uzaktayız," dedi Kaden. "İnsan yetkililerle uğraşmak zorunda kalmamak için Kanada sınırını kurtlar olarak geçmemiz gerekecek."

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım. Çoğu şekil değiştiren fark edilmeden sınırı bu şekilde geçirdi. Yengeç sürüsü bunu her zaman yapardı. "Umarım bu gece hayatta kalanları bulabiliriz."

Kaden onaylar gibi bir ses çıkardı ve sonra telefonuna bir şeyler yazdı. Yemeğimi bitirirken ona gülümsedim. Düşman şekil değiştirenler tarafından avlanırken eski sürümü bulmaya çalıştığım gerçeğine bu kadar odaklanmamış olsaydık, bu çok hoş olurdu. Bizim için böyle bir gelecek hayal edebiliyordum. Kaden'le birlikte uyanmak, Stella ve onunla birlikte mutfak adasında yemek yemek... Leo'ları ve Güneş Cadılarını durdurmayı başarabilirsek bunların hepsi gerçek olabilirdi.

İşimiz bittiğinde odamıza geri döndük ve eşyalarımızı topladık. Binlerce pembe yastıklı odaya veda ettiğim için neredeyse üzgündüm. Bizim için bir sığınak olmuştu, sonunda çekingenliğimizi bıraktığımız bir yerdi ama sonsuza kadar saklanamayacağımızı biliyordum. Kanser sürüsü topraklarına ulaşabilmek için yola geri dönmemiz gerekiyordu.

Aşağı indiğimizde kadın kahvaltı alanını temizliyordu. "İyi uyudunuz mu?" diye sordu, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla.

"Evet, yatağınız çok yumuşaktı, teşekkür ederim," dedim sırtarak, yanaklarım ısınmıştı.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz," diye ekledi Kaden.

"Elbette, size istediğiniz gibi bir oda sağlayabildiğime sevindim. Yolculuğunuzda iyi şanslar." Elindeki süpürgeyi bize doğru salladı. "Umarım evliliğiniz uzun ve verimli olur."

Ona evli olmadığımızı söylemek için ağzımı açtım ama ne anlamı olabilirdi ki? Tek yataklı odasını kabul etmiştik ve bu noktada aramızda hiçbir şey olmadığını söylemek yalan olurdu. Sadece başımı eğdim ve ona son bir kez gülümsedim.

Yolda bir süre ilerledikten sonra sık kozalaklı ağaçların arasına daldık. Bölge Noel gibi kokuyordu, ancak yaz sıcağının son kırıntıları hâlâ havayı ısıtıyordu. Kaden havayı içine çekti, kendini tamamen kaptırmıştı ve sonra soyunmaya başladı. Giysilerini çıkarışını büyülenmiş bir şekilde izledim, çıplaklığının içinde o kadar rahattı ki. Ayrıca, onun çıplak ve kaslı vücudunu görmek hiç eskimiyordu.

Sonra soyunma sırası bana geldi. Kıyafetlerimi çantaya geri koyarken Kaden'in gözlerinin de üzerimde olduğunu hissettim. Beni içine çekerken aleti seğirdi ve dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Nefesimi tuttum, bana olan mesafeyi geçmesini bekledim, beni yere atmasını ve benimle birlikte olmasını arzuladım.

Sanki transa geçmiş gibi başını salladı. "Eğer dikkatimi dağıtırsan köyüne asla varamayız."

Uzun bir nefes aldım ve başımı salladım. Bu bir 'hayır' değil, 'sonra'ydı. Elbette haklıydı. Devam etmemiz gerekiyordu. Sadece o yanımdayken biraz kontrolümü kaybediyordum.

Kaden bana bir kez daha hararetli bir bakış attı ve sonra yer değiştirdi. Göz açıp kapayınca kadar Kaden'in olduğu yerde kocaman siyah bir kurt durdu. Benim yer değiştirmem birkaç saniye daha uzun sürdü ama kısa süre sonra dört patimin üzerinde onun yanında durdum, uzun beyaz kuyruğum arkamda sallanıyordu.

Bir kurt kadar güzelsin, dedi bana. Başımı eğdim, kafamın içindeki övgülerinin tadını çıkarıyordum. Sonra kocaman çenesiyle çantayı kaptı ve birlikte ormana doğru koşmaya başladık.

Yeniden bir kurt olmak rahatlatıcıydı. Geçen sefer Leo'lardan uzaklaşmaya o kadar odaklanmışım ki, bunun tadını çıkarmak için uygun zamanım olmamıştı ve asla evim olmayacak olan çöldeydim. Burada, ormanda, haftalardır ilk kez kendimi gerçekten özgür hissediyordum. *Ve daha da iyisi*, diye düşündüm, yanımda koşuran Kaden'e bakarak. *O da benimle*.

Sınıra ulaştığımızı bize bildiren bir taş işaretini geçerek Kanada'ya sorunsuz bir şekilde geçtik. Kırsal bölgelerde sınır devriyesi yoktu ve bir tabela bize sadece yetkililere kendimizi bildirmemizi söylüyordu, ki biz bunu açıkça görmezden geldik. Medeniyete ulaşana kadar yolumuza devam ettik ve sonra kıyafetlerimizi giyip Vancouver'a giden bir otobüse bindik. Kuzey kısmına ulaştığımızda hızlıca bir şeyler yedikten sonra kurtlar olarak yolculuğumuza devam etmek üzere dağlara doğru yola çıktık.

Kıyıdaiki Yengeç sürüsü topraklarının eteklerine vardığımızda güneş batmıştı. Uzaktan dalgaların sesini duyuyordum ve burada hiç evimde olmamış olsam da en çok zaman geçirdiğim yer burasıydı ve bazı açılardan tanıdık topraklara geri dönmek güzeldi. Bu toprakları avucumun içi gibi biliyordum ve Kaden'e ormanda kolayca rehberlik ettim.

Köyün kenarına yaklaştığımızda Kaden bir ağacın arkasına geçti ve başını sallayarak beni takip etmemi istedi. İkimiz de geriye doğru kaydık ve

olabildiğince sessizce. Köyün içinde bizi ne kadar tehlikenin beklediğini bilmenin bir yolu yoktu ve endişem tekrar ortaya çıktı.

Kaden beni kendine doğru çekti ve ben de onun sıcaklığının bana doğru yayılmasıyla kendimi onun yanına bastırmaktan büyük mutluluk duydum. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Ben iyiyim. Sadece buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim."

Elimi tuttu. "Bakalım etrafta kimse var mı?"

Ay gökyüzünde daha yeni yükselmişti ama Kaden'in içine girmesi için yeterli olmuş olmalıydı çünkü bizi görünmez yapmıştı. Bunu bana daha önce Taurus'la savaşımız sırasında da yapmıştı ama o zaman bunun değerini anlayamamıştım. Şimdi elimi uzattım ve onu nasıl göremediğime hayret ettim. Kaden ve ben birbirimize dokunmaya devam ettiğimiz sürece büyü devam edecekti.

El ele tutuşarak ormandan çıktık ve midemdeki düğümler olmasa bu romantik olabilirdi. Köyün dış sınırlarında kısa bir gezinti yaptık, oradaki evlerin ışıklarının yanmadığını ve içlerinde hiçbir hareket olmadığını fark ettik.

Kaden kolumu sıktı ve ben de gücümü kullanarak bizi kasabaya ışınladım. Yürüyebilirdik elbette ama bu daha hızlıydı ve daha az koku izi bırakacaktı. Ayrıca kasabada saklanan herhangi bir düşman şekil değiştiren varsa, onları tamamen hazırlıksız yakalayabilirdik.

Delphinus limanın etrafında kurulmuş, ortasından geçen bir ana caddede küçük dükkanların, pastanelerin, restoranların ve daha fazlasının bulunduğu rahat bir balıkçı köyüydü. Saat yeterince geç olduğu için içeriden aydınlatılmış olmaları gerekirdi ama kasaba karanlıkta kalmıştı. Gecenin bu saatinde insanların yiyecek bir şeyler almak için bakkala gitmesini ya da birkaç büyük çocuğun bisikletle geçmesini ya da en azından eski bir kamyonun limandan ayrıldıktan sonra yolda ilerlemesini beklerdim. Ama burada hiç kimse yoktu.

Etrafımıza baktığımızda, benim ışınlanmama ya da Kaden'in görünmezliğine bile ihtiyacımız yoktu, çünkü kasabanın terk edilmiş olduğu açıktı. Tek kısırtı bir çitin kenarında yürüyen bir martıdan geliyordu ve tek ses yakınlardaki kayalara çarpan dalgaların sesiydi. Yengeç sürüsünün kokusu bile sanki en azından birkaç haftadır köyde yaşamıyorlarmış gibi zayıftı.

Yine de köyü baştan sona geçtik, pusuya düşürülmeyeceğimizden ve benzin istasyonunun tepesinde bizi öldürmek için bekleyen bir keskin nişancı olmadığından ya da buna benzer bir şey olmadığından emin olduk.

Kaden elimi bıraktı ve tekrar odaklandı. "Burada kimse yok," dedi. "Kavga izi de yok."

"Kasabayı terk etmiş olmalılar."

Kaden omuz silkti. "Bu senin eski sürün. Nereye gitmiş olabilirler ki?"

Sorusunu düşünürken büyüdüğüm kasabaya baktım. Tüm ailem öldüğünde ve benim de öldüğüm varsayıldığında, beta yönetimi ele geçirmiş olacaktı. Oğlu Brad gibi o da benden nefret ederdi. Sürüyü nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çıkmaz sokaktaydık.

"Bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. "Kasabaya biraz daha bakabilir, nereye gittiklerine dair herhangi bir ipucu olup olmadığına bakabiliriz."

"Bu günler sürebilir," dedi Kaden, kaşları çatılmış bir halde. "Buradayken kalabileceğimiz bir yer var mı?"

"İstediğini seç," dedim kollarımı boş evlere doğru açarak. Elbette, birinin terk edilmiş evine girip oraya çökmek yanlış geliyordu. Başımı salladım. "Sanırım çocukluk evime geri dönebiliriz. Orada kullanabileceğim kıyafet ya da ayakkabı olup olmadığına da bakabilirim."

Kaden'in kaşları bu fikir karşısında havaya kalktı. "Nerede büyüdüğünü görmeyi çok isterim küçük kurt."

Deniz havası saçlarımı savururken içimi çektim. "Çok heyecanlanma. Orada pek de mutlu bir çocukluk geçirmedim."

Saçımdan bir tutam aldı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Umurumda değil. Bu hâlâ senin geçmişinin bir parçası. Hepsini bilmek istiyorum, iyisiyle kötüsüyle."

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı eski evime doğru çevirdim. Oraya dönmekten korksam da, içimden bir ses beni ileri doğru itti ve bunu yapmak zorunda olduğumdan emin oldum. Ne kadar zor olursa olsun.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KADEN TEKRAR ELİMİ TUTARAK bana cesaret verdi ve köyün en büyük evine doğru yürümeye başladım, dalgalara bakan kayalık bir uçurumun tepesinde yer alıyordu. Alfa daha azıyla yetinmezdi elbette ama ev de kasabaya yakışmayacak kadar büyük değildi. İki katlı ev beyaz ve griye boyanmıştı ve okyanusun her odadan görülebilmesi için çok sayıda penceresi vardı. Özel plaja inen dar bir patika vardı ama biz onu geçip doğruca ön kapıya yöneldik. İçeride hiç ışık yanmıyordu, zaten görmeyi de beklemiyordum ama yaklaşırken her adımda içimi bir korku kaplıyordu. Kapı kilitliydi ama yedek anahtarla birlikte verandada tuttuğumuz taş kenara ittim ve kapıyı iterek açtım. Işıkları yaktığımda durdum ve bakakaldım. Yakınsama için ayrıldığımız günkü haliyle tamamen aynı görünüyordu. Babamın kahve fincanı, döndüğümüzde yıkayacağım beklentisiyle lavabonun yanında duruyordu. Jackie'nin dedikodu dergilerinden biri tezgahın üzerinde, diğerlerinin yanında duruyordu.

Posta.

Kaden tamamen sessizdi ama oturma odasına doğru yürürken onun bana yakın durduğunu hissettim. Jackie kısa bir süre önce burayı yeniden dekore etmiş, duvarları bembeyaz boyamış, ardından tüm mobilyaları modern bir griyle değiştirmiş, odanın etrafına siyah ve beyaz vurgular yapmıştı. Trendlere ayak uydurmak için bunu birkaç yılda bir yapmayı seviyordu ama bana sahnelenmiş gibi geldi. Oda tertemizdi, hiçbir şey yerli yerinde değildi, sanki eve gelen herkesin mükemmel bir hayatımız olduğunu düşünmesini istiyordu.

İçimde her türlü duygu zıplıyordu ve hiçbirine odaklanamıyordum. Bir bakıma, hayatımın çoğunu geçirdiğim bu yere geri dönmek güzeldi. Bildiğim tek şey bu evdi ve içinde bazı mutlu anılarım vardı. Tabii ki hepsi Wesley'leydi ve bu düşünceyle kederimin ağır yükü beni neredeyse eziyordu. Elbette kötü anılar da vardı. Annemle babamın sözleriyle ya da elleriyle acımasız davrandıkları onca zaman. Ya da başka şekillerde, Wesley'nin Noel hediyeleri alması ve benim alamamam gibi daha ince ama daha acı verici olanlar. Ya da burada duvarlarda asılı olan tüm aile fotoğraflarında onun olmasına rağmen benim hiçbir yerde bulunmayışım gibi.

Bu eve geri dönmek beni çok kızdırdı, üzdü, gittikleri için rahatlattı, böyle hissettiğim için suçluluk duydum ve adını bile koyamadığım pek çok duyguya kapıldım. Kaden sanki desteğine ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi elini belime koyana kadar, her şeyden çok bunalmış bir halde neredeyse dışarı fırlayacaktım.

"Nefes al," dedi. "Eğer çok fazlaysa gidebiliriz."

Başımı salladım, uzun, yavaş bir nefes aldım ve içimdeki kargaşayı bastırdım. Bu gece bu evde uyuyabileceğimden emin değildim ama en azından gitmeden önce odamı ziyaret etmeliydik. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Merdivenlerden yukarı çıkarken omuzlarımı geriye çektim ve çenemi dikleştirdim. Annemle babamın kapısı kapalıydı, bunun için minnettardım, içeride bir şey görmem gerekmiyordu. Wesley'nin babamın misafir odasına dönüştürdüğü eski odasının kapısı açıktı, ama sonunda kendi kapıma ulaşana kadar devam ettim.

Benim odam en küçük odaydı, bir dolaptan biraz daha büyüktü. Ayrıca yatak, komodin ve şifonyer dışında duvarlarda hiçbir şey yoktu. Etrafıma bakındım, içimi garip bir nostalji duygusu kapladı. Uzun bir günün ardından kaç kez buraya girmiş, kameramı kucaklamış ve Convergence'ta tüm bunlardan nasıl kaçmak istediğimi düşünmüştüm? Beklediğim gibi olmasa da kesinlikle kaçmıştım.

Anılarımdan sıyrılıp işe koyuldum ve çekmecelerimi karıştırarak geride bıraktığım her şeyi aradım. Yeni bir sürüye geçme umuduyla en iyi ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi Yakınsama'ya götürmüştüm ama birkaç şey buldum; eski püskü bir çift iç çamaşırı, parmak uçlarında delikler olan birkaç çorap ve bana biraz küçük gelen iki tişört. Yatağımın altından bir çift yıpranmış parmak arası terlik ve çocukluğumdan kalma eski bir My Little Pony sırt çantası çıktı. Hiç yoktan iyidir.

"Burası senin odan mıydı?" Kaden sordu. Sesi neredeyse şok olmuş gibiydi, sanki hayatımın ilk yirmi iki yılında böyle bir yerde yaşadığıma inanamıyormuş gibiydi.

"Evet, neden?" Birden ne kadar küçük olduğunu ve sırt çantasına koyduğum kıyafetlerin ne kadar yıpranmış olduğunu fark ettim. Evin geri kalanında sergilenen zenginlikle kıyaslandığında oldukça utanç vericiydi. Belki de yetiştirilme tarzlarımızın ne kadar farklı olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemişti.

"Çok..." diye durakladı. "Seninle kıyaslandığında cansız. Çok çıplak. Hayatının ilk kısmını gerçekten burada mı geçirdin?"

"Evet, eşyalarımın çoğu kayıp olmasına rağmen," dedim alaycı bir tavırla. "Onları Yakınsama'da kaybettim. Zaten pek bir şeyim de yoktu. Ailem hiçbir zaman kendim olmama izin vermedi, gerçekten. Evlerinde her zaman istenmeyen bir misafirdim, babamın yokmuş gibi davranmayı sevdiği bir melezzim. Gözden ırak, gönülden ırak olması daha iyi olan bir hata."

Kaden bir hırıltı çıkardı ve elleri sıkı yumruklar haline geldi, öfkesi ısı dalgaları gibi yayılıyordu. "Sana asla böyle davranılmamalıydı," dedi, beni sarsacak kadar haklı bir ifadeyle. "Eğer çoktan ölmemiş olsaydı, ona hemen şimdi burada alfa olarak meydan okurdum."

Kaden'in koluna hafifçe yumruk atarken, "Eğil oğlum," dedim. Ama Kaden bana ters ters bakarken bile dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım. Benim için bunu yapmaya istekli olmasından gizliden gizliye memnun olmuşum.

Sonra göz ucuyla bir şey gördüm, çok fazla yıkamaktan neredeyse beyaza dönmüş pembe yastığımın altından bir şey çıkıyordu. Onu kaldırdım ve orada duran bir fotoğrafı görünce şaşırdım. Wesley'nin gülümseyen yüzüne bakarken titreyen parmaklarımla onu aldım, tanıdık yüz hatlarını açgözlülükle içime çektim. Artık onunla hiç fotoğrafım yoktu ve evde başka fotoğrafları da olmasına rağmen, bu benim de içinde bulunduğum tek fotoğraftı.

Fotoğrafta, buradan bir saatlik tekne yolculuğu uzaklığındaki Nereus Adası'nın sahilindeydik. Wesley üniversiteye gidene kadar neredeyse her yıl tatil için burayı ziyaret etmiştik ve burada on dört yaşlarında olduğumu tahmin ediyordum, bu da Wesley'nin on sekiz yaşında olduğunu gösterir. Kolunu omuzlarıma dolamıştı ve kameraya geniş geniş sırtıyordu. Ben biraz durgun görünüyordum ama ben bile kocaman gülümsüyordum. Jackie fotoğrafı çekmeden önce bana bir fıkra anlatmıştı, gülümsememin normalden daha geniş olacağından emin olmak için.

O anı hatırladıkça gözlerimin arkası yaşlarla doldu. Tepemdeki

martıların çığlıklarını duyabiliyor ve havadaki tuzun tadını alabiliyordum.

şimdi oradaydı. Bu, ailece çıktığımız son tatildi ve kardeşimle ilgili en mutlu anılarımdan biriydi.

"Onu çok özlüyorum," diye fısıldadım. Her zaman onun ölümünü düşünmüştüm ama bunu yüksek sesle itiraf etmek içimde gizli tutmaya çalıştığım bir parçayı açığa çıkardı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken Kaden'in kolları arkamdan beni sardı. Dönüp yüzümü ona yasladım ve kederin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Kaden bir şey söylemedi ama varlığı yeterliydi.

Geri çekildim ve gözlerimi sildim, Kaden'i kişisel mendilim olarak kullandığım için özür dilemek üzere ağzımı açtım ama sonra kaşlarımı çatarak fotoğrafa baktım. "Bunu burada bırakmadım."

"Ne demek istiyorsun?" Kaden sordu.

"Bu fotoğrafı yıllardır görmemiştim. Wesley'nin evindeydi." Fotoğrafi ters çevirdim ve arkasına mavi tükenmez kalemle karalanmış yazıyı gördüğümde şoktan neredeyse yere düşecektim. İki basit kelime: *Bizi bulun*.

Kalbim daha da hızlı çarpmaya başlarken Kaden'e baktım. "Nerede olduklarını biliyorum."

KANSER PAKETİ gelirlerinin çoğunu restoranlara ve marketlere balık ve yengeç satarak elde ediyordu, bu nedenle limanda çok sayıda tekneleri olması şaşırtıcı değildi. Büyükler, küçükler, yelkenlilerden pontonlara ve jet skilere kadar her şey vardı. Babamın şahsen büyük bir yelkenlisi vardı ve kalabalık bir grubu onunla denize çıkarabilirdi ama idare etmek için en az iki kişi gerekiyordu ve Kaden'in bu konuda pek yardımcı olamayacağını hissediyordum. Babam beni sık sık tayfası olarak kullanırdı çünkü diğer vardiyacılar şarap içip peynir yerken ben hiç şikâyet etmeden angarya işleri yapardım. Ama babamın dalgalar arasında hız yapmak istediği zamanlar için bir de pruva motoru vardı ve ben de şimdi ona yönelmiştim.

Rıhtımdan aşağıya doğru yürürken, elimdeki kontak anahtarıyla oynadım.

evden aldım. Ailece dışarı çıktığımızda sürat teknesini kullanmama izin verilmemişti ama Wesley ne zaman yalnız gitme fırsatı bulsak bana öğretmişti. Tabii ki bu yıllar önceydi ama umarım araba kullanmak gibi her şey bana geri dönerdi.

Tekneye vardığımızda, ben içine tırmanıp etrafı kontrol etmeye başladığımda Kaden yüzünü buruşturarak suya baktı. "Bu planı beğenmedim," dedi. "Tekne kullanmayı biliyor musun ki?"

"Önce şoförlüğümü sorguladın, şimdi de tekne kullanma becerilerimi mi sorguluyorsun?" "*Hadi*" der gibi yan tarafa vurdum. "Bizi adaya götürebilirim. Sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaden kaşlarını kaldırarak sordu. Tekneye daha fazla yaklaşmamıştı ve onu tekneye çekemeyeceğim kadar uzaktaydı.

"*İki kez* kaçırıldıktan sonra pratik yapacak zamanım olmadı. Karaya hapsedilmek ve defalarca hücrede tutulmak bunu biraz zorlaştırıyor." Anahtarı kontağa soktum ve sorunsuz çalıştığında memnun oldum. "Herhangi bir Yengeç'in bildiği bir şey varsa, o da bir teknenin nasıl kullanılacağıdır. Benim gibi dışlanmış biri bile. Ben de mükemmel bir denizciyimdir." *Wesley daha iyi olmasına rağmen, içim acıyarak düşündüm.*

Bir şey unutup unutmadığımı merak ederek birkaç düğmeyi çevirdim ve göstergeleri kontrol ettim. Wesley bunu bana göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu ama gözlerimi kapattım ve onun yanımda olduğunu, ellerimi doğru yerlere yönlendirdiğini, işleri doğru yaptığımda bana sırtıttığını hayal ettim. Bunu yapabiliirdim.

Navigasyon. Eksik olan şey buydu. Teknede elektronik navigasyon sistemi vardı ve adanın konumu zaten kaydedilmişti, bu yüzden tek yapmam gereken onu açmaktı ve GPS bana tam olarak nereye gideceğimi gösterecekti.

"Haydi," diye seslendim Kaden'e. Hâlâ rıhtımda duruyordu ve teknede olma fikrinden hiç de hoşnut görünmüyordu. "Yılanların suyu sevdiğini sanırdım."

"Hayır, suyu seven şeyleri yemeyi seviyorlar," diye mırıldandı Kaden. Dudaklarında çatık kaşlarla tekneye adım attı ve arkamdaki koltuklardan birine oturdu.

"Sonunda," dedim gözlerimi devirerek. Büyük kötü alfanın konu tekneler olduğunda bu kadar bekleşeceğini hiç beklemezdim.

Tekneyi yavaşça rıhtımdan çıkardım ve Nereus Adası'na doğru döndürdüm. Hava karanlık olsa da kurt duyularım bana avantaj sağlıyordu ve Wesley'nin bana öğrettiği her şey şimdi geri geliyordu.

Tekneyi çalıştırdığımda Kaden'in elleri iki yanındaki koltuğu kavradı ve sertçe yutkundu. Gülümsemekten kendimi alamadım. Bana baktı, o kadar inkar edilemez bir şekilde huysuzdu ki gülmemi elimle örtmek zorunda kaldım.

"Hiç tekneye binmedim," diye itiraf etti sonunda ve hâlâ ufuktan başka bir yere bakmıyordu.

Tekne hızlanmaya başladığında ona "Merak etme," diye seslendim, neredeyse uçana kadar dalgaları daha hızlı ve daha hızlı kesiyorduk. "Suyun altında gerçek bir yengeç gibi nefes alamasam da güçlü bir yüzücüyüm. Eğer alabora olursak, seni kurtarabilirim."

"Nasıl yüzüleceğini biliyorum," diye mırıldandı Kaden. "Sadece bunu okyanusun ortasında yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Gözlerimi devirdim ama sonra aklıma ani bir fikir geldi. Yengeç sürüsü, Balık ve Akrep sürüleriyle birlikte su altında nefes alabiliyordu çünkü onlar su burcuydu. Diğer sürülerin hepsi diğer elementlerle aynı hizadaydı, biri hariç. "Ophiuchus sürüsü hangi element?"

"Bizde yok. Sürüler bu güçleri biz sürgün edildikten sonra, muhtemelen Güneş Cadılarından aldılar. Ama Ay Cadısı kanımız bunu telafi ediyor."

"Doğru, ancak şu anda ikimiz de suyun altında nefes alabilseydik eminim çok daha iyi hissederdin."

Kaden bunun üzerine çenesini sıktı ama başka bir şey söylemedi. Rüzgârı dengelemek için tekneyi biraz güneye doğru yönlendirerek ön tarafa döndüm. Kendimi hiçbir zaman sürüme ait hissetmemiş olsam da, rüzgârın saçlarımı yüzümden geriye savurması ve burnuma gelen tuz kokusu hep hoşuma gitmişti. Okyanusu tekrar görene kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Belki de içimde bir parça Yengeç vardı.

Adaya ulaşmamız bir saatten biraz fazla sürdü. Dalgaların arasından görünen Nereus deniz fenerini başka bir şey görünmeden çok önce gördüm. Kaden'e işaret ettim ve sonunda yanıma geldi, artık bizi boğmayacağını anladığı için daha rahattı.

Yengeç sürüsünün buraya gelmiş olmasına şaşırmıştım ama dışarıdan birinin bulduğum resim dışında izlerini sürmesinin mümkün olmadığını sanıyordum. Limanımızda o kadar çok teknenin kaybolduğunu fark etmemiştim bile. Brad'in babası gerçekten alfaysa, en azından diğerlerini hayatta tutmak için iyi bir iş çıkarıyordu.

O şerefsizden bahsetmişken... Yanaştığımızda, bir grup şekil değiştiren rıhtımın kenarında toplandı ve Brad'i yukarıdaki deniz fenerinin ışığında hemen tanıdım.

"Harika," diye mırıldandım, manevra yapıp motoru durdururken. Mantıken burada olacağını biliyordum ama en azından ondan önce babasıyla konuşmayı umuyordum. Brad ve arkadaşını en son gördüğümde kameramı kırmış ve beni dövmüşlerdi ve artık babası alfa olduğu için bana daha iyi davranacağını hayal bile edemiyordum.

Brad ve 'yarı-insana yumruk ve tekme atma' eğlencesine katılmaya bayılan diğer birkaç Yengeç değiştirici teknemizin etrafında toplanarak Kaden ve benim suya girmek istemediğimiz sürece inmemizi engellediler.

"Burada ne halt ediyorsun?" Brad hırladı.

"Eski dostları ziyaret ediyorum," diye karşılık verdim. "Ne yani, öldüğümü mü sandın?"

"Öyle olduğunu umuyorduk," dedi arkadaşı Lori arkasından. *Hâlâ tam bir sürtük olduğunu gördüğüme sevindim.*

Brad kollarını kavuşturdu. "O Leo pislği seni yakalayıp öldürseydi daha iyi olurdu. Zaten öyle olduğunu duymuştuk."

"Yanlış duymuşsun," diye tersledim. "Geri çekil, alfa ile konuşmam gerek. Yoluma çıkıyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Kıpırdamadı. "Zaten bu kadar çok ölüme sebep oldun, neden arkanı dönüp gitmiyorsun?"

Gözlerimi aya kaldırdım ve tanrıçanın bana bu pislikle başa çıkma gücü vermesini diledim. "Alfa ile konuşmam gerektiğini söyledim. Yoksa hâlâ bir torba taş kadar aptal mısın?"

Brad hırladı ve kendini bana doğru fırlattı ama o sırada Kaden oradaydı, önüme çıktı. Brad'i boğazından yakaladı ve sadece bir alfanın sahip olabileceği türden bir güçle havada tuttu.

Kaden'in göğsünden derin bir hırıltı yayıldı. "Eğer ona dokunursan, seni çıplak ellerimle parçalarım. Ve bunun her saniyesinden zevk alırım."

Brad ayaklarını güçsüzce tekmeledi, gözleri yuvalarından fırlamıştı, muhtemelen ilk kez birinin kendisinden daha büyük ve daha kötü olmasına çok şaşırmıştı. Nefes alamıyor gibi görünüyordu ve elimi Kaden'in koluna koydum. Brad'den ne kadar nefret etsem de Kaden'in onu öldürmesine izin veremezdim.

"Onu yere bırak," dedim iç çekerek.

Kaden Brad'e birkaç dakika daha baktı ve sonra onu iskeleye bıraktı. Brad boğazını sıkıp nefesini içine çekerken, arkadaşı onun üzerine diz çöktü. Diğer şekil değiştirenler Kaden'e ihtiyatla baktı ama arkadaşlarını savunmak için hareket etmediler.

Kaden bana dönerek, "Bu kesinlikle zaman kaybıydı," dedi.

Midemdeki eski öfke çukurunun alevlendiğini hissettim. Brad ve çetesinin bana her eziyet edişini hatırladım ve yüzlerine tükürüp tekneyi geri döndürmekten başka bir şey istemiyordum. Ama en azından denemek zorundaydım. Daha iyi bir insan olmalıydım, yoksa ben de onlar gibi olurdum.

"Ayla?" diye seslendi bir ses.

Kalbimi durduracak kadar tanıdık bir ses. Ses rıhtımın ilerisinden geliyordu ve ona doğru döndüm, sanki içimdeki umudu koruyabilecekmiş gibi nefesimi tuttum. Gözlerimin beni kandırıp kandırmadığını anlamak için birkaç kez gözlerimi kırptım. O omuz çizgisi, o kaygısız yürüyüş, o rüzgârda savrulan saçlar

-Hepsi çok gerçekti.

"Wesley?"

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Güverteye zıpladım ve tahta kalaslardan kardeşime doğru koştum, yoluma çıkan birkaç Yengeç değiştiriciyi kenara ittim. Yaklaştıkça, hiç şüphe yoktu ki Wesley *yaşıyordu*. Kardeşim buradaydı, ete kemiğe bürünmüştü ve kendimi ona doğru fırlattım.

Wesley beni yakaladı ve kollarımı ona dolamadan hemen önce sırtırken ay ışığında dişlerinin parıltısını gördüm. Başımı omzuna gömdüm, derin derin nefes aldım ve o da bana sıkıca sarıldı. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ama o buradaydı ve ölmemişti.

Sonunda geri çekildiğimde gözlerim ıslanmıştı ve boğazım acıyla daralmıştı. Gözlerime inanmakta güçlük çekerek birkaç dakika boyunca onun görüntüsünü içime çektim. Karşımda duruyor olması o kadar imkânsız görünüyordu ki, bir illüzyon olmadığından emin olmak için ona birkaç dakika daha bakmak istedim. "Nasıl yaşıyorsun?"

Wesley'nin gözleri kendi gözyaşlarıyla parladı ve gergin bir kahkaha attı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Son duyduğumda, Yakınsama'dan sonra hiçbir iz bırakmadan ormandan kaybolmuştun. Leo pisliklerinin seni ele geçirdiğini düşündüm ve her yerde seni aradık. Ama Aslanlar geri gelip geri kalanımızı aramadan önce kaçmamız gerekiyordu." Görünür bir yaram olup olmadığını görmek istercesine bana baktı. Aklıma Kaden'in bana verdiği ısırık izi geldi ama gömleğimin yakasının altında gördüyse de Wesley bir şey söylemedi. Omuzlarımı iki eliyle sıvazladı, sanki altındaki katı ağırlığımı hissediyormuş gibi ve yüzündeki sırtma şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeydi. Sonra beni tekrar kucakladı. "Yaşadığın için aya şükürler olsun. Nasıl kaçtın?"

"Bu uzun bir hikaye." Bu yetersiz bir ifadeydi. Son birkaç ayda başıma gelen her şeyi ona anlatmam muhtemelen bütün gecemi alırdı.

Tekrar geri çekildiğimde Wesley omzumun üzerinden bakıyordu, gözleri güverteden inip arkamda duran Kaden'e sabitlenmişti. Wesley'nin sırtışı kayboldu ve Kaden'i Yakınsama'dan hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Terbiyemi hatırlayarak Kaden'e doğru elimle işaret ettim. "Bu Kaden Shaw, Ophiuchus sürüsünün alfası. Kaden, bu da kardeşim Wesley."

Wesley başını eğerek Kaden'i inceledi. "Gördüğüm kadarıyla konuşacak çok şeyimiz var." Onu takip etmemizi işaret etti. "Benimle gelin."

Wesley bizi rıhtımdan uzaklaştırdı ve tüm evlerin bulunduğu adanın ana kısmına giden yola soktu. Ada çok büyük değildi ve çoğu kumsal ve ormandı, ama bir bölgede birkaç küçük dükkân, ayrıca su boyunca ve üzerindeki tepelerde bazı tatil evleri vardı. Diğer şekil değiştirenlerden uzaklaşmak isteyen bir sürü için mükemmel bir saklanma yeri - özellikle de Yengeç sürüsü dışında çok az insan buranın varlığından haberdar olduğu için.

Wesley biz yürürken konuşmaya başladı, ben de ona ayak uydurdum, Kaden biraz geriden geliyordu, hâlâ dinliyordu ama rahatsız etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Daha zengin Yengeç sürüsü üyelerinin çoğunun burada evleri var," diye açıkladı Wesley, çoğunlukla Kaden'in yararına. "Hem tatil için hem de bir saldırı durumunda sığınmak için. Onlara ihtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştim ama işte buradayız." Bana bir sırtış fırlattı. "Diğer evlere gizlice girmek için birbirimize nasıl meydan okuduğumuzu hatırlıyor musun?"

Dudaklarımda bir gülümsemeyle başımı salladım. "Evet, gerçi ben hiçbir zaman bunu yapacak kadar cesur olamadım. Ama sen neredeyse her seferinde yaptın. Bahisler sırasında sana kaç deniz kabuğu kaybettiğimi hatırlayamıyorum."

"Hepsine nasıl gireceğimi bildiğim için bunun iyi bir fikir olduğu ortaya çıktı." Bir an sessiz kaldı. "Yakınsama'dan sonra, Leo'ların gelip geri kalanımızın işini bitirmeye karar verme ihtimaline karşı sürüyü buraya taşıdım. Sürü üyelerinin hepsi evleri paylaşıyor, herkesin bir mutfığa ve bir banyoya erişimi olduğundan emin oluyorlar. Bazı evler oldukça kalabalık ama en azından burada güvendeyiz."

O zaman anladım ki kardeşim artık Yengeç alfasıydı. Kararları veren ve tüm sürünün sorumluluğunu üstlenen oydu. Hayatım boyunca böyle bir şey için umut etmiş ve dua etmişim.

Sürü babamdan kurtulacak ve kardeşimin yetenekli ellerinde olacaktı. Sadece bu şekilde olmasını hiç beklemiyordum. Ya da bu kadar çabuk.

"Erzak için ne yapıyorsun?" Kaden sordu.

"Deniz fenerinde yıllarca yetecek kadar erzak stoklamıştık," dedi Wesley. "Babam her an Leo'lardan gelecek bir saldırıya hazırlıklıydı ve burayı en iyi sığınak haline getirdi. Ayrıca yiyecek için balık tutabiliyoruz, birkaç evde tavuk ve keçi var ve silah stokumuz da var. Eğer Leolar bizi gerçekten burada bulurlarsa, burayı kolayca savunabiliriz."

İlk kez babamın nefreti ve paranoyası için sevinmişim, yine de şaşırmamıştım. Yengeçler ve Aslanlar hayatım boyunca ve ondan önce de sürekli savaş halindeydiler. Babam her zaman bir saldırı bekliyordu, sadece bunun Yakınsama'da olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Kaç kişi kaldınız?" Evimize giden patika boyunca yürürken sordum.

"Yeterli değil," dedi Wesley, yüzü acımasızlaşarak. "Yakınsama'da çok fazla kayıp verdik."

Her şeyi çok iyi hatırlıyordum. Dixon babamızı öldürdüğünde yaşadığım şok ve korku sanki daha dün olmuş gibi tazeydi ve etrafımda katledilen Yengeç sürüsünün çığlıklarını ve hırıltılarını hâlâ duyabiliyordum. Ne kadar zaman geçerse geçsin, o gece yaşadıklarımın üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

"İşte geldik," dedi Wesley ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

Tanıdık, açık mavi, iki katlı, beyaz verandalı eve baktım ve dudaklarımda bir gülümseme hissettim. Bu evde pek çok anı saklıydı ve bunların çoğu da mutluydu. Ailemiz olmadan geri dönmek garip hissettiriyordu ama sanırım burası artık Wesley'nin eviydi.

Kapıyı açıp bizi içeri götürdü ve diğer odadaki insanların belli belirsiz seslerini duydum. "Sadece ben olduğum için evin çoğunu kalacak bir yere ihtiyacı olan diğer şekil değiştirenlere verdim ama ikinize bir oda bulmak için insanların yerini değiştirebiliriz."

"Bir oda mı?" Kaden'e dönüp bakarak sordum. *Bu kadar belli mi?*

"Kokularınız birbirine karışmış ve..." Wesley'nin gözleri gömleğimin boynumdan kaydığı yere takıldı ve garip bir şekilde eliyle işaret etti. "Sadece paylaşacağını düşünmüştüm."

Çok kızardım. Demek Kaden'in beni işaretlediği yeri görmüştü. Yani, işaretin amacı buydu, ama onca insan arasında kardeşimin bunu görebileceğini hiç düşünmemiştim.

Kaden boğazını temizledi ve bir adım öne çıktı. "Evet, o benim korumam altında ve ben de onun yanında olacağım."

Wesley başıyla onayladı. "Neden arka verandaya çıkmıyorsun? Ben odanı hazırlayayım ve seninle orada buluşup konuşalım."

"Sorun olacaksa dışarıda kamp yapabiliriz," dedim.

"Hayır, her şey yoluna girecek." Wesley sırtıttı. "Ayrıca, Ophiuchus alfası bizim onur konuğumuz. Çadırda uyumasına izin veremem."

Kaden omuz silkti ve onun için sorun olmayacağını biliyordum ama yeni alfa olarak Wesley muhtemelen uygun bir konaklama sağlamak zorunda olduğunu düşünüyordu. Kardeşimin, diğer sürülerin Yakınsama'da gösterdiği düşmanlık yerine Kaden'e bir alfa olarak hak ettiği saygıyı göstermesine minnettardım.

Kaden ve ben oturma odasından geçtik ve kanepelerde oturmuş video oyunları oynayan ya da kitap okuyan başka Yengeç şekil değiştirenleri gördüm. Hepsi gençti, on ila on sekiz yaş arasındaydılar ve aile üyelerinin Yakınsama'da ölmüş olması gerektiğini fark ettim. *Yetimler, benim gibi. Wesley gibi.*

Biz yanlarından geçerken, kadınlardan biri kitabından başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı. Sonra diğer dördü de bize baktı, sanki ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Beni canlı gördüklerine mi şaşırmışlardı, Kaden'in kim olduğunu mu merak ediyorlardı, yoksa tipik ergenler gibi mi davranıyorlardı anlayamadım.

Kaden'i arka verandaya götürdüm, burası tam sahildeydi ve dalgalar sadece birkaç metre ötedeydi. Durup soluklandım, sonra yılların yıpratıcılığından bir şekilde kurtulmuş olan eski ahşap mobilyalara oturdum. Kıyıya vuran dalgalar ve tepemizdeki ay ile huzurluydum ve saatler sonra ilk kez bedenimin rahatlamasına izin verdim.

Wesley dışarı çıktı ve bize biraz kraker, salam ve peynir ile birkaç bira getirdi. "Eski odanız birkaç dakika içinde hazır olur, sonra gidip dinlenebilirsiniz. Eminim buraya gelmek uzun bir yolculuk olmuştur. Ama önce biraz hasret giderelim."

Öne doğru eğildim, başka bir şey konuşmadan önce cevaplamam gereken yakıcı bir soru vardı. "Akreplerin seni yere serdiğini gördüm. Nasıl hayatta kaldın?"

Wesley bir bira açtı ve gözlerini dalgalara dikti. "Zar zor başardım. Akrepler zehirli pençeleriyle bana saldırdılar, ben de yengeç zırhımı kullanarak engelleyebildiğim kadarını engelledim ama sonunda bayıldım. Muhtemelen ölmüş olmalıydım ama uyandım ve etrafımdaki ölü şekil değiştiren yığınının sürünerek çıkmayı başardım. Başak sürüsünden bir kadın beni buldu ve iyileştirdi. Hayatta kalan neredeyse hiç kimse yoktu ama bir şekilde başardım."

"Ölmeyecek kadar inatçıydın," dedim alaycı bir sırıtişla.

Wesley birasından bir yudum aldı. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.

Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve ona anlatırken zihnimi o geceye geri götürdüm. Jordan'dan nasıl kaçtığımı ve Pisces sürüsünü nasıl bulduğumu, ancak yine ölüme terk edildiğimi. Kaden beni nasıl yanına almış, eğitmiş ve onlardan biri yapmıştı.

"Bak," dedim, Wesley'nin paket izini görebilmesi için gömleğimin kolunu yukarı iterek.

Wesley'nin kaşları havaya kalktı. "Vay be. Her zaman başka bir sürüye katılmanı beklerdim ama itiraf etmeliyim ki bunun o olacağını hiç düşünmemiştim." Beni şaşırtarak öne doğru eğildi ve Kaden'e elini uzattı. "Ben yapamazken kardeşime yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Kaden kardeşimin elini sıktı ve başını hafifçe eğdi. "İyi bir Ophiuchus oldu."

"Bundan hiç şüphem yok." Wesley'nin gözleri bana kaydı. "Artık bizim sürümüzde olmayacağın için üzgünüm ama sanırım bir Leo olmandan daha iyidir."

"Kaden olmasaydı, şimdi bir tane olurdu," dedim hafif bir ürperti ile. "Jordan beni geri istediğine karar verdi ve bir süre beni esir tuttu ama Ophiuchus beni kurtardı. Sonra Yengeç sürüsünden herhangi birinin hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için buraya gelmeye karar verdik. Bu arada fotoğraf için teşekkür ederim."

"Hâlâ hayatta olabileceğin ve bize ulaşabileceğin umuduyla onu orada bıraktım. Ama madem hayatta olduğumu bilmiyordun, neden geri geldin?"

Kaden Wesley'e, "Leo'lardan intikam almak için yardım teklif etmeye geldik," dedi. "Ve karşılığında..."

Kaden'e sert bir bakış attım, Kanserlerin kendisine boyun eğmesini istediğini söyleyeceğini biliyordum ama bu Wesley'nin alfa olduğunu öğrenmeden önceydi. Eminim şimdi böyle bir şey önermezdi?

Kaden durakladı, kaşlarını çatarak gözlerime baktı ve sonra devam etti.

"Karşılığında, Ophiuchus sürüsünün Zodyak Kurtları'na geri kabul edilmesini istiyorum."

İçimden bir rahatlama geçti ve benim yüzümden fikrini değiştirdiği için memnun oldum.

"Yengeç sürüsü artık küçük." Wesley içini çekti ve birden yorgun ve yirmi altı yaşından çok daha yaşlı göründü. "Neredeyse güçsüzler. Ne kadar yardımcı olabileceğimizi bilmiyorum. Leo'lara karşı koyacak sayımız yok. Kahretsin, şu anda sadece bizi hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Sen alfa olduğunda zor olmuş olmalı," dedim, Wesley'nin neler yaşamış olabileceğini hayal ederken sesim yumuşadı. Yakınsama'da ailemizi ve beni kaybetmenin yasını tutarken ve kendi ölümünün eşliğinden dönerken, Yengeç sürüsünden geriye kalanlara liderlik etmek ve onların güvende olduğundan emin olmak zorundaydı. Kardeşime olan saygım on kat arttı ve şimdi çok daha yaşlı görünmesine şaşmamalı.

Wesley, "Piknik değildi, orası kesin," diye itiraf etti. "Her zaman alfa olmak istemiştım ama bu şekilde değil."

"Ben de aynı şeyleri yaşadım," dedi Kaden. "Ailem Leolar tarafından öldürüldüğünde alfa olmak ve sürümü güvende tutmak zorundaydım. Hazır değildim ama elimden gelenin en iyisini yapmayı başardım. Eğer sen de Ayla gibiysen, iyi olacaksın."

Wesley başıyla onu onayladı. "Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum."

Bir sonraki sözlerimi düşünürken peynir, kraker ve salamdan oluşan küçük bir sandviç yaptım. "Kanserlere yapılan saldırı sadece bir başlangıçtı. Jordan tüm Zodyak Kurt sürülerini ele geçirmeyi planlıyor. Güneş Cadıları da onların tarafında ve şimdiden neredeyse durdurulamaz durumdalar."

Kaden birasını bitirdi ve yere koydu. "Eğer Ophiuchus'la güçlerini birleştirirsen Aslanlarla birlikte savaşabiliriz. Bir noktada tekrar peşine düşeceklerini biliyorsun. Bu adada istediğin kadar saklanabilirsin ama bir gün seni bulacaklar."

"Diğer sürüler ne yapıyor?" Wesley sordu. "Leo'larla birlikte çalışıyor olmaları ihtimaline karşı henüz hiçbirine ulaşmadık."

Konuşurken Kaden'e bir bira daha uzattım. "Çoğu şu anda izliyor ve bekliyor gibi görünüyor ama sen de bize katılırsan diğer sürüler de katılabilir. Kimse Aslanlar tarafından yönetilmek ya da Yengeçler gibi sürülerinin neredeyse yok edilmesini istemez."

Wesley sözlerimizi düşünürken gözlerini dalgalara dikti. "Alfa olmadan önce bile işleri babamdan farklı yapacağıma yemin etmişim. Daha iyisini. Ama işte buradayım, Leo'larla bir savaş planlıyorum, tıpkı onun onlarca yıldır yaptığı gibi."

"Bu farklı," dedim. "İlk darbeyi onlar vurdu ve bu iki sürü arasındaki bir kan davasından çok daha büyük. Bu tüm Zodyak Kurtlarının kaderiyle ilgili."

"Bu doğru." Wesley parmaklarını birasının kenarına vurdu. "Sürümü güvende tutmak istiyorum ama korkarım haklı olabilirsin. Leolar durdurulana kadar asla gerçekten güvende olamayacağız."

"O zaman bize katılacak mısın?" Kaden sordu.

"Evet, seninle bir ittifak kuracağım," dedi Wesley, yüzü asıktı.

Bir nefes verdim. "Güzel. Mira Balık alfasıyla da konuşuyor, umarım onun da desteğini alırız. Ama bize katılacak daha fazla sürüye ihtiyacımız olacak."

Wesley, "Bazılarıyla iletişime geçmeyi deneyebilirim ama alfalarıyla yüz yüze konuşsak daha iyi olur," dedi. "Özellikle de ben yeni bir alfa olduğum için ve siz ikiniz..." Ellerini iki yana açtı ve omuz silkti.

Bunu düşünürken yavaşça başımı salladım. Farklı sürüler ABD ve Kanada'nın dört bir yanında yaşıyordu; hepsini ziyaret etmek zaman alacaktı. Bir telefon görüşmesi çok daha kolay olurdu, ama Wesley muhtemelen bizi bu şekilde dinlemeyecekleri konusunda haklıydı, tabii telefona cevap verirlerse.

Kaden, "Başka bir Yakınsama çağrısı yapmamız gerekiyor," dedi.

"İyi fikir," dedim. "Ve bu sefer Güneş Cadıları davetli değil." "Bu işe yarayabilir." Wesley biraz daha dik oturdu. "Yalnızca Yengeç müttefikleri ve tarafsız sürüler, gerçi beni dinleyen olur mu ya da gelen olur mu bilmiyorum. Ne de olsa Yakınsama sırasında hiçbiri bize yardım etmedi."

Kaden'e baktım, kararlılık damarlarımda dolaşıyordu. Bu uzun zamandır kaydettiğimiz en büyük ilerlemeydi ve eğer plana uygun giderse Leo'lara karşı bir kez olsun savaşma şansımız olabilirdi. "Denemek zorundayız."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bundan kısa bir süre sonra, artık gözlerimi zar zor açık tutabildiğim anlaşıldığında eski odama gittik. Wesley ile konuşacak daha çok şeyim vardı, Jordan'ın kardeşim olduğu gerçeği gibi, ama bunun beklemesi gerekecekti.

Odam tamamen beyaz ve deniz yeşiliydi ve en sevdiğim yanlarından biri de diğer evimizdekinin aksine bu odanın Wesley'ninkine benzemesiydi. Aynı büyüklükteydi ve büyükannemle büyükbabamın zamanından kalma aynı eski beyaz mobilyalar vardı. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım, Kaden'in benimle birlikte yatağa girmesini bile beklemedim.

Sabah dalgaların sesiyle uyandım ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissettim. Kaden yanımdaydı, Wesley hayattaydı ve ben güvendeydim. Gözlerimi sımsıkı yumdum, bu anın tadını çıkarıyordum ama bunun uzun sürmeyeceğinden korkuyordum.

Önce duş alıp giyindim, sonra Kaden hazırlanırken aşağıya indim. Oraya vardığımda Wesley çoktan alfa moduna geçmişti. Kahvaltı için yumurta ve domuz pastırması kızartırken mutfak zemininde bir ileri bir geri volta atıyordu. Dün gece Leo'ların peşinden gitme konusunda tereddütlüken, şimdi onları alt etmeye hevesli görünüyordu.

"Mira'nın Balık alfasıyla konuştuğunu mu söyledin?" diye sordu, tezgâha yaslanmak için duraklayarak. "İyi olduğuna sevindim. Ne yazık ki ailesi o kadar şanslı değildi."

Kahvemi yudumlarken başımı salladım. Her zaman Mira'nın Wesley'e aşık olduğundan şüphelenmiştim ve Wesley'nin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etmiştim. Yine de kardeşim her zaman eşinin olmamasının avantajını sonuna kadar kullanmıştı.

kadın türleri. Gerçi bu Yakınsama'dan önceydi. O geceden beri hepimiz çok değiştik.

"Herhangi bir haber alır almaz bana geri dönecek." Dolaptan birkaç tabak aldım. "Başak sürüsünden ne haber? Onlardan birinin seni iyileştirdiğini söylemiştin."

Wesley yemekleri servis etmeye başladı. "Sorabilirim ama genellikle herhangi bir çatışmaya dahil olmak konusunda oldukça tereddütlüdürler."

Yemeğe oturduk, tam o sırada Kaden bize katıldı, saçları duştan ıslanmıştı. Wesley onu süzerken beni yakaladı ve sahte öğürme sesleri çıkardı. Gözlerimi devirdim. Belki de işler o kadar da değişmemişti.

"Düşünüyordum da," dedi Kaden yemek tabağını alırken. "Bir aydan biraz fazla bir süre sonra bir güneş tutulması olacak - yeni ay güneş ışınlarının Dünya'dan gelmesini engelleyecek. Bu hepimizin buluşması için mükemmel bir zaman. Güneş Cadıları o zaman daha zayıf olacaklar, ya da en azından ben öyle varsayıyorum. Güneş Cadılarının gücü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Ay Cadısı kanına sahip olanlarımız o zaman her zaman daha güçlü olur, bu yüzden onların daha zayıf olması mantıklı."

Wesley çatalını havaya kaldırarak durakladı. "Yani sürünüzde Ay Cadısı kanı mı var?"

"Evet, bazılarımızın var." Kaden bana dikkatle baktı ve Wesley'e güçlerimden bahsetmenin tam zamanı olduğunu anladım. Nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için dün gece bu kısmı atlamıştım. Ne de olsa Zodyak Kurtları'nın çoğu Ay Cadıları'nı düşman olarak görüyordu.

"Annem hakkında bir şey biliyor musun?" Derin bir nefes aldıktan sonra sordum.

Wesley başını salladı. "Hayır, onunla hiç tanışmadım. Neden?"

"O bir Ay Cadısıydı, babamın her zaman söylediği gibi bir insan değil."

Wesley çatalını bıraktı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "O... ne? Nereden biliyorsun?"

"Yakınsama'dayken Jordan'dan kurtulmamın tek yolu içimdeki bir tür... gücün kilidini açmış olmamdı. Ay ışığı parçalarından ışınlanabiliyorum. Kaden bende Ay Cadısı kanı olduğundan şüpheleniyordu ve Güneş Cadıları da ben tutsakken bunu doğruladılar. Bana bir çeşit büyü yaptılar."

Wesley bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı ve gerildim, ama sonra sırtıttı. "Kulağa çok hoş geliyor. Bana daha sonra göstermen gerekecek."

Hemen rahatladım ve kardeşimden şüphe ettiğim için kendimi zihinsel olarak azarladım. Ne olursa olsun beni her zaman sevdi ve kabul etti. "Kabul edeceğim."

Wesley biraz daha pastırma aldı ve tekrar yerine oturdu. "Babamın dosyalarını inceleyip annenle ilgili bir şey var mı diye bakacağım. Alfa olarak bana yardımcı olacak bir şeyler bulmak için onları incelemeye başladım bile. E-postasında seninle ilgili bir şey buldum bile."

"Bunu nasıl başardın?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak sordum.

"Şifresi gerçekten çok kolaydı." Wesley homurdandı. "Kral Yengeç."

"Ne kadar da ona benziyor," dedim gözlerimi devirerek. "Gerçekten, sanki senin kırmanı *istiyor gibiydi*. Ne buldun?"

"Güneş Cadıları ve babam arasındaki yazışmalar. Birlikte çalışıyorlardı."

"Ne?" Bu sözler üzerine beynim durdu. Hayır, bu hiç mantıklı değildi. Güneş Cadıları babamla çalışıyorlarsa neden Yengeç sürüsüne ihanet etsinlerdi ki?

Wesley'nin yüzü acımasızlaştı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama görünüşe göre babam Güneş Cadıları'na büyülerini kullanarak seninle Jordan arasında bir eş bağı oluşturmaları için para vermiş."

Sandalyeme yaslandım ve bu sözlerin etkisiyle ciğerlerimdeki tüm hava dışarı kaçtı. Tüm bu karmaşanın sorumlusu babamdı ve Güneş Cadılarının sahte eş bağları yaratabildiği doğrulanmıştı. Kaden elimi tutarak bana *burada seninle olduğumu* belli etti ve ben de onu sıkıca kavradım. "Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım Leo'larla olan savaşı bitirmeye çalışıyordu," dedi Wesley. "Leo'larla bir bağ kurmak, iki sürü arasındaki uçurumu kapatmak ve böylece savaşmayı bırakmak istiyordu."

Aklıma başka bir düşünce geldi ve yutkundum. "Ya da benden o kadar nefret ediyordu ki beni ezeli düşmanlarımızla birlikte yaşamaya göndermek istedi."

Wesley'nin rahatsız edici sessizliği, onun da bu olasılığı düşündüğünü anlamamı sağladı.

Yemeğime baktım, bu yeni açıklama her şeyi değiştirdi. Babam gerçekten de Leo'larla olan çatışmayı bitirmek istemiş miydi? Tek başına bu bile beni şaşırtmıştı ama beni onlara göndererek bir taşla iki kuş vuracağını düşünmüş olabilirdi. Kahretsin. Güneş Cadıları'nın Yakınsama'da bana neden bu kadar tuhaf davrandıkları anlaşılmıştı. Bana tuhaf tuhaf baktıklarını ya da herkesten çok bana baktıklarını düşünüp duruyordum ve şimdi mantıklı geliyordu. Sonra birden

Evanora'nın Jordan'la çiftleşmeden hemen önceki sözlerini hatırladım. *"Tanrılar mı? Onlar bile seni başına geleceklerden kurtaramaz."*

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Kaden. "Jordan'la neden çiftleştiğin hakkında."

"Ne demek istiyorsun?" Wesley kaşlarını çatarak sordu.

"Jordan benim üvey kardeşim," dedim dişlerimi sıkarak. Bunları yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum ama Wesley'nin de bilmeye hakkı vardı.

Wesley ikimizin arasına bakarak, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. Biz cevap vermeyince kaşları havaya kalktı. "Şaka yapmıyorsunuz değil mi?"

"İnan bana, bu şaka yapmak isteyeceğim son şey." Kahvemden uzun bir yudum aldım ama içimden geçen ürpertiye bastıramadım.

"Nasıl?" Wesley sesine inanamayarak sordu.

"Bizim babamız onun da babası," dedim. "Jordan'da Yengeç alfasının kanı var. Bu da onu *senin* üvey kardeşin yapıyor."

Wesley'nin yüzünde iğrenme ve dehşet duyguları art arda titreşti. "Buna inanamıyorum. Bana Güneş Cadıları'nın seni kendi kardeşinle çiftleştirdiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, gerçi o sırada kardeşim olduğunu bildiklerini sanmıyorum." Düşünürken başımı eğdim. Debra mihrapta bunu açıkladığında oldukça şaşırmış göründüklerini fark ettim. Bunca yıl bu sırrı kendine saklamış olmalıydı. Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Aman Tanrım. Sence babam akraba olduğumuzu biliyor muydu?"

Wesley başını sallayarak, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Babam pek çok açıdan bir canavardı ama sana bunu yapmazdı."

Başımı salladım. Bu bile babamız için biraz fazla zalimce görünüyordu. Sırf bana eziyet etmek için bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. "Leo alfa dişisi ona hiç söylemediyse şaşırmam. Ve eş olmadıkları için, onu hamile bırakabileceği aklına bile gelmezdi."

Wesley bir elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, gerçekten de çok yatmış. Tam bir pislik. Umarım etrafta dolaşan başka üvey kardeşlerimiz yoktur."

Bu düşünceyle içimden irkilerek bir kahkaha patladı. "Tanrım, umarım öyle değildir.

Kahretsin, Jackie için üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi ama üzülüyorum. Bir bakıma."

Şimdi gülme sırası Wesley'deydi. "Ve onun hakkında olumlu bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim." Omzunu benimkine çarptı. "Hey, tüm bu kardeşler ortaya çıktığında, bizim orijinal çift olduğumuzu hatırla, tamam mı?"

Ben de sırtarak ona karşılık verdim. "Merak etme, Jordan yakın zamanda en sevdiğim kardeşim olarak senin yerini almayacak."

Yemeğimizi bitirdik ve bu yeni ifşaat pek çok açıdan korkunç olsa da, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim. Artık eş bağının tamamen bir yalan, sevgili yaşlı babam tarafından yaratılmış ayrıntılı bir plan olduğundan emindim. *Mezarın ötesinde bile hayatımı mahvediyor*, diye düşündüm. Elbette bunun bedelini ödemişti. Her ne yapmaya çalıştıysa belli ki işe yaramamıştı, çünkü Aslanlar beni reddetmiş ve bunu herkesi öldürmek için bir bahane olarak kullanmıştı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra ben bulaşıkları yıkamaya giderken Wesley Kaden'e Ophiuchus sürüsü hakkında daha fazla soru sormaya başladı. Onlar konuşurken ben de yarım kulak dinledim ve sonra Wesley diğer sürülerin alfalarına birkaç telefon görüşmesi yapmaya gitti.

O gittiğinde Kaden beni yakaladı ve kucağına sürükledi. "Kardeşin iyi bir adam. Harika bir alfa olacak."

"Burada yaşamayı katlanılabilir kılan tek şey oydu. Onun hayatta olduğunu öğrenmek... her şey demek." Kaden'e yaslandım ve sonra aklıma yeni bir düşünce geldi. "Eğer eş bağı Güneş Cadıları tarafından yapılan bir büyüye, sence büyü ile de bozulabilir mi?"

Kaden saçlarımla oynadı, gözleri dalgındı. "Emin değilim. Ailemin bana öğrettiği tek büyü sürüyü korumak için gerekli olan basit şeylerdi, mesela koğuşlar kurmak gibi. Karmaşık büyüler için muhtemelen gerçek bir cadiya ihtiyacımız olacak."

Lanet olsun. Güneş Cadıları'ndan birinin bize yardım etmek istemesine imkân yoktu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Ay Cadıları. Ama onlarca yıldır hiçbir şekil değiştiren onları görmemişti, Ophiuchus sürüsü bile. Onları bulmak istiyordum ama aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Kıyıya vuran dalgalar kulaklarıma garip bir müzik gibi geliyordu. Uzun zamandır kendimi Yengeç sürüsünün bir parçası olarak görmemiştim ve denizin sesini bir sonraki şekil değiştiren kadar sevmiyormuş gibi davranmaya çalışmışım. Ama bunda bir şey vardı, omuzlarımdaki sürekli gerginliği hafifleten ve her şeyin biraz daha az ürkütücü görünmesini sağlayan bir şey.

Geç olmuştu ve sahil boyunca yürümek için evden çıkmıştım. Düşünecek çok fazla şey vardı ve Kaden'i voltalarımın uyanık tutmak istemiyordum. Yürümeye devam ederken çıplak ayak parmaklarımı kuma gömdüm ve yıldızlara bakmak için başımı yukarı kaldırdım. Ay yükselmişti ve her zamanki gibi bakışlarımı ona yönelttim. Bu kez, bana her zaman verdiği huzur ve gücü hissetmiyordum.

Ay Cadıları neredeydi? Onları nerede bulacağımı dair en ufak bir fikrim yoktu. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Saklanmaya mı gitmişlerdi? Yoksa Ophiuchus sürüsündeki küçük kan izleri dışında varlıklarının her parçası Güneş Cadıları tarafından sistematik bir şekilde yok mu edilmişti? Annem hâlâ hayatta mıydı, yoksa Ay Cadıları'nın geri kalanıyla birlikte yok mu olmuştu?

Eğer Kaden Birleşme'de ortaya çıkmasaydı, onun -ve Ophiuchus sürüsünün- var olduğuna asla inanmazdım. Ay Cadıları da geri dönüş yapmak için zaman mı kolluyorlardı? Şimdi bunun için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu ve kesinlikle onların yardımını kullanabilirdik. Sürülerde neler olup bittiğini takip ediyor olsalardı, umarım şimdi Güneş Cadıları'na karşı durmanın tam zamanı olduğunu fark ederlerdi. Ama şu ana kadar ortaya çıkmadılar.

Başımı salladım ve iç çektim. Tabaklarımıza tıktırılan bu üstesinden gelinemez görevler yüzünden hayal kırıklığına uğramaya başlamıştım. *Oh, sadece Ay Cadılarını bul ve diğer tüm sürüleri seninle müttefik yapmanın bir yolunu bul, bir yandan da Aslanlar ve Güneş Cadıları tarafından tekrar yakalanmamaya çalış. Çok kolay.*

Arkamda kuma vuran bir ayak sesi beni hemen savunma pozisyonuna geçirdi. Brad'in beni bulup sırf inadına tekrar dövmeye çalışmasını bekliyordum ama arkamda duran o değildi. Gözlerimi kırptım, yumruklarım hâlâ sıkılıydı. "Beni korkuttun."

"Bu şekilde dolaşmamalısın," dedi Kaden. "Bu güvenli değil, özellikle de peşimizde Taurus sürüsü varken."

Gözlerimi devirdim. Beni güvende tutmak istemesi hoşuma gidiyordu ama bazen biraz zorba olabiliyordu. "Ooh, büyük kötü alfa, Yengeç sürüsü tarafından yenilmediğimden emin olmak için bana göz kulak oluyor. Bekle, üzerine bayılabileceğim kadar yumuşak bir kum parçası bulayım."

Kaden'in dudakları kıpırdamadı bile. "Daha dikkatli olman gerekiyor. Pek çok insan senin zarar görmeni ya da ölmeni istiyor."

"Özür dilerim," dedim iç çekerek. "Sadece kafamı toparlamam gerekiyordu. Tüm bunlar çok bunaltıcı."

"Anlıyorum. Kabullenmesi çok zor. Hayatın boyunca sana yalan söylenmesini kabullenmek kolay bir şey değil." Gökyüzüne bakmak için başını arkaya doğru eğdi ve ben de ilk öpüştüğümüz zamanı hatırladım, evinin çatısında bana teleskopundan yıldızları gösterirken. Ondan sonra beni itmişti, asla birlikte olamayacağımıza inanmıştı ama şimdi eş bağının bir yalan olduğunu biliyorduk.

"Çok şey var ama sen buradayken daha kolay." Ona doğru döndüm ve o da kollarını açarak beni kucağına çekti. Başımı omzuna yasladım, kokusunu içime çektim, kendimi güvende ve mutlu hissettim. İçimdeki, bu mutluluğun asla sürmeyeceğini söyleyen o ürpertici duyguyu görmezden gelmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sonraki haftayı Wesley ve yetim şekil değiştirenlerle birlikte geçirdik. Kaden'in Ophiuchus sürüsüne dönmek için sabırsızlandığını hissediyordum ama kardeşimi aylardır görmemiştim. Hâlâ hayatta olduğunu öğrendikten hemen sonra Wesley'den ayrılma düşüncesi fiziksel olarak acı veriyordu. Ama mükemmel bir saklanma yeri olsa bile sonsuza kadar bu adada kalamazdık. Bizim kendi yolumuz vardı ve Wesley'nin Yengeç sürüsüyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Günler bir rüyadan çıkmış gibi geçiyordu. Gün boyunca Kaden genellikle genç şekil değiştirenlerle video oyunları oynarken, Wesley ve ben verandada sohbet ediyorduk. Wesley, kimlerin hayatta kalıp kalmadığı ve sürüde yapmayı planladığı iyileştirmeler de dahil olmak üzere tüm sürü haberlerini bana aktardı. Yeni bir beta bulmak istiyordu ama bunun sürü için bir anda çok fazla değişiklik olacağına karar verdi.

Karşılığında ona Ophiuchus sürüsüyle geçirdiğim zaman ve öğrendiğim her şey hakkında daha fazla şey anlattım ve ardından Aslanlar tarafından esir tutulduğum sırada olanları anlattım. Güneş Cadıları'ndan ve hayatlarımızı sandığımızdan çok daha fazla kontrol ediyor gibi göründüklerinden bahsettik.

Wesley diğer sürü alfalarına da ulaşmak için zaman harcadı ama pek başarılı olamadı. Hemen yanıt gelmedi ama Wesley'nin bir şey öğrenirse bizi haberdar edeceğinden hiç şüphem yoktu. Mira da sessizdi ve Pisces sürüsünde her şeyin yolunda gittiğini umuyordum.

Bir ay, Leo'lara karşı çıkmanın iyi bir fikir olduğuna birden fazla sürüyü ikna etmek için bize fazla zaman vermiyordu ama en azından gelip bizi dinlemelerini sağlamak için yeterli olacağını umuyordum. Ben sadece bunun

bitti, yüzleşmenin gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordum. Kaçmaktan, saklanmaktan ve korkmaktan bıkmıştım. Aslanların icabına bakılmasını istiyordum, böylece Kaden ve Ophiuchus ile geçireceğim zamanın tadını çıkarabilecektim.

Adadaki son gecemizde zihinsel olarak o kadar yorgundum ki başım yastığa değdiği anda uyuyakalmışım, Kaden'in kollarından biri koruyucu bir şekilde yanıma dolanmış. Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, uykuya daldığımız pozisyonun aynısındaydım. Bir an Kaden'in yakışıklı yüzüne baktım, göğsüm şefkatle dolup taşıyordu. Uyurken daha az düşünceli görünüyor, gerçek yaşına daha yakındı ve keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı da bu anı sonsuza dek yakalayabilseydim.

Kahvaltı sessiz geçti ve sonrasında eşyalarımızı toplamaya gittiğimde gözyaşlarımın gözlerimin arkasına süzüldüğünü fark ettim. Teknemize kadar onları tutmayı başardım ama Wesley beni kucakladığında gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Bu bana başka bir şey olduğunu düşünemeyeceğim kadar gerçek bir veda gibi gelmişti. Yakınsama'da vedalaşmak için zaman yoktu, sadece tehlikeden uzaklaşmak için kalbimin çarpması gerekiyordu. Wesley'den ayrılmak istemiyordum ama bu sefer birbirimizi tekrar göreceğimize dair kendimi rahatlatmaya çalıştım.

"Güneş tutulmasında görüşürüz," dedim burnumu çekerek. "Kendine dikkat et ve bir daha neredeyse ölmemeye çalış."

"Sen de," dedi Wesley bana hüzünlü bir sırıtışla. "Neden her zaman tehlike için bir mıknaş gibisin bilmiyorum ama eminim kendi başının çaresine bakabilirsin. Ve artık yanında sana yardım edecek biri var."

Kaden, Wesley ile el sıkışırken başını salladı. "Benimle güvende olacak, yemin ederim."

"Güzel," dedi Wesley ve geri çekildi. "Seni seviyorum, Ayla."

Duygularımın kabarmasıyla boğazım düğümlendi. Gidip Wesley'e bir kez daha sarılmadan önce çantamı tekneye bıraktım. "Ben de seni seviyorum," diyebilirdim.

Sonra elimi yanaklarımda gezdirdim ve tekneye bindim. Yola çıkabilmemiz için odaklanmam gerekiyordu. Wesley ile ilgili duyguları zihnimin arkasında tuttuğum küçük kutuya ittim. Daha önce onun ölümünden duyduğum üzüntüyü saklamıştım ama şimdi onu tekrar kaybetme korkusuyla da uğraşacak vaktim yoktu. Kendime endişelenme lüksünü bile tanımadan önce yapmamız gereken o kadar çok şey vardı ki.

Kaden de binecek kadar adam olduğunda tekneyi çalıştırdım. Wesley rıhtımın biraz yukarısından sessizce bizi izledi ve sonra yola çıktık. I

Adaya dönmeden önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim. Wesley veda etmek için elini kaldırdı ve ben de onu onayladım. Adada sadece bir leke haline gelene kadar giderek küçüldü ama biz gözden kaybolana kadar bizi izlediğinden de emindim. Önüme döndüm ve bizi anakaraya geri götürmeye odaklandım.

Tekne yolculuğu çoğunlukla sessiz geçti. Kaden'in bu kez tekneye karşı daha az temkinli olduğunu fark ettim ve bu durum karşısında küçük, alaycı bir gülümsemeye engel olamadım. *Seni bir denizci yapacağım*, diye düşündüm. Limana yanaştık ve ben tekneyi kapatıp çantalarımızı iskeleye yüklerken Kaden köyün hâlâ boş olduğundan emin olmak için önden gitti.

"Bir şey var mı?" Kaden güverteye geri kayarken sordum. Başını salladı. Güzel. Boğa kuyruğumuzu kaybetmiş gibiydik ve bu beni fazlasıyla mutlu etmişti. Jordan'ın çiftleşme bağının izini ne kadar sürebileceğini bilmiyordum ama bir süre daha ondan kaçabileceğimi umuyordum.

"Hazır mısınız?" Kendimi iskeleye çekip çantamı alırken Kaden sordu. "Şimdi yola çıkarsak akşama kadar başka bir kasabaya varabiliriz diye düşünüyorum."

"Ophiuchus sürüsüne kadar yürümeyeceğiz." Kasabaya doğru ilerlemeye başladım ve Kaden de beni takip etti. "Babamın arabalarından birini alabiliriz."

Çocukluğumun geçtiği eve geri döndük, ama bu sefer sadece garaja girmem gerekti, çok rahatladım. Yakınsama'ya götürdüğümüz SUV gitmişti. Wesley bana onu kısmen araba kullanamayacak kadar yaralı olduğu için, kısmen de Leolar öldüğünü düşünsün diye Yakınsama'da bıraktığını söylemişti. Tek dezavantajı, tüm eşyalarımızın da orada bırakılmış olmasıydı.

Neyse ki babamın birkaç arabası daha vardı; Jackie'nin her zaman kullandığı koyu kırmızı bir SUV, balık tutmaya gittiğinde kullandığı külüstür beyaz bir kamyonet ve Jackie'nin defalarca bağırıp çağırdığı en yeni satın aldığı gümüş rengi Aston Martin. Böyle kırsal bir bölge için hiç kullanışlı değildi ama her zaman James Bond'un büyük bir hayranı olmuştu ve son orta yaş krizi sırasında yine de onu almıştı. Şu an yöneldiğim araba buydu.

Onun arabalarından birini çalma düşüncesi karşısında hissettiğim suçluluk duygusu beni şaşırtmıştı. O ölmüştü ve ayrıca bana borçluydu. Leo'larla birlikte benim için kurduğu kişisel cehennemin ardından en azından bir araba verebilirdi. Yıllarca onun elinden çektiğim eziyetlerden bahsetmiyorum bile.

Anahtarları kancadan aldım ve zafer sırtışıyla Kaden'e fırlattım. "Bir hediye."

Kaden bana bir kaşını kaldırdı. "Umarım Wesley bunu kaçırmaz."

Omuz silktim. "Umursayacağını sanmıyorum ama güneş tutulması sırasında ona geri vermeyi başarabiliriz."

Kaden yetersiz eşyalarımızı bagaja attı ve sürücü koltuğuna tırmandı. Arabayı çalıştırdı ve garaj yolundan çıkıp kasabanın dışına doğru çekmeden önce emniyet kemerimi bağlamamı bekledi. Ayrılırken pencereden dışarı baktım. Bu manzarayı en son Yakınsama'dan önce görmüştüm. O zaman da şimdi olduğu gibi, Wesley'i ziyaret etmek dışında burayı bir daha görmek zorunda kalmayacağımı ummuştum. Her ne kadar büyüdüğüm yer olsa da burası benim evim değildi ve uzaklaştıkça içimi bir rahatlama kapladı. Parçalanmaktan korkuyordum ama Wesley'i hâlâ seviyor olsam da Ophiuchus sürüsü artık benim evimdi. *Kaden* benim evimdi. Binlerce kötü anıyla dolu o boş köy değil.

Sürü topraklarından ayrılıp otoyola çıktığımızda Kaden gaza bastı ve bize arabanın neler yapabileceğini gösterdi. Ophiuchus sürüsünün saklandığı yere ulaşmanın neredeyse hiç durmadan üç gün süreceğini söylemişti, ama bu hızı sürdürürsek belki daha erken olabilirdi.

"Hey, bunun teknik olarak nasıl benim arabam olduğunu biliyor musun?" Sırıtarak sordum. "Bu da demek oluyor ki direksiyonu bana bırakmalısın."

Kaden bana *saçma* sapan bir bakış attı. "Hmm."

Bu cevapsızlık karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Hadi ama, ne yapacağımı sanıyorsun? Bizi uçurumdan mı atacaksın? Beni araba kullanırken gördün. *O kadar* da kötü değilim."

Bir an için direksiyona vurdu. "Tamam. Ben yorulmaya başlayınca sen sürebilirsin."

Eğildim ve yanağından öptüm. "Vay canına, ne çekici biri. *Araba kullanmama* bile izin verecek. Onur duydum."

"Umalım da yol boyunca Leo arkadaşlarından herhangi biriyle karşılaşmayalım," diye mırıldandı.

"SOL," dedi Kaden kaşlarını çatarak. "*Sol* dedim."

Dişlerimi sıkıp arabayı geri geri sürdüm ve az önce geçtiğim yarı gizli yoldan geri döndüm. Birkaç saat önce sık bir ormana girmiştik ve Kaden beni araba yolu gibi görünen her türlü dolambaçlı, toprak yola yönlendirmişti. Burası kesinlikle haritanın dışındaydı ve bu kadar uzakta Ophiuchus sürüsünü barındıracak kadar büyük bir bina kümesi hayal edemiyordum.

Yengeç sürüsünden üç gün önce ayrılmış ve Ophiuchus sürüsü topraklarının bulunduğu Manitoba'ya doğru yola çıkmıştık. Ancak Coronis'e gitmek yerine kuzeye doğru ilerlemeye devam etmiştik, bölge her geçen saat daha da kırsal ve uzak hale geliyordu. Artık yaklaşıyorduk ve buradan çıkış yolunu tek başıma bulamayacağımdan oldukça emindim. Kahretsin, Aston Martin'imizin çamura saplanmadan kurtulması bir mucize olurdu. Gerçekten SUV'u almalıydık.

"Mutlu musun?" Ağaçların üzerimizde bir tünel oluşturduğu, yol için üzücü bir bahane olan yolda ilerlemeye devam ederken sordum. "Bu kadar sinir bozucu bir arka koltuk şoförü olacağını hiç düşünmemiştim, ama sanırım bilmeliydim."

Kaden omuz silkti. "Sana zor olacağını söylememe rağmen araba kullanmakta ısrar ettin."

"Çünkü direksiyon başında uyuyakalmış gibi görünüyordun!"

"Uyumuyordum." Daha dik oturdu. "Tekrar sola dönmeye hazır ol."

İşte!"

Köşeyi hızla döndüm, bu sefer kaçırmamaya kararlıydım. Döndüğümde, ağaçlardan oluşan tünel yerini, şöminelerinden dumanlar yükselen ve arkalarında pırıl pırıl bir göl bulunan bir grup küçük, parlak ışıklı kulübeye bıraktı. Ortalarında, lüks bir tatil köyünde görebileceğiniz türden çok daha büyük bir pansiyon duruyordu.

"Ah," dedim arabayı durdurup her şeyi içine çekerken. "Bu çok güzel. Ophiuchus sürüsü burada mı?"

"Evet. Tıpkı Yengeç sürüsü gibi, tehlike anında kaçabileceğimiz bir yerimiz var." Arabadan atladı, belli ki sürüsüne geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Arabanın kapısını açtığımda bir an durup havayı içime çektim. Odun dumanı ve ormanın sıcak kokusu beni hemen rahatlattı. Daha da iyisi, tanıdık Ophiuchus sürüsü üyelerinin birbirleriyle sohbet ettiğini ve bir grup yavrunun göl kenarındaki çimenlik alanda oynadığını görmektir. Güneş yeni batmıştı ve yazın son sıcaklığı hala havada asılı duruyordu ve bu anla ilgili her şey mükemmel hissettiriyordu. Burası ait olduğum yerdi.

Sürü üyeleri bizi fark etti ve el salladı, bazıları Kaden'e seslendi, o da el salladı ama göl kenarındaki kulübelere birine doğru yürüdü. Bu kulübe diğerlerinden daha büyüktü ve Coronis'teki evinden çok uzakta olsa da buranın alfanın evi olduğunu söyleyebilirdim.

Kulübenin kapısı açıldı ve Stella başını dışarı çıkardı. "Kaden!" Merdivenlerden aşağı fırladı ve kendini ağabeyinin kollarına attı. "Döndüğüne çok sevindim," dedi ve sonra bana sarılmak için geri çekildi. "Ayla! Oh, tanrıçaya şükürler olsun!"

Ona sarılmak için bir adım öne çıktım. "Seni tekrar gördüğüm için çok mutluyum."

"İkiniz de eve sağ salim döndüğünüz için çok rahatladım." Yaralı olup olmadığımı kontrol edencesine eleştirel bir gözle vücudumu süzdü. Endişesini elimin tersiyle ittim. Leo sürüsünden kalan tüm yaralar çoktan geçmişti. Vücudumda hâlâ Kaden'in beni ısırıldığı yerdeki tek iz vardı ve bunu ona henüz açıklamak istemiyordum.

"İçeri gel," dedi Stella. "Makarna pişiriyorum ve bana son birkaç hafta içinde olan her şeyi anlatabilirsin. Hepsini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sana her şeyi anlatacağız ama önce nasıl *olduğunu* bilmek istiyorum," dedim kulübeye girerken. İçerisi rustikti ve en az on yıldır güncellenmemiş gibi görünüyordu ama rahattı da.

Makarnayı karıştırmaya giderken, "Biliyorsun, çok fazla iş oldu," dedi. Mutfak ışıklarının altında gözlerinin altında koyu halkalar gördüm ve daha yaşlı görünüyordu, sanki yakalanmamdan bu yana geçen birkaç hafta içinde bir yıl yaşamış gibiydi. "İnsanlar Coronis'ten ayrıldıkları için mutlu değillerdi, hem de hiç. Çok fazla protesto aldık, bunu anlıyorum ama başka bir seçeneğimiz de yoktu." Omuz silkti. "Ama bunun dışında idare ediyoruz."

"Bu zor olmalı." Farkında olmadan Kaden'e doğru uzandım ve ona dönerken elimi omzuna koydum. "Ama şimdi Kaden geri döndü ve herkese patronluk taslayabilir. Sen bunu yapamayacak kadar iyisin."

Stella'nın gözleri Kaden'in omzundaki elime ve onun elimi nasıl sıkmadığına takılmıştı. *Kahretsin*. Gözlerini kıstı, bakışları aramızda gidip geliyordu. "Sen...?"

"Stella," dedi Kaden, ama bu gerçek bir uyarı değildi. Hâlâ aramızdaki mesafeyi genişletmek için bir hamle yapmamıştı, bu yüzden Stella'nın bilmesinde bir sakınca olmadığını düşündüm.

Bir kahkaha attı ve kardeşinin koluna yumruk atmaya gitti. "Biliyordum! Yeterince uzun sürdü." Sonra boynumdaki izi ve çenesini gördü.

düştü. "Oh kahretsin. Bu düşündüğüm şey mi?"

Yanaklarım ısınırken utangaç bir şekilde gömleğimi düzelttim. Yara günler önce iyileşmiş olsa da, Kaden'in beni sahiplendiğini herkese gösteren küçük bir iz hep orada kalacaktı. Ciyaklayarak kardeşini tekrar yumrukladı.

Kaden homurdanarak onu itti ve Stella tezgâhın kendi tarafına döndü, neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Söyle. Kaden'in içten içe utançtan ölmesini izlemek istiyorum."

"Birlikteyiz," dedim, kelimeler dudaklarımda tuhaf bir his uyandırıyor.

Stella, Kaden'in başını sallamasını ve bir elini saçlarında gezdirmesini izlerken hınzırca sırıttı. "Bana her şeyi anlatmak zorunda olduğunu biliyorsun. Yani, kanlı ayrıntıları değil, çünkü iğrenç, ama sonunda fikrini neyin değiştirdiğini bilmek istiyorum."

"Bu kadar yeter," dedi Kaden.

"Biliyor musun, ikinizin nihayet bir araya gelmesinin ne kadar süreceğine dair bahis oynamaya başlamak üzereydim." Kaden ona ters ters bakınca kıkırdadı ama Kaden onun tüm itirazlarını duymazdan geldi. "Peki ilk hamleyi kim yaptı?"

Başımı salladım ve ona takılmak için ağzımı açtım, ama dışarıdan başka bir ses geldi. Sanki biri kapıya doğru yürüyordu ve ben tepkilerini görmek için Kaden ve Stella'ya bakamadan, o kişi kapıya öyle sert vurdu ki kapı inledi.

Biri bağırdı ve sesi biraz daha uzaktan geldi, sonra verandada başka birinin sesi duyuldu. "Kahretsin," dedi Stella. "Bunun olmayacağını umuyordum."

Kaden ayağa kalktı ve önüme geçti. Kendini bir kavgaya hazırladığını görebiliyordum, kapıya doğru bakarken mecazi anlamda tüyleri diken dikendi. Stella'ya baktım, o da suratsız görünüyordu. Kaden kapıyı açarken boştaki eli yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Tanner dışarıda duruyordu ve yüzünü görene kadar gardımı biraz düşürdüm. Öfkeliydi ve en az Kaden kadar kavgaya hazır görünüyordu. Yüzüm kızardı. Neler oluyordu?

"Tanner," dedi Kaden, bir salatalık kadar soğukkanlıydı. "Herhalde beni eve buyur etmeye gelmedin."

Tanner iri ve kaslıydı, uzun sarı saçlarıyla hep bir sörfçüye benzediğini düşünmüştüm ama şimdi saçlarını kısacık, neredeyse askeri tarzda kestirmişti ve bu ona çok daha sert bir hava veriyordu. Kapı aralığını doldurarak

Dışarıdaki ışık alacakaranlıkta kayboluyordu ve ben onun odayı incelemesini izledim. Gözleri bana dikildi ve içindeki öfke alevlendi.

Tanner elini kaldırıp beni göstererek, "Gitmesi gerekiyor," dedi. "O buraya ait değil."

Kahretsin, diye düşündüm. *Yine mi bu?*

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ayağa kalktım, savaş ya da kaç sistemlerim devreye girdi ve kaçmak üzere değildim. Burası benim sürümdü ve buradan kovulmaya niyetim yoktu. Tüm hayatımı dışlanmış biri olarak geçirmiştım ve bundan bıkmıştım.

"Ne oluyor Tanner?" Ben sordum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Bu sen Leo'ları getirmeden önceydi." Tanner'ın dudağı kıvrıldı ama geri adım attı.

İlk başta geri adım attığını düşündüm ama omzunun üzerinden baktığımda dışarıda toplanan kalabalığı görmemize izin verdiğini fark ettim. Tanıdığım ve güvendiğim yüzler bana bakıyordu. Bazıları kızgın, bazıları gergin, birkaçı da şaşkın görünüyordu.

"Sürü onu burada istemiyor," dedi Tanner. "O bizden biri değil."

Birden kalabalığın varlığı şaşırtıcı derecede net bir anlam kazandı. Alfa'larıyla yüzleşmek için buradaydılar. *Benimle*. Yengeç sürüsündeki halim gözümün önünden geçti ve boğazım düğümlendi. Sürünün istenmeyen üyesi olmanın utancından kurtulduğumu sanıyordum ama işte yine buradaydık.

Kaden'in boğazından derin bir hırıltı çıktı. "O da tıpkı senin ve benim gibi Ophiuchus sürüsünün bir üyesi. Sürü işareti ve diğer her şey. Sanırım hafızan onun testleri geçtiğini ve işareti kabul ettiğini hatırlayacak kadar iyidir." Tanner konuşmak için ağzını açtı ama Kaden elini kaldırarak onu durdurdu. "Bunun da ötesinde, Ayla benim eşim ve sürünün yeni alfa dişisi."

İnsanlar ne yapacaklarını ya da bu habere nasıl tepki vereceklerini anlamaya çalışırcasına birbirlerine bakarken kalabalıkta bir fısıltı telaşı yaşandı.

Kaden'in bu sözleri söylediğini duyunca ben de herkes gibi şok olmuştum. Birlikte olduğumuzu ve beni sahiplendiğini biliyordum ama bunu tüm sürüye duyurması beklediğimin de ötesindeydi. Ve bana alfa dışısı demesi? Oh, kahretsin. Buna hiç hazırlıklı değildim.

Başka bir adam kaşlarını çatarak, "İkinizin arasında bir eş bağı yok," dedi. Onu beni kurtaran adamlardan biri olarak tanıdım. Beni minibüsün arkasına atan adam. "O hâlâ Leo alfasıyla çiftleşiyor."

Bu, kalabalık arasında başka bir fısıltı telaşına yol açtı. Dışarıda Harper ve Jack'i gördüm, ikisi de endişeli görünüyordu ama ikisi de bunu durdurmak için bir şey yapamazdı.

Kaden kalabalığa hitap ederken çenesini yukarı kaldırdı. "Ayla'yı dışı olarak işaretledim ve onunla sorunu olan herkesin benimle sorunu vardır."

Bu sefer huzursuzluk biraz daha yüksekti ve bazı ifadelerin dehşete dönüştüğünü gördüm. Birkaç kişi başını salladı. Kaden'e karşı hiç bu kadar bariz bir saygısızlık görmemiştim.

"Peki." Tanner kendini daha da yukarı çekti ve Kaden'e dik dik baktı. "Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama başka bir seçenek göremiyorum. Alfa için sana meydan okuyorum."

Birçok insanın nefesi kesildi ve tüm kalabalığın içinden geçen bir başka huzursuzluk dalgasını izledim. Diğer sürü üyeleri bile bunu beklemiyordu. Kaden'e alfalık için meydan okunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Mira'nın babası da dahil olmak üzere babama birkaç yılda bir meydan okunmuştu ama o her zaman kazanmıştı. Peki ya kaybeden? Ya ölürdü ya da Mira'nın durumunda olduğu gibi tüm ailesi dışlanırdı.

"Bunu yapamazsın!" Stella haykırdı ve Kaden ile Tanner'ın arasına girecekmiş gibi bir adım öne çıktı.

Kaden bir elini kaldırdı ve kız olduğu yerde durdu. "Hayır, sorun değil," dedi ona, sesi hafifçe yumuşamıştı. Tanner'a döndüğünde sesi yeniden sertleşti. "Herkes alfaya meydan okuyabilir. Ama bunu gerçekten yapmak istediğinden emin olmak istiyorum. Daha önce de meydan okumuştum ve eminim hatırlıyoursundur. Ben kaybetmem. Kaybetmem."

Tanner durakladı ve neredeyse geri adım atmasını bekliyordum ama bir süre sonra çenesini öne doğru uzattı. "Birçoğumuz Leo'larla savaşı başlattığın için seni suçluyoruz. Bundan önce gayet iyiydik, saklanarak yaşıyorduk. Zodyak Kurtları saçmalığına bulaşmamıza gerek yoktu." Arkasına baktı

Bazı şekil değiştirenler başlarıyla onaylıyordu. "Şimdi, kardeşim de dahil olmak üzere bazılarımız öldü. Leo'larla savaştıktan sonra evlerimizi terk etmek ve korku içinde yaşamak için buraya gelmek zorunda kaldık." Gözleri tekrar bana dikildi. "Bunun nedeni Ayla. Leo'ları doğrudan bize getirdi çünkü onlardan birine eş olarak bağlı."

Suçluluk duygusu içimi burktu. Her konuda haklıydı. "Özür dilerim. Sürüye asla zarar vermek istemedim. Siz benim ailem gibisiniz."

Kaden bir kez daha elini kaldırdı ve ben sessizliğe gömüldüm ama o gözlerini Tanner'dan ayırmadı. "Zaten tüm sürülerle savaşa girmeyi planladığımızı unutmuş görünüyorsun. Bu yüzden Convergence'a gittik, ki senin de orada olduğunu çok net hatırlıyorum. Bunca yıldır bunun için eğitim alıyorduk."

Sürüden bir huzursuzluk dalgası daha geçti ve şaşkın yüzlerden birkaçının utanç içinde döndüğünü gördüm. O haklıydı ama bu suçluluk duygusunun mideme çökmesine engel olamadı. Ben olmasaydım onları bulamazlardı.

Kaden konuşmaya devam etti. "Sonunda bunu gerçekleştirmek için bir şansımız var. Ayla ve ben, gidişatı bizim için değiştirebilecek bir planı harekete geçiriyoruz. Düşmanlarımızı yenebilir ve dışlanmışlar olarak yaşamayı bırakabiliriz. Artık saklanmak zorunda kalmayacağız."

Tanner sallanmış görünmüyordu. Diğerlerinden birkaçı tereddüt ediyordu ama yine de havadaki gerginliği hissedebiliyordum. Bazıları şiddet arıyordu ve Kaden'in sözlerinin yeterli olacağını sanmıyordum.

"Bunun bir önemi yok," dedi Tanner. "*Senin* Leo'lara karşı kişisel kan davan için eğitim alıyoruz, hepsi bu. Öfken ve incinmişliğin gözünü o kadar kör etmiş ki, bunun acısını sürüden çıkardığını göremiyorsun ve şimdi biz de bu yüzden acı çekiyoruz. Şimdi de Leo alfanın kadını alıyorsun ve işler daha da kötüye gidecek. Ailen bunu asla istemezdi." Başını salladı, gözleri küçümseme doluydu. "Ben yeni alfa olacağım ve sürüyü koruyacağım. Sen koruyamazsın, bu çok açık."

Öfke Kaden'in vücudundaki her açığı daha da keskinleştirirken, nefes alıp almadığını bile merak etmeme neden olacak kadar hareketsiz durdu. Birkaç uzun an boyunca kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. Sonra Kaden başını salladı. "Peki, yarın savaşırız. Hava karardıktan hemen sonra."

Tanner birkaç dakika daha Kaden'e baktı, ikisi de geri adım atmadı. Sonra arkasını döndü ve kalabalığın içinde eridi. Kaden sürü üyelerine baktı ama hiçbiri ayakta durmak istemiyor gibiydi.

ve alfaya karşı konuşmak. Çok geçmeden onlar da uzaklaştı ve verandada sadece üçümüz kaldık.

"Bunu kabul ettiğine inanamıyorum," dedim Kaden'e, korkudan midem bulanıyordu.

"Katılıyorum," dedi Stella.

"Başka ne seçeneğim vardı ki?" Kaden kollarını kavuşturarak sordu. "Eğer alfaya meydan okumak istiyorsa, bu onun hakkı."

"Gidip sürü üyelerinin aklını başına getirmeye çalışacağım," dedi Stella ve öfkesi bir anda yerini daha önce gördüğüm o yorgun ve çekingen ifadeye bıraktı. "Bazı insanların sürü olarak gittiğimiz yön konusunda üzgün olduğunu biliyordum, ama bu kadar kötüye gittiğini düşünmemiştim. Çoğu insan sonsuza kadar saklanarak yaşayamayacağımızı anlıyor ve onlara sadece diğer sürülere katılmamak için çok çabuk öldüğümüzü hatırlatmamız gerekiyor. Sadece bunu yapmanın Leo'ları da yenmek anlamına geldiğini fark ettiklerini sanmıyorum."

"Ve Güneş Cadıları," diye mırıldandım. Stella'ya son birkaç hafta içinde öğrendiğimiz her şeyi anlatmamız gerekiyordu.

"Biraz makarna ye ve rahatlamaya çalış," dedi Stella. "Yakında döneceğim."

Sonra yalnız kaldık. Gerçek aileme dönme düşüncesinden kaynaklanan önceki iyi ruh halim, bu yeni bilginin ardından dağılmıştı. Kaden'in Aslanlarla savaşa girmesine karşı çıkan Ophiuchus sürüsü üyeleri olduğunu bilmiyordum. Jordan'la ayrılmadan önce bunu hiç öğrenmemiştim. Herkes Kaden'e saygı duyuyor gibiydi ve ne zaman Kaden'den söz açılrsa, bir alfa olarak onu öve öve bitiremiyorlardı. Ama belki de sürünün o tarafıyla fazla vakit geçirmemişim.

"Endişeliyim," dedim Kaden'le yüzleşmek için arkamı dönmeden önce. "Endişelenmiyorum," dedi Kaden, kendini beğenmiş bir alfa enerjisiyle.

Gözlerimi kapattım ve o eminliğin sadece bir zerresine sahip olmayı diledim. Gözlerimi tekrar açamadan Kaden'in bana yaklaştığını hissettim. Beni kollarıyla sardı ve vücudunun uzunluğunu sırtıma bastırdı.

"Kaybetmeyeceğim," dedi. "Daha önce hiç kaybetmedim ve yarın gece dövuştüğümde de kaybetmeyi planlamıyorum. Tanner iri olabilir ama onun eğitimine yardım ettim. Zayıf noktalarını biliyorum."

"O zaman seninkini de biliyor." Endişe midemin çukurunu terk etmedi, suçluluk duygusuyla karıştı. Hepsini bastırmaya çalışarak yutkundum.

"Benim hiç zayıf noktam yok," dedi Kaden ve bu benim gözlerimi devirmeme neden oldu. *Tabii, bir alfanın gururu dışında.*

Başka bir düşünce midemi düğüm düğüm ediyordu. "Ciddi miydin?"
"Hmm?" Kaden'in kolları etrafımda sıkılaştı ve başımı arkaya yatırdım.
Böylece yüzünü görebildim.

"Yeni alfa dişi olduğumu."

"Elbette." Boynuma, işaretin beni damgaladığı noktaya dokundu.
"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Enine boyuna düşünmedim, sanırım." Dudağımı ısırdım. "Ne de olsa ben tam olarak alfa kadın malzemesi değilim."

Kaden alnımdan öptü. "Öylesin. Başka türlü seni seçmezdim."

Başımı salladım. Kaden'in bana olan inancı için minnettardım ama hayatım boyunca dışlanmış biriydim. Ophiuchus sürüsüne katıldığımda bile acemiydim ve şimdi sürüdeki insanların yarısı benden nefret ediyor gibi görünüyordu. Belki de yarısından fazlası. Alfa olarak onlara nasıl liderlik edebilirdim ki?

Yine de Tanner'ın istediği olsaydı, yarın alfa olurdu ve bunların hiçbiri için endişelenmeme gerek kalmazdı. Ne yazık ki bunun olması için Kaden'in kaybetmesi gerekiyordu. Beni burada istemedikleri açık olduğu için büyük ihtimalle kovulacaktım. Bu da yirmi dört saat içinde tekrar sürüsüz kalabilirim demektir. Daha da kötüsü, Kaden ölebilirdi.

Kaybetmese iyi olur.

Ertesi sabah uyandığımda Kaden çoktan gitmişti. Aslında, kulübe tamamen boştu. O ve Stella dışarıda sürü üyeleriyle konuşuyor olmalıydı. Kendime biraz kahve koyarken, aynı şeyi yapmak için dışarı çıkıp çıkmamam gerektiğini ya da varlığımın işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini merak ettim. Eğer gerçek bir alfa dişi olsaydım, dışarıda halkımın arasında ya da alfamın yanında olurum... ama değildim. Öyle davranmaya çalışsam da kimse bana saygı duymazdı. Hâlâ çok yeniydim ve bu sürünün içinde doğmamıştım bile. Neden beni alfa dişileri olarak kabul etsinler ki?

Yapmazlardı. Özellikle de Leo'larla olanlar için beni suçladıkları şu anda. Onların duygularını anlıyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Şu anda bile burada bulunarak onları riske atıyordum. Kahretsin, belki de gitmeliydim. Belki bu Kaden'in ve sürüdeki diğer herkesin hayatını kolaylaştırırdı. Tek istediğim onların güvende olmasıydı.

Biri kapıyı çaldığında bavullarımı toplamaya hazırlanıyordum. Gerildim ama sonra kalkıp kapıyı açmak için kendimi zor tuttum. Clayton diğer tarafta duruyordu ve beni görünce kocaman sarıldı.

"Döndüğüne sevindim." Yüzünde acımasız bir ifadeyle gitmeme izin verdi. "Dün gece olanları duydum. Bu kadar ileri gitmeden önce buna bir son verirdim ama her şey olup bittiğinde ormanda avlanıyordum."

İçeri gelmesini işaret ettim ve sonra ona kahve koymaya gittim. "Geldiğimizde kesinlikle umduğumuz gibi bir karşılama olmadı."

Clayton kahveyi başını sallayarak kabul etti. "Bu saçmalık. Tanner bu sefer çok ileri gitti."

"Onunla arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ya da en azından benden bu kadar nefret ettiğini fark etmemiştim."

"Senden nefret etmiyor. Ya da Kaden'den, bu konuda. Ama Leo'lara karşı çıkma planına her zaman şüpheyle yaklaştı. Bir sürü olarak saklanırsak ve diğer Zodyak Kurtları'na karışmazsak daha güvende olacağımızı düşünüyordu. Sonra Leolar Coronis'e saldırdığında ağabeyi öldürüldü ve suçlayacak birini bulması gerekti. Üzülerek söylüyorum ki sen gittiğin için düşman olarak seni göstermesi kolay oldu. Özellikle de Leos'la birlikte ayrıldığınızdan beri. Bu hiç iyi görünmüyordu."

"Bunu sadece sürüyü korumak için yaptım," dedim iç çekerek.

"Bunu biliyorum ama Tanner buna inanmadı ve pek çok kişi de aynı şeyi hissetti. Kaden'in Zodyak Kurtları'na yeniden katılma planına karşı çıkan küçük bir grup her zaman vardı, ancak Leo saldırısından sonra bu grup daha da büyüdü ve sesleri daha gür çıkmaya başladı. Özellikle de Tanner'ın onların sözcüsü olmasıyla."

Düşünürken kahvemi yudumladım. "Gitsem daha mı iyi olur?"

"Hayır," dedi Clayton, sesi kararlıydı. "Tüm sürü sana karşıymış gibi görüldüğünü biliyorum ama söz veriyorum, Kaden'i ve seni destekleyen çok kişi var. İnsanlar şu anda sadece korkmuş durumda. Evlerini kaybettiler ve bazıları aile üyelerini de kaybetti ve bundan sonra ne olacağından emin değiller."

Kanepeye çöktüm. "Kaden ve ben diğer sürülerden bazılarıyla ittifaklar kurmaya çalışıyoruz. Bu noktada, Leolar ve Güneş Cadılarıyla olan savaşın dışında kalmamızın bir yolu yok. Bizimki de dahil olmak üzere diğer tüm sürüleri ele geçirmek istiyorlar. Eğer Tanner alfa olursa..." İmalar karşısında sertçe yutkundum.

Clayton, "Yapmayacak," dedi.

Kapım bir kez daha çalındı ve cevap vermek için kalktığımda Harper'ı Jack ve Dane ile birlikte dışarıda buldum. Yanlarında bir kutu çörek vardı.

"Buraya desteğimizi göstermeye geldik," dedi Harper, davet edilmeden içeri girerek. "Yiyecek de getirdik, çünkü muhtemelen açlıktan ölmek üzere olduğunuzu düşün­ük."

"Teşekkür ederim," dedim kutuyu alırken, gözlerim minnettar gözyaşlarıyla doldu. Tanner'la arkadaş olduklarını biliyordum, bu yüzden buraya gelip bizim tarafımızda olduklarını açıkça göstermeyi seçmeleri çok anlamlıydı.

Dane, Harper'ı içeri kadar takip etti ama durup ellerini omuzlarıma koydu ve başını salladı. Neden hiç konuşmadığını merak ediyordum ama bunun gerçekten bir önemi yoktu; onu olduğu gibi kabul etmiştim, tıpkı onun da beni kabul ettiği gibi. Leo'larla neden ayrıldığım konusunda Kaden'e gerçeği gösterdiği için ben de ona borçluydum.

Jack bir elini omzuma koydu ve bana o büyüleyici gülümsemelerinden birini verdi. "Merak etme. Bunların hepsi yakında unutulacak. Tanner sürünün en iyi savaşçılarından biri olsa da kimse Kaden'den daha iyi olamaz."

Uzun bir nefes verdim. "Umarım haklısındır."

Herkes kanepenin etrafına yerleşti ve hepimiz çörek yiyip kahve içerek son birkaç hafta içinde olanları konuştuk. Harper bana Pisces sürüsündeki Leo'ları nasıl alt ettiklerini anlattı, ben de onlara kardeşimle birlikte Cancer sürüsünü nasıl bulduğumuzu anlattım. Bir ara Clayton'ın arkadaşı Grant de geldi ve bize katılarak son çörekleri yedi.

Masadaki arkadaşlarıma baktım, bu gece olacıklardan duyduğum korkuya rağmen kalbim ısınıyordu. Belki de bu sürüde tamamen dışlanmış biri değildim ve buradaki yerim uğruna savaşmaya değerdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Güneş çok hızlı bir şekilde dağların ardına gömüldü. Bu işi halletmemiz gerektiğini biliyordum ama Tanner'la savaşmaya gitmeden önce Kaden'le biraz daha zaman geçirebilmeyi dilerdim. Bazı sürü üyeleriyle konuştuktan sonra geri döndüğünde sinirli görünüyordu ve düşüncelerini toparlamak için biraz yalnız kalmak istemişti. Onu biraz yalnız bırakmak için göle gittim ve oradaki birkaç şekil değiştirene gülümsedim ama hepsi benden kaçtı. Bu gece olanları görene kadar kimse benimle konuşmak bile istemedi.

Artık zamanı gelmişti ve Kaden'la birlikte kulübeden çıktık. Sürünün çoğu zaten kulübenin önünde bir çember oluşturmuş, Tanner ve Kaden'e yer bırakmıştı. Yürürken kalabalıktaki her bir gözün üzerimizde olduğunu hissettim ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Tanner kalabalığın bir ucunda, etrafında toplanmış bir grup şekil değiştirenle birlikte dururken, Clayton onun karşısında, yanında arkadaşlarımız da dahil olmak üzere birçok sürü üyesiyle birlikte duruyordu. Bir sürü benim yüzümden bölünmüştü.

Tanner'ın son derece ciddi ve bu işi sonuna kadar götürmek istermiş gibi duran yüzünü izlerken sinirlerim gerildi. Daha önce alfa mücadelelerinden payıma düşeni görmüştüm ve ne kadar acımasız ve kanlı olabileceklerini biliyordum. Kaden olağanüstü bir dövüşçüydü ama yine de endişelenmeden edemiyordum. En kötü senaryoların hepsi kafamda oynamaya başladı, Kaden'in boğazının yeni ve korkunç şekillerde parçalandığı sonsuz bir döngü. Her biri bir öncekinden daha kötüydü ve bu bana bir şeyi fark ettirdi.

Eşlik bağı olmasa bile Kaden'i seviyordum. Hayatıma anlam katan her şeyi, bir aileye sahip olma, evde olma hissini,

çoğu ondan geldi. Daha da ötesi, Kaden kimse bana inanmazken o bana inandı ve daha iyi bir insan olmam için bana bir şans verdi. Onu kaybedersem buna dayanamam.

Kaden'e baktım ve birden yutkunmakta zorlandım. O da bana baktı ve onun gözlerinde de ağır duygular titreşti. Kalabalığın geri kalanı, sadece ikimiz kalana kadar kaybolmuş gibiydi.

"Gel buraya küçük kurt" diye mırıldandı Kaden, beni kollarının arasına çekerken. Eğildi ve beni öptü, istediğim kadar uzun ya da derin değil ama gözlerimi kapattım ve dudaklarının dudaklarıma değmesinin tadını çıkardım.

"Şans için bir öpücük," dedim, o geri çekilirken. "Belki emin olmak için bir tane daha alsan iyi olur."

"İyi fikir." Beni daha sıkı çekti ve daha uzun süre öptü, yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hayatta kal, yoksa seni kendim öldürürüm."

Kaden'in gülümsemesi ukalalığa dönüştü. "Endişelenmene gerek yok. Bu gece ölmek gibi bir planım yok."

Tanner'la yüzleşmek için arkasını döndü ve vücudundaki bronz kasların dalgalanmasını ve esnemesini sağlayarak tek bir yumuşak hareketle gömleğini çıkardı. Tanner da aynısını yaptı ve kendi gömleğini yere fırlattı.

Clayton uzanıp Kaden'in omzuna sarıldı ve ikisi beta ile alfa arasında birkaç kelime paylaştılar. Kalabalığın arasında konuşmalarını gizli tutmak için başlarını birbirlerine doğru eğerek birkaç dakika konuştular. Etrafımızdaki seslerin uğultusundan ne konuştuklarını anlamadım.

Onlar konuşurken Stella bana doğru yürüdü. Bütün gün kulübeye dönmemişti ve dün gece olduğu kadar bitkin görünüyordu. "Sanırım onlarla biraz konuşmayı başardım," dedi bitkin bir halde, parmaklarını uzun, siyah saçlarında gezdirerek.

"Eminim çok iyidim. İnsanlar seni dinliyor." Elini tuttum ve sıktım. Stella yıllardır, böyle bir rolü hiç istememiş olmasına rağmen, alfa dişi rolünü oynuyordu.

Stella Kaden'i izlerken, "İyi olacak," dedi, sanki benim yerime kendini ikna ediyor gibiydi. "Elimizdeki en iyi dövüşçü o."

"Onun bir dövüşü kaybettiğini hiç görmedim," diye ekledim. "Yengeç sürüsünü ararken birkaç Toros kurdunu haklamıştık. Çoğu onun öldürdükleriydi."

Stella başını salladı ve çenesini sıkarken, mücadeleyi yöneten Clayton öne çıktı ve sessizlik istedi. Sessizlik hemen sağlandı ve ortanın bu kadar çabuk hareketlenip sessizleşmesi şaşırtıcıydı.

Clayton, "Niyetinizi belirtin," dedi ve geri çekildi.

Tanner çemberin ortasına doğru ilerledi. "Ophiuchus sürüsünün alfası olma hakkı için Kaden'e meydan okuyorum."

"Meydan okumanı kabul ediyorum," dedi Kaden yerine geçip Tanner'ın yüzüne bakarken. Sesi rahatsız olmamış gibiydi ve elleri iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu.

Ancak Tanner gergin görünüyordu. Gözlerini açıklıkta gezdirdi. Tedirginlik hissi yeniden ortaya çıktı ve parmaklarını Stella'nın parmaklarını sıkıca kavradı.

"İkiniz de ölene kadar ya da biri pes edene kadar silahsız dövüşmeyi kabul ediyor musunuz?" Clayton sordu ve hem Tanner hem de Kaden sözlü olarak onay verdi.

"Ve senin ay büyülerinden de hiçbirisi yok," dedi

Tanner. Kaden başını eğdi. "Yeterince adil."

Clayton başıyla onayladı. "Başla."

İlk başta, iki erkek şekil değiştiren birbirlerinin etrafında dönüp durdular, kafalarını çevirmeye cesaret edemediler. İlk yumruğu atan Tanner oldu, kükreyerek meydan okudu. Kaden onu sakince savuşturdu ve Tanner'ın çok kızgın olduğunu fark ettim. Sadece bu bile Kaden'e avantaj sağlardı.

Kaden bir sonraki yumruğu attı ama Tanner onu da yandan çelmeyi başardı ve Kaden'in momentumu düzeltmesini izledim. Tanner'ın bir sonraki yumruğu Kaden'in yan tarafına isabet etti ve Kaden arkasını dönerken nefesimi içime çektim. Dişlerini göstermişti ve canının yandığını biliyordum. Kaden bir dizi acımasız, hızlı yumrukla devam etti.

Artık oyun oynamıyordu. Temkinlilikten ölümcül ciddiyete geçişini gördüm. Kaden'in vuruşlarından biri isabet edince Tanner nefesini tuttu ve ardından bir tane daha vurarak Tanner'ın toparlanmasına izin vermedi.

Tanner geri çekildi, dudakları kendi hırıltısıyla geriye çekildi ve sonra büyük gri bir kurda dönüştü. Kaden'e doğru hamle yaptı ve ben irkildim ama Kaden'in göz açıp kapayıncaya kadar şekil değiştirebildiğini unutmuştum. Büyük siyah kurdu anında ortaya çıktı ve Tanner'la yumruk yumruğa karşılaştı.

Diş, pençe ve kürk telaşıyla toprakta yuvarlanıyorlardı. Kalabalık izlerken tamamen sessizdi, sanki hepimiz nefeslerimizi tutmuş, bundan sonra ne olacağını görmeyi bekliyorduk.

Bir inilti duyuldu ve iki erkek birbirinden ayrıldığında Kaden'in ağzı kan içindeydi, Tanner ise geriye doğru topallıyordu. Havaya kan kokusu yayıldı ve burnumu çektim. Neredeyse çok fazlaydı, zaten aşırı maruz kalmış sinirlerimi gıcıklıyordu.

İki şekil değiştiren birbirlerine tekrar saldırdı ve zaman geçtikçe Kaden'in üstün olduğu anlaşıldı. Tanner daha iyi bir dövüşçüydü ve kurtları eşit büyüklükteydi ama Kaden daha hızlıydı. Kaden, Tanner'ı kısıtırmıştı ve dövüşen iki şekil değiştirenden bir çılgılık daha yükseldi.

Göz ucuyla ani bir hareket dikkatimi çekti. Esmer, güzel bir kadın kalabalığın arasından sıyrılmış, bakışlarında bariz bir kötülükle kavgaya bakıyordu. Çemberin kenarında birkaç kez ileri geri volta attı, belli ki tedirgindi.

"Bu Lindsey," dedi Stella sessizce. "Tanner'ın eşi."

Lindsey elbisesini yırttı ve kahverengi bir kurda dönüştü. Yerde boğuşan iki kurttan daha küçüktü ama bunun bir önemi yoktu. Kaden'in sırtı ona dönüktü ve ona saldırmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Sıçramaya hazırlanırken kasları gerildi ve ben de anlık bir karar verdim.

Lanet olsun, diye düşündüm ve Stella'nın elini bıraktım. Kaden adil ve dürüst bir şekilde dövüşürken, Tanner'ın arkadaşının bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Stella dişlerini göstererek ileri atıldığında, kıyafetlerimi bile çıkarmadan yer değiştirmeye başladım. Beyaz kurt bedenim Lindsey'inkine çarptı, ben daha tamamen değiştiğimi anlamaya bile vakit bulamadan. Bunu daha önce hiç bu kadar hızlı yapmamıştım ama yine de daha önce hiç alfamı korumak için savaşmamıştım. *Eşimi*.

Onu yere çiviledim ama Lindsey onu Kaden'den uzak tutacak sağlam bir tutuş sağlayamadan elimden kurtuldu. Kaden'e saldırmak için yoluna devam etmeye çalıştı ama kuyruğunu ısırdım ve onu geri çektim. Lindsey hırladı ve sonunda dikkatini bana çevirdi.

Ne yapıyorsun lan sen? Kaden'in kafamın içindeki sesi beni zıplattı.

Seni koruyorum, diye geri gönderdim. Karşılığında aldığım tek şey

Kaden'in bu fikirden hiç hoşlanmadığı izlenimiydi. Beni koruması gerekenin kendisi olduğunu düşünüyordu ama Tanner'la uğraşmak zorunda kalmıştı. Lindsey kuralları çiğneyen ve katılmaya çalışan tek kişiydi ve onun maçı kaybetmesine izin vermeyecektim. Ve benimle yüzleşirken kulaklarını kaldırıp dişlerini gösterdiğinde içime yeni bir his yerleşti.

Sadece Kaden için savaşıyordum. Bu sürünün alfa dişisi olmak için savaşıyordum.

Sadece yolumdan çekil ve kendini öldürtme, dedi Kaden.

Kahretsin, diye düşündüm ve sonra kendimi Lindsey ile dövüşmeye geri attım. Ben ondan daha iriydim ama o bir yılan balığı gibi kaygandı. Onu sıkıştırabiliyordum ama boyun eğmesini sağlayacak kadar uzun süre değil. Her zaman onu sıkıştırdığım yerlerden kurtulmanın bir yolunu bulurdu.

Sonunda onun üstüne yığıldım. Bu şekilde benden kaçamazdı ve onu sıkıştırmanın en zarif yolu bu olmasa da, onu savunmasız bir pozisyona getirmiştım. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama Lindsey çırpınmaya devam etti.

Teslim ol, dedi Kaden Tanner'a. Tanner'ı kıstırmıştı, çenesi diğer şekil değiştirenin boğazındaydı. Tanner ölümden birkaç dakika uzakta olmasına rağmen Kaden'e hırladı ve çenesini kırdı, arka pençeleri karnına tutunmaya çalışıyordu.

Beni öldürmek zorunda kalacaksın, diye hırladı Tanner ve sesinin altındaki korkuyu duysam da sesi meydan okur gibiydi. Kaden'in her şeyi gerçekten bitireceğine inanıyordu, tam burada, hemen şimdi. Bu Kaden'in hakkıydı, özellikle de Tanner kabul etmediği için.

Seni öldüreceğim ve Ayla da eşini öldürecek. Bunu gerçekten istiyor musun?

Kaden sordu. Çenesini Tanner'ın boğazına dayayarak onu uyardı.

Ölmeye hazır görünmeyen Lindsey'e baktım. Korkmuş görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Artık bana karşı savaşıyordu bile. Onu öldürmek istemedim. Onun benim sürü kardeşim olması gerekiyordu, işler zorlaştığında arkamı kollayacağına güvenilebileceğim biri. Ama alfa olarak Kaden'e meydan okuyordu ve dolayısıyla bana da meydan okuyordu. İş o noktaya gelirse, dişlerimi boynuna geçirir ve gözlerindeki ışığın sönüşünü izlerdim.

Lindsey bunu yüzümde görmüş olmalı ki tekrar mücadele etmeye başladı. Bu sefer savaşmak için değil, kendini kurtarmak için. *Lütfen*, diye seslendi ama bu ses Tanner'a yönelikti, bana değil.

Tanner'ın gözleri Lindsey'e kaydı ve sonra başını eğdi. *Kabul ediyorum*.

Kaden hemen ısırma mesafesinden sıçrayan Tanner'ı bıraktı. Lindsey'nin son bir kez altımdan sıyrılmasına izin verdim. Tanner onun da kendisine katılmasını bekledi ve ardından Ophiuchus sürüsü üyelerinin oluşturduğu çember onların geçmesine izin vermek için ayrıldı. İnsan formuna geri dönmeden ormana doğru koşular.

Clayton rahatlamış bir sesle, "Kaden alfa olmaya devam ediyor," dedi.

Kaden kara başını kaldırdı ve derimden kemiklerime, ruhuma kadar sızan uzun bir uluma sesi çıkardı. İçgüdüsel olarak burnumu kaldırdım ve onunkiyle uyum içinde olan kendi ulumamı saldı; bir tutam kederle birlikte hem zafer hem de rahatlama şarkısıydı bu. Birkaç saniye sonra, sürünün hem insan hem de kurt olan diğer üyeleri de bizimle birlikte ulumaya başladı.

Ulumalar kesildiğinde Kaden insan formuna geri döndü ve ben de aynısını yaptım. İkimiz de çıplaktık ve kan içindeydik ama bunun bir önemi yoktu. Ophiuchus sürüsü üyelerinden oluşan çemberin etrafında bir kükreme yükseldi. Çoğu alkışladı, alfalarının zaferini görmekten mutlu görünüyorlardı. Stella en çok bağırınlardan biriydi, bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Yine de herkes Kaden'in kazanmasına sevinmiş görünmüyordu. Bazıları arkalarını dönüp Tanner ve Lindsey'nin peşinden gitti. Belli ki Kaden'in Ophiuchus sürüsünü yanlış yöne götürdüğünü düşünen tek kişi Tanner değildi.

Kaden sürüsünün geri kalan üyelerini inceleyerek etrafına bakındı. Gözleri az önce kazandığı zaferin verdiği ateşle yanıyordu ve aynı his benim de içime aktı. "Bana meydan okumak isteyen başka biri var mı?"

Ophiuchus sürüsü sessizleşti ve şekil değiştirenlerden birkaçının utanmış gibi yere baktığını gördüm. Kimse Kaden'e meydan okumak için öne çıkmadı. Ben de istemezdim. Vücudunun her hattı sahip olduğu güçle şarkı söylüyordu ve sadece yanında durarak bile onun hesaba katılması gereken bir güç olduğunu biliyordum.

Kaden kollarını iki yana açtı. "Yaptığım her şey sizin için, bu sürü için ve bizi her zaman en iyi gördüğüm şekilde yöneteceğim. Yaptıklarım ile ilgili bir sorunuz varsa, endişeleriniz hakkında benimle konuşabilirsiniz. Ayla'ya gelince..." Elimi tuttu ve bu temas beni şok etti. "O benim alfa dişim. Bu gece buna layık olduğunu kanıtladı. Birlikte Leo'ları alt edeceğiz, Zodyak Kurtları'na yeniden katılacağız ve sürümüzü geleceğe taşıyacağız."

Hızla çarpan kalbimi ve titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışarak toplanan şekil değiştirenlere baktım. Teker teker, boyun eğme işareti olarak başlarını eğdiler. Alfa dişi olarak kabul ediliyordum. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu işi istememiştim ve böyle bir şansım olacağını hiç hayal etmemiştim.

Yine de yerim için savaşma zamanı geldiğinde, bunu kabul ettim. Ve Kaden'i güvende tutmak için bunu binlerce kez yapardım.

Kaden'e baktım, zafer kanımda yankılanıyordu. *Bu* doğruydı. Hayatım boyunca aradığım şey buydu. Kaden'in eşiydim ve Ophiuchus sürüsünün alfa dışısıydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KADEN ve ben kalabalığı geride bıraktık, kalplerimiz hala çarpıyordu, savaş hala havada tazeydi. Adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyor, beni gerginliğin sınırına getiriyordu. Kaden'e baktım ve *bu duyguyla ne yapacağımı* sormak için ağzımı açtım.

Gözlerinde yankılandığını gördüğüm yankılanan şehvet, hissettiklerimin tamamen kavga sonrası olmadığını anlamamı sağladı. Birlikte savaşmış, birlikte kazanmıştık ve ikimiz de bu zaferi birlikte yaşama, birbirimize hala gerçekten hayatta olduğumuzu yeniden teyit etme ihtiyacı hissetmiştik.

Kaden'in ter ve kanla kaplı, saf erkeksi alfa gücüyle dalgalanan çıplak bedenine bakarken, içime arzu doldu. O kadar güçlüydü ki neredeyse olduğum yerde sendeleyecektim. Şimdi Kaden'in bana yakın olmasına ihtiyacım vardı. Tenlerimizin mümkün olduğunca birbirine değmesini istiyordum. Kurdum kanın tadına bakmıştı ve şimdi o da seks istiyordu.

Kaden'e doğru hamle yaptım ve o da bana uzanarak boşalmama izin verdi. Dudaklarımız birbirine çarptı ve Kaden çıplak kıkırımı neredeyse acı verecek kadar sıkı kavradı. Beni iyice öptü, dili giriş istiyordu. Ben de ona verdim ve kendimi aynı güçle öpücüğün içine attım. Kurtlarımız hâlâ yüzeye yakındı ve kızışmış hayvanlar gibi bir araya gelirken neredeyse insan gibiydik, ancak şimdi bizi teşvik eden bir dolunay yoktu.

Kaden beni yutmak istercesine öptü. Bedenimi onunkıyla birleştirdim ve sikiinin sıcak zonklamasını uyluğumda hissettim, çoktan hazırды. Onu içime almak istedim, tam burada, hemen şimdi. I

kimin gördüğü umurumda değildi. İçimde kaynayan ezici enerjinin artık bir çıkışı vardı ve eğer biri buna engel olursa lanetlenirdim.

Kaden yarı hırıltı, yarı inilti gibi bir ses çıkardı ve beni geri itti. Aramızdaki ani mesafeye gözlerimi kırıştıtararak baktım, beynimin çarpan *ihitiyaçtan* uzaklaşmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Kabin," dedi Kaden ve kendi emrini yerine getirme konusunda benim hissettiğim kadar isteksiz görünüyordu. Ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Etrafta yavrular var. Onları ömür boyu travmatize etmek istemeyiz."

Doğru. Bu beni harekete geçirdi. Kulübeye sadece birkaç adım kalmıştı ve her adımda arkamda Kaden'in varlığını hissediyordum. *Siktir et* deyip beni oraya götürmesine izin vermek istedim ama daha ne olduğunu anlamadan içerideydik.

Kaden kapıyı çarptı ve sanki içeride olmamızı bile bekleyememiş gibi beni aynı hızla kapıya yapıştırdı. Sırtım sert tahtaya çarptığında bir nefes verdim. Bundan şikâyetçi olmayacaktım, hem de hiç. Kaden alanıma doluşup kendini kontrol edemiyormuş gibi beni her yerimden öperken arzu içimde zonkluyordu.

"Harikaydın amına koyayım," dedi ve sonra boynumdaki bir şeridi yaladı.

"Sen de öyleydin." Bedenimi onunkine yasladım, ellerim omuzlarında gezindi. Elimden geldiğince her yerine dokunmak istiyordum. Onun *tadına* da *bakmak* istiyordum.

Kollarından tuttum ve şekil değiştiren gücümü kullanarak bizi döndürdüm, böylece sırtı kapıya dönüktü. Kontrolü tekrar ele alamadan, onu iyileştirdiğim zaman arabada yaptığım gibi vücudunu dizlerime kadar kaydardım. Ama bu sefer beni durduramayacağından oldukça emindim.

Aletini ellerimin arasına aldım, orada zonklayan sert gücü hissettim. Bana bakarken gözleri sahiplenici bir ateşle yanıyordu. Elleri saçlarımın arasına kayarken, dilimi sikinin alt tarafına sürttüm ve dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıkmasını sağladım. Tuz ve günah tadındaydı ve bu sadece daha fazlasını istememe neden oluyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama ilkel içgüdülerim bana ne yapmam gerektiğini söyledi ve sikinin başını dudaklarımın arasına kaydardım.

"Tanrım," dedi başını kapıya yaslayarak. "O seksi ağzını ne zamandır sikmek istediğimi tahmin bile edemezsin. Ne zaman bana cevap versen, seni sikimle susturmayı düşünüyordum."

Öyle miydi? Gözlerim kısıldı ve inlemesini umarak taşaklarını sıktım. Hoşuna gittiğinde geri tepti, siki ağzıma girdi ve dudaklarından bir inilti daha kaçtı.

Kaden, "Böyle devam edersen yakında boğazına boşalacağım," diye homurdandı.

Amaç da buydu, diye düşündüm. Onu uçurumun kenarına götürmek, kontrolünü kaybetmesini sağlamak, benim için patladığında yüzünü görmek istiyordum. Daha önce ona böyle dokunmama hiç izin vermemişti, ilk başta itaatkâr görünen bir şekilde, ta ki tüm gücün bende olduğunu fark edene kadar. Onun alfa dişisiydim, gerçekten.

Aletini emip yaladım ve kalçaları sanki kendiliğinden hareket etmeye başladı. Sanki daha derinlere dalmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi bana sürtünmelerini çok seviyordum ve onu cesaretlendirmek için çok sıkı olan kıcını tuttum. Elleri saçlarımda sıkılaştı ve ağzımı sikmek istediğinde adım dudaklarından dökülmeye devam etti. Ve sonra muhteşem bir anda tüm kontrolünü kaybetti, tohumu dilimin üzerine akarken adımı haykırdı. Onu yuttum, bana verebileceği her şey için açgözlüydüm, her zaman ondan daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum.

"Küçük kurt, sen benim felaketim olacaksın," dedi Kaden beni ayağa kaldırırken. Sonra kıcımı tuttu ve beni kaldırdı, bacaklarımı belime dolayarak beni kapıya geri çarptı. "Şimdi sana çığlık attırma sırası bende."

"Bu kadar çabuk mu?" Alay ettim. "Kendine gelmek için bir dakikaya ihtiyacın yok mu?"

"Bana hakaret etme." Sikini girişime dayayarak ne kadar sert olduğunu gösterdi. "Ben bir alfabım ve sen de benim kadınımsın. Seni bütün gece hiç ara vermeden becerebilirim. Senin de bildiğin gibi."

"Sözler, sözler..." Ona karşı tepindim, sikini buldum ve amımın kıvrımları boyunca kaymasına izin verdim.

"Başka bir gösteriye ihtiyacınız var mı?"

Aleti hızlı ve sert bir şekilde içime girerek beni çığlık attırdı. Kalçalarımı sıkıca kavramıştı ve acının hafif kenarı içimde biriken zevki daha da keskinleştirdi. Kaden dibe vurduğunda durakladı, sanki dövüşten yeni çıkmış gibi sert nefes alıyordu. Bacaklarımı kalçalarına daha sıkı sardım ve içindeki sikiğin baskısıyla gözlerim yuvalarından fırladı.

"Bütün gün burada öylece duracak mısın yoksa beni becerecek misin?" diye sordum.

Kaden karşılık olarak hırladı ve bir eli saçıma gitti. Parmaklarına doladı ve başımı geriye doğru çekti. Yıldızlar görüşümde dans ediyor, kenarları karartıyordu ve kalçalarımı ona doğru bastırarak beni bir an önce ciddi bir şekilde becermesini diliyordum. Birkaç kalp atışı için, kaymama izin verdi

ve sürtünme beni daha fazlası için yalvartmaya yetti. Sonra Kaden boynumun kvrmn ısırdı, moraracağını bildiğim kadar sertti. Herkesin *onun olduğunu* bilmesini sağlayacak bir işaret daha.

Kaden dilini boynum boyunca gezdirerek bölgeyi emdi ve yatştırdı. Kendini dışarı çekti, böylece horozunun sadece ucu içimde kaldı ve neredeyse kayıptan szlandım. Daha fazla şikâyet edemeden Kaden sikini tekrar içime soktu. O içime girerken ahşap kapı arkamda titredi ve trnaklarım derisine battı.

Beni sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydrdı ve arkamızdaki ahşap kapı eğilmeye ve titremeye devam etti. Hiç şüphe yok ki oradan geçen herhangi biri ne olup bittiğini sorunsuzca anlayabilirdi. Bu noktada umursadığımdan değil.

Orgazmım sert ve hızlı bir şekilde üzerime çöktü. Bacaklarımı Kaden'in etrafında sıktım, titrerken ve kenetlenirken onu iimin derinliklerine gömdüm. Ben boşalıırken dişlerini boynuma srtt ve zevk dalgaları üzerime yıkandı.

Ben boşalıırken Kaden kendini tamamen sabit tuttu, kendimi boşaltmak için sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplamama izin verdi, ama henüz işinin bitmediğini anlayabiliyordum. Beni yere bıraktı ve ayaklarım yere değdiği anda Kaden beni döndürdü.

Hâla doruk noktamdan titriyordum, Kaden ayaklarımı birbirinden ayırırken ellerimi ahşap kapının üzerine koydum. Yanağımı sert tahtaya bastırırken Kaden bir elini sırtımdan aşağı indirdi ve sertçe bastırđıđı kıımın hemen üzerine yerleştirdi. Aletini tekrar içime sokup hızını bir kez daha ayarladığında inledim. Acımasız ve affetmezdi ve Kaden diğer elini kalçalarımın arasına kaydrdığında neredeyse ciddi bir çığlık atıyordum. Parmakları klitorisime kayd, kvrmlarımı ayırdı, böylece bir parmağını küçük yumrunun etrafında dndrebildi. Parmaklarının klitorisime her dokunuşu içimde zevk kıvlcımları aktırıyordu. Gözlerimi kapattım ve son orgazmımın hemen ardından yükselen zevke odaklandım. Bu neredeyse çok fazlaydı, çok iyiydi.

Sonra Kaden ikimizi de yere çekti, ben de kucağına oturdum, yüzüm ona dönüktü. Bir eli klitorisimdeyken, diğer zevk ve acının karışımından haykırana kadar meme ucumu sıkıştırarak içime girmeye devam etti. Kaden'in ritmi durmadı ve temposunu artırıp arkamdan içime girerken zevk içimde zonklamaya devam etti.

Bana ikinci, dizlerimi titreten bir orgazm yaşattı; parmaklarının klitorisimi çalıştırması ve sikinin içimdeki o noktaya sürtünmesinin verdiği birleşik zevk, görüşümü kenarlardan beyazlattı. Kaden beni o sınıra getirip üzerinde spiraller çizdirirken adımı haykırdım.

Kaden'in etrafında sıkıca kenetlendim ve nefes alış veriş i düzensizleşti. İçime boşalırken vahş i bir hayvan gibi debeleniyordu ve ben de kendimi daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istemekten alıkoyamayarak sikini sürdürdüm. Başımı arkaya attım ve kendimi ona dayadım ve o kadar iyi hissettim ki, hala son orgazmdan mı geliyordum, yoksa vücudum bir tane daha çıkarmak için cesur bir çaba mı gösteriyordu emin değildim.

Haz azaldığında ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, kalplerimiz birlikte çarpıyordu. Kaden'e döndüm, kollarını bana doladı ve karanlıkta bana baktı. Doyumsuz sevişmemiz sırasında bir noktada gerçek gece çökmüş t ü ve kabinde hiçbir ışık yanmıyordu. Bunun bizim için bir önemi yoktu.

Kaden çenemi avucunun içine aldı. "Benim için savaştın."

"Tabii ki yaptım." Şaşırtıcı derecede nazik hareket beni hazırlıksız yakaladı. "İyi ki en iyiler tarafından eğitildim."

Göğsünün derinliklerinde onayını gürledi. Sonra başparmağı aşağı kayarak boynumdaki ize dokundu. "Yeni alfa diş i olmak nasıl bir duygu?"

"Dehşet verici," diye itiraf ettim.

Bunun üzerine kıkırdadı, sesi alçaktı. "Başta ben de öyle hissettim. Ama bunu atlatacaksın, tıpkı benim gibi."

"Benim olmam gerektiğinden emin misin?" Sonunda içimdeki en büyük korkuyu dile getirerek sordum.

"Eminim." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yanımda olmasını, sürümü benimle birlikte yönetmesini tercih edeceğim başka kimse yok."

Ben de onu öptüm, gücüne ve güvenine tutunarak. Nasıl alfa diş i olunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sürüde tansiyon bu kadar yüksekken, herkesin beni kabul etmesini sağlamanın zorlu bir savaş olacağını söyleyebilirdim ama denemek zorundaydım. Kaden için. Sürüm için.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ERTESİ SABAH kulübede bir toplantı düzenledik ve tüm sürü üyelerini katılmaya davet ettik. Çok fazla insanın neler olup bittiğine dair şüpheleri, endişeleri veya soruları olduğu açıktı ve Kaden birkaç haftadır yokken işler daha da kötüye gitmişti. Bu kısmen benim hatamdı ve Kaden'e sürüye her şeyi anlatmamız gerektiğini söyledim. Evet, *her şeyi*. Kaden tereddütlüydü, çünkü ailemin kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesini gerektirdiği için mahremiyetimi koruma ihtiyacı duyuyordu. Ama ben halkımıza karşı açık ve dürüst olmamız gerektiğini ve ayrıca konuşmanın çoğunu benim yapmam gerektiğini hissediyordum. Sürünün, Jordan'la neden ayrıldığımı, tutsaklığım sırasında ve sonrasında kardeşimle birlikte öğrendiğim her şeyi kendi ağzımdan duyması gerekiyordu.

Jordan'ın üvey kardeşim olduğu kısmına geldiğimde, sürünün öfke ve korku bana doğru kararı verdiğimi söyledi. Ophiuchus'lar zaten Güneş Cadılarına ve onların Zodyak Kurtları üzerinde yer değiştirme ve eş bağları gibi şeyleri kontrol etmek için nasıl büyü kullandıklarına şüpheyle yaklaşıyorlardı ve bu onları çılgına çevirdi. Özetimizin sonuna geldiğimizde ve ileriye dönük planlarımızı açıkladığımızda, eskisinden çok daha fazlası bizim tarafımızdaydı.

Hâlâ bana güvenmeyen, beni bir yabancı olarak gören ya da sadece çok yeni veya çok genç olduğumu düşünen bazı sürü üyeleri vardı ama bu beklenen bir şeydi. Kaden de alfa olduğunda pek çok kişinin kendisini çok genç bulduğunu söylemişti ve değişim bir gecede gerçekleşmeyecekti. Onun yaptığı gibi onların güvenini ve sadakatini kazanmak için çalışmaya devam etmeliydim. Kendim için savaştım

ve kazandı, ama savaş henüz bitmemişti. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Bu benim sürümdü ve hiçbir yere gitmiyordum.

Günün geri kalanını ve gece boyunca insanlarla tek tek görüşerek, şikayet ve endişelerini dinleyerek ve bunları hafifletmeye çalışarak geçirdik. Kaden gideli sadece birkaç hafta olmasına rağmen, herkesin onunla acilen bir şeyler konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Her bir kişi hakkında ezberleyebildiğim her şeyi ezberlemeye çalışmak için zaman ayırdım, isimlerini hafızama kaydettim. Tanner ve Lindsey hiç ortaya çıkmadılar ve ben de onlarla birlikte kaç kişinin daha geride kaldığını merak ettim.

O gece kulübeye döndüğümüzde beynim kızarmıştı. Stella bize bir şeyler yedirdi ve çok geçmeden, bize gününü anlatırken kanepede sızıp kaldım. Kaden'in beni yatağa taşıdığını hayal meyal hatırlıyordum, hepsi o kadar.

Ertesi sabah kahvaltıya indiğimde Kaden'i çoktan kalkmış ve üzerinde tişörtü olmadan bana krep yaparken buldum. Nefisti. Krepleri çevirirken gergin sırt kaslarını güzelce görebildim ve yaklaştığımda beni dizlerimin bağını çözen kavurucu bir öpücük için kendine çekti. Bana bir ısırik gözleme yedirdi, çok lezzetli ve kabarıktı. Adam seksi, zeki, güçlü ve yemek yapabiliyor muydu? Gerçekten turnayı gözünden vurmuştum.

Kahvaltıdan sonra sürü üyeleriyle bir gün daha geçirmek üzere dışarı çıktık. Sabah pusluydu, sonbahar yaklaşırken günler giderek serinliyordu. Yapraklardan birkaçı çoktan dönmeye başlamıştı bile. Göl kenarında bir grup yavruyla birlikte oturan Stella'nın yanından geçtik, gerçek bir okul olmadan anaokulu sınıfına devam etmek için elinden geleni yapıyordu. Balık tutan, odun kesen ya da kulübenin önünde takılan diğer insanlarla konuştuk. Yardım edebileceğimiz bir şey olup olmadığını öğrenmek için insanların kulübelerinin kapılarını çaldık. Alfa olmanın büyük bir kısmının sürünüzü kontrol etmek ve nasıl olduklarını ya da komşular arasındaki bir tartışma, bozuk bir tuvalet ya da ormanda oyuncağını kaybetmiş bir çocuk gibi düzeltebileceğimiz bir şey olup olmadığını görmek olduğunu hiç fark etmemiştim. Yine de bu Kaden'in alfa olma şekliydi ve babamın Yengeç sürüsünü yönetme şeklinden çok farklıydı.

Gece çöktüğünde alfanın kulübesine dönüp dinleneceğimizi düşünmüştüm ama bunun yerine Kaden beni ormana götürdü. Ay tepemizde mükemmel bir hilal şeklindeydi ve milyonlarca yıldız bize doğru parılıyordu. Keşke ceket getirseydim diye düşünerek biraz titredim.

"Bu gece sana nasıl büyü yapılacağını öğretmek istiyorum," dedi Kaden, kurt hislerini kullanarak beni karanlık ormanın derinliklerine götürürken. "Alfa dişi olarak bunu nasıl yapacağını biliyor olmalısın, özellikle de Ay Cadısı kanı taşıdığın için."

"Nasıl yapıldığını öğrenmeyi çok isterim," dedim uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ederek. "Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Çok heyecanlanmayın. Bildiğim tek şey ailemin bana öğrettiği ve nesilden nesile aktarılan birkaç koruma büyü. Tam bir cadının yapabilecekleriyle kıyaslanamaz ama yıllar boyunca bize iyi hizmet etti."

"Keşke Ay Cadıları'nı bulmanın bir yolu olsaydı," dedim iç çekerek. Jordan'la aramızdaki eş bağı her zaman oradaydı, içimde sinir bozucu bir sinek gibi vızıldıyordu, ancak onu görmezden gelmekte oldukça iyiydim. Jordan'dan uzakta olmak yardımcı oluyordu, Kaden'in etrafında olmak da öyle. Ama büyüü bozacak bir cadı bulana kadar asla tam anlamıyla yok olmayacaktı.

Kaden elimi tuttu ve bir kütüğün üzerinden geçmeme yardım etti. "Güneş tutulması toplantısından dönerken Coronis'te durabiliriz. Babamın Ay Cadıları hakkında daha önce kaçırmış olabileceğim bir şey söyleyip söylemediğine bakarım."

"İyi fikir," dedim.

Sadece Kaden'in görebildiği görünmez bir bariyere ulaştık ve durup serin gece havasını içine çekti. "Bu bariyerleri buraya ilk geldiğimizde yapmıştım," diye açıkladı. "Yerimizi hem insan hem de şekil değiştiren yabancılardan gizli tutuyorlar ve izniniz olmadan girmelerini engelliyorlar. Büyü eş bağınızı da engelleyecek ve bu sınırlar içinde olduğunuz sürece Jordan'ın sizi bulmasını önleyecek."

Başımı salladım. Bu mantıklıydı - Coronis de bu şekilde korunuyordu ve ancak sürü topraklarını terk ettiğimde Leolar ve müttefikleri beni bulabilmişti. Sonra Güneş Cadıları Kaden'in korumalarını yok etmiş ve düşman şekil değiştirenlerin Coronis'e saldırmasına izin vermişti. "Korumalar ne kadar dayanıyor?"

"En iyisi onları birkaç haftada bir yenilemem."

Elimi uzattım ve avucumda titreşen büyüü hissettim. Serin ve yumuşak bir his, tenime nazıkçe değen bir fırça, Güneş Cadılarının büyüünden çok farklıydı.

Kaden, "İlkini yaparken beni izle, sonra bir sonraki yere geçeceğiz ve sen de deneyebilirsin," dedi. Ellerini ve yüzünü aya doğru kaldırdı.

Sanki ışığını yakalayıp kendi içine çekiyormuş gibi. Sonra Güneş Cadılarının büyüleri sırasında söylediklerine benzese de tanımadığım birkaç kelime söylemeye başladı. Ellerini uzattı ve ay ışığı ellerinden fışkırarak önümüzde geniş bir duvar oluşturdu, sonra da neredeyse anında gözden kayboldu. Büyü hâlâ oradaydı ama şimdi öncekinden daha güçlüydü.

"Ne zikrediyordun?" Ben sordum.

"Eski Yunanca. Ya da bana öyle söylendi." Omuz silkti. "Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama işe yarıyor, bu yüzden sorgulamıyorum."

Karanlıkta ayak bileklerimizi bükmemeye dikkat ederek, ağaçların etrafından ve devrilmiş dalların üzerinden geçerek görünmez bariyer boyunca ilerledik. Büyülü bariyerin tekrar zayıflamaya başladığı bir kısma ulaştığımızda Kaden durdu. Bana söylediği kelimeleri öğretti, telaffuzlarını doğru anlayana kadar tekrar tekrar söyletti. Sonra kollarımı iki yana açtım ve aya baktım, ışınlanmam gerektiğinde yaptığım gibi onun gücünü içime çektim. Bu kısım artık yeterince kolaydı. Kelimeleri tereddütle söylemeye başladım ve Kaden bana başını sallayarak doğru yaptığımı işaret etti. Sonra içimde yeterince büyü biriktiğini umduğumda, onun yaptığı gibi mevcut koğuşlara göndermeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedim, avuçlarımı dışarı ittim ve büyü'nün serbest kalmasını diledim, ama sanki bir duvara çarpıyormuşum gibi içimde kaldı. Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardım ve bunu neden yapamadığımı merak ederek üçüncü kez denedim.

"Yapamıyorum," dedim. "Büyüyü hissedebiliyorum ama bir şekilde ona erişemiyorum." "Hmm..." Kaden düşünürken başını eğdi. "Belki de sen de stresli, çok yorgun..."

"Sanmıyorum. Bir şekilde engellenmiş gibi hissediyorum." Uzun bir nefes verdim. "Anlamıyorum. Işınlanabiliyorum ve Güneş Cadıları bana o büyü'yü yaptığında, onları geri savuran bir tür ışık yaydım... peki bunu neden yapamıyorum?"

Kaden, "Bir sonraki yerde tekrar deneyelim," diye önerdi.

Devam ettik ama ne kadar denediysem de kendi koğuşlarımı yaratamadım. Kaden bana öğretmek için çok çalıştı, ama o yapabildiği ve ben yapamadığım her seferinde kendimi daha büyük bir başarısızlık gibi hissettim. Güçlü bir Ay Cadısı olmak buraya kadarmış. Güneş Cadıları bana tehlikeli demişti ama

En basit büyülerini bile nasıl yapamadığımı görselerdi şimdi gülüyor olurlardı.

HAFTALAR GEÇTİ ve yapraklar ağaçlardan dökülmeye başladı, sonbahar etrafımıza yerleştikçe hava gittikçe soğudu. Ay dolunay haline geldi ve Kaden'le birlikte sürüyü ormanda bir ava götürdük; ilk kez beyaz kuyruklu bir geyiğin avlanmasına yardım ettim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hâlâ sihime erişemiyordum ama şekil değiştiren dostlarımla arasında kurt tarafıma her zamankinden daha bağlı hissediyordum.

Güneş tutulması giderek yaklaşıyordu ve zamanın geçişini durdurmak için topuklarımla üzerine basmayı hiç bu kadar istememiştim. Yine de aynı zamanda kardeşimi tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Wesley ve ben neredeyse her gün iletişim halindeydik ve buluşma için bir yer belirlemiştik - Oregon'da babamıza ait olan bir kulübe. Oraya hiç gitmemiştim ama babam Wesley'i birkaç kez baba-oğul keşif gezilerine götürmüş, beni evde Jackie ile bırakmıştı. Bana ailemi hatırlatan herhangi bir yeri ziyaret etmekle ilgilenmesem de, Wesley oranın mükemmel bir yer olduğunu çünkü sürülerin bölgelerinin dışında olduğunu ama hepsine kolayca ulaşılabilirliğini söyledi. Tam olarak ikna olmamıştım ama başka bir önerim de yoktu. Şimdi işin sırrı diğer sürü üyelerinden bazılarının gerçekten gelmesini sağlamaktı.

"Ayla, dinliyor musun?" Wesley sordu.

"Evet, buradayım." Kendimi düşüncelerimden sıyırdım ve telefonu kulağıma tutarak göl kıyısında volta atmaya başladım. Wesley'nin birkaç dakika boyunca konuşmasına izin verdiğimi ve söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadığımı fark ettim.

"Dediğim gibi, Aslanlar herkesi korkudan sinmiş durumda," diye devam etti. "Biliyorsun, sana ulaşmaya çalışıyorum ama diğer alfalar benimle görüşmeyi kabul etmek bir yana, *konuşmaya* bile çekiniyorlar."

"Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum," dedim bir elimle şakağımı ovuşturarak. "En azından Balık alfası gelmeyi kabul etti. Bu bir başlangıç. Şimdi o evet dediğine göre, diğerleri de gelecektir." *Umarım*, diye ekledim zihnimden.

Mira dün bana mesaj atarak Balık alfasının sonunda bizi dinlemeye ikna olduğu haberini vermişti. Onun ve eşinin

Sonunda pes edene kadar onu rahatsız etmekten vazgeçmemişti ve böylesine ısrarcı bir arkadaş için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Sanırım Terazi alfası da gelecek," dedi Wesley. "Söyleyeceklerimizi duymakla kesinlikle ilgileniyor."

"Güzel. Umarım daha fazlası da gelir." Gölün köpüklü sularına bakarken iç çektim. "Hepsinin Aslanlar tarafından kontrol edilmekten daha fazla hoşlanmayacağını düşünebilirsiniz."

"Her sürü bunun kendi başlarına gelmeyeceğine ya da çatışmadan uzak dururlarsa güvende olacaklarına inanıyor." Wesley konuşurken bitkin görünüyordu. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz ama nasıl böyle düşündüklerini anlayabiliyorum."

"Sanırım." Yakınsama'da sürümüzü ölüme terk ettikten sonra diğer Zodyak Kurtlarına olan inancım azalmıştı. Birlik olmamız gerekiyordu ama yine de ilk kan belirtisinde hepsi kuyruğunu kıstırıp kaçmıştı. Artık bizimle konuşmalarını sağlamak bile neredeyse imkânsızdı. Neredeyse boş ver diyecek ve durdurmak için ellerini bile kıpırdatmayacaklarsa Leoların kontrolü altına girmelerine izin verecektim. Bunu yapmamamın tek nedeni, bunun dönüp dolaşıp Wesley'nin sürüsüne, Mira'nın sürüsüne ve nihayetinde benim sürüme de zarar vereceğini bilmemdi. Eğer Aslanlar ve Güneş Cadıları çok güçlenirse, hepimiz yenilmeye mahkum olurduk.

Vedalaştık ve yakında tekrar konuşacağımıza söz vererek telefonu kapattık. İçimden telefonu suya atmak geldi ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Bunun yerine telefonu sıkıca kavradım ve içimden geçen umutsuzluk hissiyle nefes aldım.

Arkamda bir dal kırıldı ve kavgaya hazır bir şekilde döndüm. Kaden gölgelerin arasından çıktı. "İyi form."

Sözleri beni geçmişe, sevgilimden çok düşmanım olduğu ve bana sırf zorunluluktan öğretmek zorunda kaldığı günlere götürdü. Çok şey değişmişti ve tüm zorluklara rağmen bunların hiçbirini dünyaya değişmezdim.

Kollarını bana açan Kaden'e doğru atıldım. Malzeme almak için bir yolculuğa çıkmıştı ve sadece birkaç gün olmasına rağmen onu çok özlediğimi fark ettim. Elimi uzattım ve Kaden'in yüzünü kendime doğru çektim, öpüşebilmek için başımı arkaya yatırdım.

Bunun tatlı, kısa bir şey olmasını istemişim ama dudaklarım onunkilere değdiği anda *daha fazlasını* istedim. Kaden öpüşmeyi derinleştirmek için yeterince hevesli görünüyordu, ellerim kalçalarım boyunca kayarak beni ona yaklaştırdı.

Sonra Kaden bir homurtu çıkardı ve geri çekildi. "Bunu yapmaya devam etmeyi ne kadar istesem de, haberlerim var."

Yüzümü buruşturdum. "Haber mi?"

"Suratını öyle yapma, bu iyi haber," dedi. "Sagittarius sürüsünün yerini tespit ettim. Topraklarımıza o kadar yakın dolaşıyorlardı ki kokularını alıp onları takip edebildim."

Yay sürüsü, belirli bir sürü toprakları ve gerçekten ev diyebilecekleri bir yerleri olmayan kötü şöhretli göçebelerdi. Bu şekilde yaşamayı seviyorlardı ve bazı şekil değiştirenlerin gerçekten özgür bir hayat yaşamak istediklerinde Yay sürüsüne gittiklerini duymuştum. Ayrıca Yakınsama'dan önce Ophiuchus sürüsüyle dost olan tek sürü onlardı, ancak o zamandan beri onlarla temas kurmamıştık.

"Bu harika," dedim. "Ne oldu? Onlarla konuştun mu?" Dürtüyle vücuduna baktım, saldırıya uğrayıp uğramadığını anlamaya çalışıyordum. Yay sürüsü üyelerinin ona zarar vereceğini düşünmemiştim ama son birkaç ayda pek çok şey değişmişti. Bildiğimiz kadarıyla, o zamandan beri gidip Aslanlara katılmışlardı. Ayrıca, ben de erkeğimi en az onun beni koruduğu kadar koruyordum.

"Birkaçıyla konuştum, evet," dedi Kaden, endişemi geçiştirerek. "Yarın alfalarıyla bir toplantı yapmayı kabul ettiler. Benimle gelmeni istiyorum."

"Elbette. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Wesley'le konuşmamdan sonra midemde oluşan hayal kırıklığı boşluğunu umut doldurdu. Bu şimdiye kadar yaşadığımız en büyük kırılma gibi geliyordu.

"Dinlemeye istekli olacaklarından eminim. Leo'larla müttefik değiller ve onlarla her zaman iyi bir ilişkimiz oldu."

Başımı salladım. "Ve eğer başka bir sürü tarafından kontrol edilmemek için savaştığımız bir sürü olsaydı, bu onlar olurdu."

"Aynen öyle." Kaden omzundaki çantaya uzandı. "Ben yokken sana bir şey aldım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen mi yaptın?"

"Uzun zamandır sana almak istediğim bir şeydi ama şimdiye kadar hiç fırsatım olmamıştı." Bana bir kutu uzattı, sanki düzgün bir şekilde yapmaya vakti olmamış gibi dağınık bir şekilde paketlenmişti. Ya da belki de hediye paketlemekte berbattı.

Yine de umurumda değildi. En son ne zaman paketlenmiş bir hediye aldığımı hatırlamıyordum. Kağıdı belki biraz fazla gayretle yırttım ve sonra kutuyu açtığımda nefes nefese kaldım. Yeni, profesyonel bir fotoğraf makinesi

siyah kenarları gün ışığında gururla parıldayan bir paketin içindeydi. Kaden'e baktığımda mutluluk gözyaşları hemen gözlerimi doldurdu. "Nasıl...?"

"Jack ve ben yolculuğumuz sırasında Winnipeg'de bir elektronik mağazasında durmayı başardık." Kaden bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Beğendin mi? Ne alacağımdan emin değildim ama dükkândaki adam bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Seninkini Convergence'ta kaybettiğini biliyorum ama umarım bu iyi bir yedektir."

"Bu inanılmaz." Tek parmağımla mercek kapağının izini sürdüm. Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel fotoğraf makinesiydi. Bununla çekebileceğim tüm fotoğrafların olasılıklarını hayal bile edemiyordum. Kollarımı Kaden'in boynuna doladım, kutuyu aramızda ezmemeye dikkat ettim. "Teşekkür ederim. Onu çok seviyorum ve benim için almış olman benim için dünyalara bedel."

Kaden parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Son birkaç haftadır çok sıkı çalışıyorsun. Bunu hak ediyorsun."

Tekrar öpüştük ve onu sıkıca kavradım, bana böyle bir hediye almak için bu kadar zahmete girmiş olmasına şaşırıyordum. Mira kameramı nasıl kaybettiğimi anlatırken onu dinlediğini hatırlıyordum ama bu konuda bir şey yapmasını hiç beklemiyordum. Bunun bana da güvendiği anlamına geldiğini fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Tüm kampın fotoğraflarını çekebilirdim ama sürüye ya da yerimize başkalarına ihanet edecek bir şey yapmayacağımı biliyordu.

"Çok heyecanlıyım." Tüm ambalajları yırttım ve kamerayı çıkarıp her açısını inceledim. "Artık boktan telefon kamerama güvenmeden yeniden fotoğraf çekebileceğim." Kamerayı havaya kaldırdım ve Kaden'in fotoğrafını çekiyormuş gibi yaptım. "Peynir' de!"

Kaşlarını çattı ve protesto etmek için elini kaldırdı. "Sana bunu aldığım için şimdiden pişmanım."

Sırıttım ve kamerayı onun ulaşamayacağı bir yere koydum. "Artık çok geç. O artık benim ve geri almak yok."

"O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et," diye homurdandı Kaden. Eski huysuz haline geri dönmüştü. Ama şimdi bunun sadece bir rol olduğunu ve onun kocaman, duygusal kalbini korumak için tasarlandığını biliyordum.

Güldüm ve elini tuttum, ardından hediyesi için ne kadar minnettar olduğumu gösterebilmek için onu kulübeye geri sürükledim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SAGITTARIUS SÜRÜSÜ Kanada'nın kuzeyinde, daha seyrek nüfuslu bölgelerinde dolaşma eğilimindeydi ve bazen izlerini bulmak zor oluyordu. Yaşadığımız yerden sadece birkaç saat uzakta durmaya karar verdikleri ve Kaden'in onları bulup iletişim kurabildiği için şanslıydık.

Ertesi gün bulundukları yere gittik, ancak kısa bir mesafe uzağa park ettik ve yolun geri kalanını, sürünün geniş bir açıklıkta kamp kurduğu yere kadar bir tepeye doğru yürüdük. İlk gördüğüm şey, sıra sıra dizilmiş karavanlar ve karavanlar, ardından da kurulmuş çadırlardı. Kamp ateşlerinin ve pişen yemeklerin kokusuyla birlikte yumuşak müzik esintide süzülüyordu.

Biz yaklaşırken çalıların arasından aniden iki kişi belirdi, hareketleri sessiz ve zarıftı. Her birinin elinde bir yay vardı, horozu çekilmiş ve atışa hazır. Yay burçları mükemmel okçulardı, küçüklüklerinden beri bu konuda eğitim almışlardı ve sürü güçlerini -okçunun görüşünü- kullandıklarında hedefleri ne kadar uzakta olursa olsun asla ıskalamazlardı.

"Amacınızı belirtin," dedi erkek.

Kaden başını hafifçe eğdi. "Ben Kaden Shaw, Ophiuchus sürüsünün alfasıyım ve bu da eşim Ayla Beros. Buraya alfalarınızla konuşmaya geldik."

"Geçebilirsiniz," dedi kadın, ikisi de kenara çekilmeden önce.

Kampa adım attık ve Yay'ın merkezde kurulan büyük çadırlar ve birkaç ateş çukuru ile nasıl yerleştiğinden etkilendim

yanıyordu. İnsanlar karavanlarının hemen dışındaki portatif sandalyelerde oturup bira içerken, çocuklar çadırların etrafında dans edip oynuyordu. O kadar evlerinde gibiydiler ki, neden başka türlü yaşamak istemediklerini anladım.

İki kişi bize doğru yürüdü, ikisi de sıcak gülümsemeler saçıyordu. İkisi de ellili yaşlarındaydı, koyu renk saçları ve sürülerindeki pek çok kişi gibi İnuit kanı taşıdıklarını düşündüren yüz hatları vardı. Onlardan yay burcu alfaları olduklarını gösteren bir güven ve güç karışımı yayılıyordu.

Erkek uzandı ve Kaden'in elini sıktı. "Hoş geldiniz. Seni tekrar görmek güzel."

"Evet, çok uzun zaman oldu," dedi Kaden. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz." "Benim için büyük bir zevk, Kaden." Kadın Kaden'e dostça sarıldı ve sonra bana doğru döndü. "Sizinle tanışmak çok güzel. Kaden'in bir eş bulup bulamayacağını merak ediyordum."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı ama sesinde bir mizah izi sezdim ve devam etmeye karar verdim. "Sadece benimle tanışana kadar ona karşı koyabilecek bir kadın bulamamıştı."

Bunun üzerine iki alfa da kıkırdadı ve dişi alfa ellerimi kendi elleriyle sıktı. "Senden şimdiden hoşlandım. Benim adım Mae, bu da Theo. Gelin, bizi bekleyen bir yemek var."

"Teşekkür ederim," dedi Kaden, çadırlar ve kampçılar labirentinde onları takip ederken. "Sizinle buluşabilmek için bu yoldan gelmenize çok sevindik."

"Bu bir kaza değildi," dedi Theo. "Havada bir değişiklik var ve Leo'ların tebaası olmaya hiç niyeti olmayan alfalar arasında yaklaşan bir toplantıya dair söylentiler dolaşıyor. Sizin sürünüzün topraklarına yakın bir yere gitmeye karar verdik, umuyoruz ki siz de bu tarafa gelir ve konuya biraz ışık tutarsınız."

Kaden, "Bunu yapmaktan mutluluk duyarız," dedi.

Bu iş şimdiden umduğumdan daha iyi gidiyordu. Kampta ilerledikçe içimde bir sıcaklık kabarıyor ve tekerlekli mini lüks evler gibi ne kadar güzel olduklarına şaşırarak bazı açık kampçılara bakmaktan keyif alıyordum. Çadırların birçoğu da oldukça muhteşemdi ve buraya geldiğimizde tamamen farklı bir şey beklediğimi fark ettim. Ama Sagittarius'un şık bir şekilde seyahat ettiği açıktı.

Alfalar bizi girişinde parıltıyan ışıklar ve dışında uzun bir piknik masası bulunan büyük çadırlardan birine götürdü. İçeride, yer aldı

Büyük ekran televizyon da dahil olmak üzere tüm oturma odası kurulumuyla glamping yepyeni bir seviyeye taşındı. Kanepede el ele tutuşmuş genç bir çift oturuyordu ve ben onların betalar olduğunu düşündüm. Bizi selamlamak için arkalarını döndüklerinde Kaden olduğu yerde durdu.

Betalar ayağa kalkıp Kaden'e bakarken havada yoğun bir gerilim oluştu. Erkek olan kısa siyah saçları ve güçlü çenesiyle çok yakışıklıydı ve bize bakarken yüzünü buruşturdu. Yanındaki dişi muhteşemdi, uzun siyah saçları sırtından aşağı sarkıyordu, o kadar düzdü ki sanki onunla bir şeyleri kesebilirmiş gibi görünüyordu. Kadın gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve sonra sanki kendini tutamıyormuş gibi öne doğru bir adım attı. Erkek onu geri çekmek istercesine kolundan tuttu. Neler olduğunu merak ederek herkesin arasına baktım.

"Oh..." Mae dişi beta ile Kaden'in arasına bakarak kaşlarını çatı. "Çok özür dilerim, unuttum."

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Hayır, sorun değil," diye cevap verdi Kaden ama betalara bakarken sesinde hâlâ bir gerginlik vardı.

Kadın Kaden'e gülümsedi ve bu gülümsemede *bir şey* vardı, hala özlediğim *bir şey*, gözlerinde bir parça hüznle birlikte. "Nasılsın Kaden? Çok uzun zaman oldu."

Erkek hırladı, sadece bir gümbürtü olacak kadar alçak sesle. Kolunu sahiplenici bir tavırla dişi betaya doladı ve dişi sanki bir rüyadan yeni çıkmış gibi ona baktı.

Kaden göz temasını hiç kesmeden erkeğe baktı. Sıkıdığı çenesinde bir kas seğirdi. "İyiyim," dedi kibar, kırılmış tonlarda. "Sen nasılsın Eileen?"

Eileen. Bu isim hafızamda bir şeyler uyandırdı ve her şey yerli yerine oturdu. Kaden ile bu dişi arasındaki gerilim, betanın sebepsiz yere sahiplenici davranması - Eileen Kaden'in eski sevgilisiydi. Çocukluk aşkı, Kaden'in ailesinin yerine geçtiğinde alfa dişisi olacağını düşündüğü kişi. Sonra muhtemelen buna benzer bir toplantı sırasında takas yapmak için Yay sürüsüne gitmişler ve beta ile aralarındaki eş bağı aktif hale gelmişti. Bundan sonra Ophiuchus sürüsünden temelli ayrılmış.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Eileen arkadaşına baktı. "Sanırım Devin'i hatırlıyorsun."

"Elbette," dedi Kaden.

Herkes aşırı kibar davranıyordu ama her bir kelime gerginlik yaratıyordu. O an o kadar garip ve rahatsız ediciydi ki, oradan uzaklaşmak istedim. Ancak Kaden'in Eileen'e bakışını izlerken, karanlık ve yeni başka bir duygu ortaya çıktı. Daha önce hiç bu kadar derinden hissetmemiştim, ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Kıskançlık. Ve kocaman bir sahiplenme duygusu. Kaden'i ısırarak, Eileen'e onun *benim* olduğunu göstermek istiyordum ama Kaden bunu kabul edecek miydi? Eileen'e karşı hâlâ bir şeyler hissediyor muydu? Bu onun kalbini kıran kadındı ve eğer yeni bir eş bulmasaydı, muhtemelen şu anda hâlâ birlikte olacaktı.

Kaden elini koluna koyarak canavarımı hafifçe sakinleştirdi. "Bu benim alfa dişim, Ayla."

Eileen'in gözleri beni içine çekerken genişledi. "Belki de gitmeliyiz."

"Evet, belki de yapmalısın," diye tersledim. *Aşağı kız*, dedim dişlerini göstermeye ve erkeği için savaşmaya hazır olan kurduma.

Eileen Devin'in kolunu çekiştirdi ve sonra çadırdan uzaklaştılar. Kaden onların gidişini çok uzun süre izledi ve ben de çenemi sıkıp ondan uzağa baktım.

"Bunun için özür dilerim," dedi Theo. "Senin... durumunu unutmuşum. Yoksa onları davet etmezdim."

"Sorun değil," dedi Kaden.

"Lütfen oturun." Mae kanepeyi işaret etti, belli ki bu garip anı bir an önce atlatmak istiyordu. "Biraz şarap ister misiniz?"

"Çok iyi olur, teşekkür ederim," diye yanıtladım zoraki bir gülümsemeyle.

Biz otururken Kaden'in vücudundaki gerginlik azaldı ve her zamanki gibi görünmeye başladı. Aslanları durdurabilmemiz için sürüleri kazanmaya çalışan Kaden'im. Eğer içimdeki endişe çırpınmasaydı, gördüğüm şeyin sadece bir ışık oyunu olduğunu düşünebilirdim.

Bundan sonra alfalar memnun etmeye hevesliydi ve oturup şarap içtik, birkaç dakika boyunca havadan sudan konuştuk. Şaşırtıcı derecede komiktiler ve Kaden'in bile kıkırdamasına neden olan hikâyeler anlatmaya başladılar ve kısa süre sonra o rahatsız edici anı unuttuk.

Sonra piknik masasına geçtik ve burada kızları olabileceğini düşündüğüm genç bir kadın bize bir çeşit geyik yahnisi ile kalın, lapa lapa ekmek ikram etti. Görünüşüne göre tadı beklediğimden çok daha iyiydi ve sıcaklığı iliklerime kadar işledi. Yemeğimizi yerken

Yay alfalarına Aslanlar ve Güneş Cadıları hakkındaki uzun hikayemizi anlatarak işe koyulduk.

İki alfa şok olmuş görünüyordu ama nedense anlattıklarımıza şaşırmamışlardı. "Dixon Yakınsama'dan sonra bize zorbalık yapmaya geldi," diye itiraf etti Theo. "Onu diğer Leo'larla birlikte gönderdik ve bir ittifakla ilgilenmediğimizi söyledik. Yıllar boyunca onca savaşın arasında bile tarafsız kalmayı başardık. Davanıza sempati duyuyoruz, ancak şu anda bu savaşta taraf tutmaya niyetimiz yok."

"Sonsuza kadar tarafsız kalamayacaksınız," dedi Kaden. "Aslanlar artık ittifak istemiyor, tebaa istiyorlar. Özgürlüğe bu kadar değer veren bir sürünün bunu kabul edeceğini düşünemiyorum."

Mae, "İş o noktaya gelirse, yaşam tarzımızı korumak için ölümüne savaşırız," dedi. "Ama böyle bir şeyin gerçekleşeceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Buna inanın," dedim. "Yengeçler de Aslanların bir gecede neredeyse tüm sürülerini yok edeceğini hiç düşünmemişlerdi ama işte buradayız. Sırada hangi sürü var?"

"Eski sürünüzün başına gelenler utanç verici," dedi Mae ve sonra kocasına baktı. Sadece uzun süredir evli olan çiftlerin yapabileceği şekilde iletişim kurarak bakıştılar.

"Lütfen, sadece toplantıya gelin," dedim. "Tek istediğimiz bu."

Theo, Mae'nin gözleriyle tekrar karşılaştı ve sonra başını salladı. "Pekala, bu toplantıya geleceğiz. Hiçbir şey için söz veremem ama en azından dinleyeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedi Kaden ve başını öne eğdi.

Uzun bir nefes aldım, içim rahatlarken omuzlarım gevşedi. Küçük bir adımdı ama en azından doğru yöneydi. Wesley'nin diğer paketler üzerinde çalışmasıyla birlikte, toplantımızda iyi bir gösteri yapabilirdik.

"Yorgun olmalısınız," dedi dişi alfa ayağa kalkarken. "Size çadırınızı göstereyim."

Bu açık bir görevden almaydı. Muhtemelen konu hakkında daha fazla konuşmak istiyorlardı ki bu da makuldü. Ayrıca, şarap ve hikâye anlatımı yüzünden geç olmuştu. Mae bizi kamptaki boş bir çadıra götürdü, küçük ve rahattı, iki kişi için mükemmeldi. İçeride yere bir yatak serilmişti ve havanın soğuğuyla mücadele etmek için bolca battaniye serilmişti.

Yalnız kaldığımızda, "Sanırım iyi gitti," dedim.

Kaden homurdandı. "Sanırım beklenebileceği kadar iyi. Yay burçları bağımsızlığa her şeyden çok değer verir ve bence Aslanların bunu ellerinden almak istediklerini gördüklerinde gemiye katılacaklardır."

Soyunduk ve yatağa girdik, ama birlikte kıvrılmadık ve daha önceki tedirginliğimin bir kısmı geri geldi. *Belki de sadece yorgundur*, dedim kendi kendime. *Ya da belki eski sevgilisini düşünüyordur*, dedi kafamın içindeki o sinir bozucu ses.

"Eileen'i gördükten sonra iyi misin?" Ben sordum.

"Ben iyiyim." Dirseğinin üzerinde doğrulup karanlıkta bana bakmak için yana kaydı. "Biz yıllar önce ayrıldık. Artık ona karşı bir şey hissetmiyorum. Sadece..." Durakladı. "Onu görmek beni şaşırttı, hepsi bu."

"Sen de ben de," dedim yapmacık bir kahkaha atarak.

Kaden parmaklarını saçlarımın arasına sokarak beni kendine doğru çekti. "Oh, küçük kurt, kışkandın mı?" Dudaklarını boynuma bastırdı. "Sana söz veriyorum, yatağımı paylaşmak istediğim tek dişi sensin. Ya da kalbimi, bu konuda."

"Güzel," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Beta dişilerinin boğazını parçalasaydım muhtemelen Yay sürüsüyle ilişkilerimiz gerilirdi."

Bunun üzerine kıkırdadı ve beni göğsüne yasladı. "Çok vahşisin. Benim alfa dişim olmana şaşmamalı."

Bana sarılıp öperken, kendimi artık Eileen'e karşı bir şey hissetmediğine inanırken buldum. En azından o anlamda. Onunla birlikte olmak istemiyordu, bu açıktı, ama Kaden'i çok yaraladığı ve bu yaranın tamamen iyileşmediği de açıktı. Kaden'in benimle birlikte olmak istememesinin tek nedeni oydu. Eileen'in yaptığı gibi, bağa karşı koyamayarak eşimle birlikte gideceğimden endişelenmişti. Kaden ancak eşimin kardeşim olduğunu öğrendikten sonra benimle birlikte olmaya tamamen razı oldu.

Kaden çabucak uykuya daldı ama ben çok huzursuzdum. İşeyecek bir yer bulmak için çadırdan çıktım, çalılıklara mı gitsem ne yapsam emin değildim. Yakınlarda herhangi bir seyyar tuvalet görmedim, bu yüzden işimi yapmak için çalıların arasına girdim ve kampın geri kalanından olabildiğince uzaklaştım.

Döndüğümde ormanda bir kütüğün üzerinde tek başına oturan birini gördüm ve durakladım. Eileen.

"Isırmam," diye seslendi bana.

"Evet, ama olabilir," dedim yaklaşıırken.

O beni içine aldı, ben de aynısını ona yaptım. Adamlar gittiği için artık daha rahattı, gerçi nefesinde şarap kokusu da alıyordum, muhtemelen bunun da yardımı olmuştur. Şekil değiştirenler olarak sarhoş olabildiğimizden değil ama bazen alkol fikri sinirleri yatıştırmaya yetiyordu.

"Boynunuzdaki izi fark ettim." Konuşurken sesi düşmanca değil, üzgün geliyordu. "Ve Kaden'in seni alfa dişisi yaptığını duydum."

"Evet, öyle," dedim, sakın tonuna rağmen kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Peki ya Bu mu?"

"Bana da aynısını yapmaya çalıştı, biliyorsun." Gözlerini ona dikti ellerini kucağında birleştirdi. "Senin şu anda olduğun gibi aşıktık ve bizi birbirimize bağlayan bir eş bağımız olmamasını umursamıyorduk. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşündük. Tüm hayatımı onunla birlikte sürüme liderlik edeceğime inanarak geçirdim." Kesik kesik bir nefes çekti. "Sonra Devin'le eş bağı ortaya çıktı ve her şey değişti."

Kıpırdamadan durdum, hikâyenin onun tarafından anlatılan kısmını dinledim, kendimi alamadım. "Karşı koyamadın."

"Hayır. Başta denedim ama faydası olmadı. Kaden'i ya da sürümü terk etmek istemedim ama buna mecburdum. İnanın bana, ayrılmak Kaden'in olduğu kadar benim de kalbimi kırdı." İç çekti. "Ve şimdi Kaden benimle aynı durumda."

Sinirlerim tepeme çıktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bana karanlık, perili gözlerle baktı. "Kaden gerçek eşini bulduğunda ne olacak?"

Ağzımı açıp kapadım, sözleri ciğerlerimdeki tüm havayı emdi. Jordan'la aramızdaki eş bağı koparmaya o kadar odaklanmışım ki, bu gerçekleştiğinde Kaden ve benim eş olacağımızı varsaymışım. Ama ya olmazsak? Ya başka sürülerle tanıştıysak ve Kaden gerçek alfa dişisini onlardan birinde bulduysa? Ya bunların hepsi geçici bir kaçamaksa, bir gün uyanacağımız bir rüyaysa?

Eileen ayağa kalktı ve yaklaşarak elini omzuma koydu. Gözleri nazik, sempatik ama aynı zamanda ihtiyatlıydı. "Sadece Kaden'in tekrar incinmesini istemiyorum."

"Bu benim de isteyeceğim son şey," dedim, sesim hafifçe titreyerek.

Başını salladı ve beni serbest bıraktı. "Bu sorunun kolay bir çözümü yok ve yıldızlarda açıkça yazılı bir cevap da yok, bu yüzden tek söyleyeceğim... kalbine dikkat et. Ve Kaden'in kalbine."

Ben iyi bir cevap veremedim bir tür gece yarısı perisi gibi ağaçların arasından kayıp gitti. Azalan aya baktım, Kaden ve benim birlikte olmamız gerektiğine dair bir işaret vermesi için tanrıça Selene'ye yalvardım ama o sessizdi. Sonunda pes ettim ve çadırıma geri döndüm, Kaden'e sarıldım, gitmesine izin vermekten korkuyordum.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ophiuchus kampına geri döndük ve güneş tutulmasına kadar günleri saydık. Sonunda Wesley'e cevap veren ve katılabileceklerini söyleyen daha fazla sürü bize küçük bir umut ışığı verdi ve kardeşimi tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Sonbaharın ilk resmi gününü ertesi sabah Oregon'a doğru yola çıkmaya hazırlanarak geçirdik, bu da günler sürecektir başka bir uzun yolculuk olacaktı. Jack yol boyunca Aston Martin'i kullanacağını bağıra çağıra söylemişti ki Harper ona değiş tokuş yapması gerektiğini hatırlattı ve nezaketle bir tur için gönüllü oldu. Ağabeyinin sert bir bakışından sonra, istemeye istemeye Dane'i de sürücüler listesine ekledi.

Uçmak daha hızlı olacaktı ama Leo'ların ne yaptığımızı öğrenmesi riski daha yüksekti, özellikle de ABD sınırını geçmek zorunda olduğumuz için. Yine de Kaden'in bir planı vardı; o ve birkaç kişinin daha sınır geçişi için pasaportları vardı ve geri kalanımız köpek gibi davranacaktı. Birinin arka koltuğunda kurtlarla dolaşacağına kim inanırdı ki?

Güneş batarken ve alacakaranlık gökyüzünde süzülürken, onu birkaç saattir görmediğim için Kaden'i aramaya koyuldum. Beni ona götürecek bir eş bağım yoktu ama burnumu kaldırdım ve onu ormanda odun keserken bulana kadar hislerimi takip ettim. Üzerinde yırtık bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. *Evet, lütfen.*

Bir ağaca yaslandım ve baltayı odun parçasına indirirken Kaden'in göğsündeki kasların nasıl hareket ettiğini yakalamak için kameramı çıkardım. Neredeyse kestiği odun kadar kalın olan güçlü kollarından ve baltayı sanki bir şeymiş gibi tutan büyük ellerinden bahsetmiyorum bile

hiçbir ağırlığı yoktu. Erkeksi gücü beni ateşlendirip rahatsız ediyordu ve kot pantolonunu yırtıp ona bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum. Seksi odunculardan bu kadar hoşlandığımı kim bilebilirdi?

"Bütün gün bana mı bakacaksın yoksa söyleyecek bir şeyin mi var küçük kurt?" Kaden baltayı başka bir odun parçasına indirmeden önce sordu.

Bir fotoğraf daha çektim. "Yarın için toplanmaya gelmelisin. Bunu başkası da yapabilir."

"Biz yokken sürünün yeterince odunu olduğundan emin olmak istiyorum. Hava soğuyor ve sanırım yakında yağmur yağabilir."

İçimi çektim ama Kaden'in bunu hemen şimdi yapması gerektiğine karar vermesi tam Kaden'e göreydi, başka kimse değil. Diğer alfalar bu görevi başkalarına verebilirdi ama Kaden veremezdi, hayır. En azından bana güzel bir manzara sunuyordu.

Bir sonraki tahta parçasını bitirdi ve sonra durdu, bana doğru döndü ve kamerayı gördü. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Bu anı belgeliyorum." Kamerayı göğsüme bastırdım. "Bahse girerim bunları büyük paralara satabilirim."

Gözlerini devirdi, baltayı yere bıraktı ve alnındaki teri sildi. "Pekâlâ, işim bitti."

"Çok kötü oldu. Gösterinin tadını çıkarıyordum."

"Sana daha iyi bir şey verebilirim." Yanıma geldi ve beni belimden yakalayıp kendine doğru çekti. Eileen'in geçen gün söylediklerini unutamadığım için biraz sertleştim.

Kaden fark etti ve kaşlarını çatarak gözlerimi aradı. "Sagittarius sürüsünü ziyaretten döndüğümüzden beri mesafelisin. Bir sorun mu var?"

"Sadece güneş tutulması yüzünden stresliyim," dedim yere bakarak.

"Hmm, sanırım bundan daha fazlası var." Çenemi yukarı kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Çıkar ağzındaki baklayı, yoksa seni yere yatırır ve içinden çıkarırım."

Alaycı bir sırıtış attım. "Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?" "Ayla..." Sesinde bir uyarı vardı. "Söyle bana." "Tamam, Eileen'in geçen gece söylediği bir şeydi."

Kaden gerildi, sonraki sözleri hırıltılı oldu. "Seninle konuştu mu? Ne söyledi?"

"Kötü bir şey değil. En azından senin düşündüğün şekilde değil." Fotoğraf makinemi çantasına koydum, çoğunlukla Kaden'e bakmamak için sonraki sözleri söyledim

dışarı. "Gerçek eşini bulduğunda ne olacağını merak etmeme neden oldu. Siz birlikteyken onun yaptığı gibi."

"Anlıyorum." Elimi tuttu ve beni ileriye doğru götürmeye başladı. "Gel. Benimle yürü."

Gökyüzü kararırken, gölün daha önce ziyaret etmediğim, sık ağaçların arasında kalan bir kısmına ulaşana kadar bana ormanda rehberlik etti. Suyun kenarında durmak için hareket etti ve bana doğru döndü.

"Şelalede ilk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Kaden sordu.

"Tabii ki hatırlıyorum. Kurdun neredeyse boğazımı parçalıyordu."

"Muhtemelen sana öyle göründü ama gerçek şu ki kurdum sana saldırdı çünkü seni tam orada sahiplenmek istiyordu. O sırada bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum." Ağzı alaycı bir sırıtışla büküldü. "Çok uzun süre sevişmediğimi ve kurdumun bunun için beni cezalandırdığını sanıyordum. Ama sonra Convergence'a gittim ve orada da sana çekildiğimi hissettim. O kadar ki, biz ayrıldıktan sonra olanları izlemek için görünmez kaldım. İşte o zaman hissettiklerimin bir eş bağı olması gerektiğini anladım - sadece henüz kurdun olmadığı için tamamlanamamıştı."

Kalbim göğsümde tekledi ve aniden nefes almak zorlaştı. "O zamanlar biliyor muydun?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "Hem evet hem hayır. En azından Jordan'a bağlandığın çiftleşme ritüeline kadar aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bunu gördüğümde yanılmış olmalıyım diye düşündüm, çünkü *benimken* nasıl başka biriyle çiftleşebilirdin?"

"Ama artık eş bağının sahte olduğunu biliyoruz," diye fısıldadım, Kaden'e geniş ve umut dolu gözlerle bakarak.

"Aynen öyle. Bunu öğrendiğimde, Yakınsama'da hissettiklerimin gerçek olduğundan emin oldum. Jordan'la aramızdaki sahte bağı ortadan kaldırdıktan sonra gerçek eş bağımızın ortaya çıkacağından eminim."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Kaden'in gerçek eşim olduğuna inanmak istiyordum ama beni kalp kırıklığına sürükleyebilecek bir şeye bu kadar çok inanmak korkutucuydu.

"İlk tanıştığımız andan beri bunu biliyordum. Direnmeye çalıştım, kendime bunun gerçek olamayacağını söylemeye çalıştım ama sonunda gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. Sen benim eşimsin." Elimi tuttu ve kalbinin üzerine bastırdı. "Sanırım sen de bunu biliyorsun."

Yavaşça başımı salladım, kesinliğin içimi doldurmasına izin verdim. İlk tanıştığımızda ve o zamandan beri her an bir şeyler hissetmişim, ama çok uzun zamandır sürekli

Kaden'a karşı hissettiklerimle eş bağının Jordan'ı çekmesi arasında bocalıyordum. Kaden'e karşı hissettiklerime hiçbir zaman tam olarak güvenememiştim çünkü arka planda hep Jordan vardı. Onun kardeşim olduğunu ve eş bağının bir yalan olduğunu bilmek, bu engeli bir dereceye kadar ortadan kaldırdı. Eş bağından tamamen kurtulana ve Kaden'le tereddüt etmeden ya da gelecekten korkmadan tamamen birlikte olana kadar bekleyemezdim.

Kaden bana baktı ve gözlerinde ateşli bir sahiplenme arzusu gördüm. Elleri belime doğru kayarken karşı koymak için çaresizdim. Bana böyle dokunmayalı günler olmuştu ve bunu yemek ya da su ister gibi arzuluyordum. Ağzımı almak için başını eğdiğinde, anında ona karşı yumuşadım ve bedenimi onunkiyle birleştirdim. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar doğru hissetmemiştim. *Eş, eş, eş*, diye mırıldandı ruhum, bir kez olsun eş bağından daha yüksek sesle ve sonunda onu dinlemeye karar verdim.

Kaden'in eli saçlarımı buldu ve tellerini parmaklarının arasından geçirdi. Hafif baskı karşısında inledim ve ellerimi onun çıplak göğsüne bastırmak için uzandım. Etrafımızdaki serin gece havasına rağmen teni parmak uçlarımda altında sıcacıktı ve kendimi ona doğru bastırdım. Çoktan sertleşmişti, sikinin sıcak çizgisi kalçamı dürtüyordu ve ben de ona biraz daha yaslandım. Bundan sonra olacakların vaadiyle vücudumda küçük zevk şokları oluştu.

Kaden bir hırıltıyla benden ayrıldı ve gömleğimin eteklerini avuçlarının arasına aldı. Kollarımı itaatkâr bir şekilde kaldırarak beni soymasına izin verdim ve sonra kendi kot pantolonumu çıkardım. Çıplak kaldığımda Kaden'in gözleri vücudumda gezindi. Bana bakma şekline alışabileceğimi hiç sanmıyordum, sanki doyamıyormuş ve asla doyamayacakmış gibiydi.

Pantolonunu iterek, "Çıkar," dedim.

Kaden bir kaşını kaldırdı. "Bu gece biraz talepkârsınız, değil mi?" "O seksi oduncu rutinini yapmak senin suçun."

Kaden boğazının altından kıkırdadı ve kot pantolonunu indirerek sikini serbest bıraktı. Çıplak teninin her santimi nefesimi keserken onu izledim. O kadar güzeldi ki, vücudunun her bir çizgisi sanki ay tanrıçasının kendisi tarafından mükemmel bir şekilde yontulmuştu. Yıldız ışığı teninden yansıyor ve uzanıp ışığın gölgeye dönüştüğü bölgelerin izini sürmek ve vücudunun her santimini dokunuşuma göre haritalamak istedim.

"Bana böyle bakmaya devam edersen kendimi tutamayabilirim," dedi.

Çenemi yukarı kaldırdı ve beni bir kez daha öpmek için eğildi ve kollarımı boynuna doladım, gerçekten burada, bu gölde benimle olduğundan emin olmak için ona dokunmam gerekiyordu. Kaden kollarını belime dolayıp beni devirerek ikimizi de yere indirirken ağzımın içinde hırladı. Sırtımın çimenlere çarpmasıyla oluşan sarsıntı Kaden'in dudaklarını benimkilerden ayırmaya yetti ama onu tekrar öpmek istediğimde sert bir eliyle beni tekrar aşağı itti.

Bacaklarımı açtım, aralarına yerleşmesine izin verdim, sikiğin sıcaklığını iç uyluklarımda hissedecek kadar yakınım bastırdım. Bana baktı, gözlerindeki açlık içimde başlayan derin, nabız gibi atan titreşimi yankıladı.

Beni aşağı iten el vücudumun ön kısmında gezinerek göğüslerimin üzerinde dolaştı ve meme uçlarımı sertleştirdi. Aşağı, aşağı, aşağı hareket ederken her parmağı ardında ateşten bir iz bıraktı.

"Çok duyarlısın," diye mırıldandı, parmakları gerçekten istediğim yerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Kalçalarımı oynattım, bu hissi kovalamaya, ihtiyacım olan yerime dokunmasını sağlamaya çalıştım.

Kaden'in gözleri benimkilere kaydı, keskin ışıktaki bile muzip bir parıltı vardı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Becer beni, Kaden." O kadar yakındı, vermeye o kadar istekliydi ki, yine de burada benimle alay ediyordu.

"Kibarca sorman hoşuma gidiyor," dedi Kaden. "Öyle bir ağzın var ki, senin de bu hale düşebileceğini hatırlamak zor."

Parmakları içime girerek beni nefessiz bıraktı. O kadar ıslaktım ki en ufak bir direnç bile yoktu. Kalçalarım daha fazla sürtünmeye çalışarak kıpırdandı ve diğer eliyle beni aşağı itti, parmaklarını yavaşça sabit bir ritimle içeri ve dışarı sokarken beni yerinde tuttu. Zevk içimde titreşmeye başladığında inledim, ama *daha fazlasını* istedim, Kaden'in sunabileceği her şeyi istedim.

Kaden başını kalçalarımın arasına indirdi ve dilini klitorisim boyunca kaydırarak ve ani zevk patlaması kalçalarımı ağzıyla buluşmak için yukarı kaldırdı. Klitorisimi emerken parmaklarıyla beni ciddi bir şekilde sikmeye başladı ve içimden geçen duygularla ürperdim. Onu içimde istiyordum ama buna itiraz etmeyecektim. Elleri ve diliyle inanılmaz yetenekliydi, o kadarını zaten biliyordum. Zevk giderek artıyordu, tüm vücudumda bir sıcaklık dalgası halinde yayılan bir ağrı

vücut. Kaden parmaklarıyla beni becermeye devam ederken onaylayarak klitorisime doğru mırıldandı. Beni memnun etmekten *zevk alıyordu* ve bu da onu çok daha ateşli yapıyordu.

Baskı arttıkça ve ben yaklaştıkça o da hızını artırdı. Serbest bırakıldığımda neredeyse çığlık atıyordum, parmaklarım Kaden'in pazılarını o kadar sert kazıyordu ki deriyi kırdığımdan hiç şüphem yoktu. Durmadı, parmakları orgazmım boyunca beni çalıştırdı, dili klitorisimi okşadı, zevk dalgası üzerine dalga getirdi.

Sonra Kaden kendini yukarı kaldırdı, vücudum hala bana yaptıklarından dolayı titriyordu. "Sanırım şimdi seni becermem için hazırsın."

"Evet, lütfen." Daha yeni boşalmış olmama rağmen, amım beklentiden dolayı sıkıştı.

Kaden karanlık bir tanrı gibi üzerimde diz çökmüş, sikini yavaşça okşarken, sanki ben ona aitmişim de başka kimseye ait değilmişim gibi bana bakıyordu. "Seni burada, yıldızların ve ayın altında tüm tanrıların görebileceği şekilde sahipleneceğim," dedi sesi hırıltıya dönüşerek. "Sen benimsin, şimdi ve sonsuza dek."

Benim. Kalbimi saran bu kelimeyle ürperdim.

Kaden kendini bana doğru alçalttı ve yumuşak bir vuruşla beni tamamen doldurdu. Elleri bileklerimi kavradı ve onları yukarı çekti, içime girmeye başlarken beni aşağıda tuttu. Hiç hareket edemiyordum, tamamen onun merhametine kalmıştım, çünkü beni sıkıştırmış ve tekrar tekrar sahiplenmişti.

"Seninim," diye fısıldadım. "Beni nasıl istersen."

Kaden homurdandı ve bir sonraki inişte ağzı benimkini buldu ve dilini dudaklarımın arasına daldırdı. Kaden'in sahipleniciliğini öpüşünden ve sikinin içimde zonklamasından *hissedebiliyordum*.

Aniden geri çekildi ve bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırarak açıyı değiştirdi, böylece beni daha da derine soktu. İçime tekrar girdiğinde nefesim kesildi, kendimi inanılmaz derecede gergin ve dolu hissediyordum.

"Benim," diye homurdandı bana vururken, beni toprağın içine itti. "Söyle. Tekrar söyle."

"Ben seninim," diye haykırdım. Daha fazlasını söylemeye, zevkle birlikte içimde kabaran duyguya ses vermeye çalıştım ama tek yapabildiğim kelimeyi defalarca tekrarlamak oldu, baskı neredeyse baş döndürücü bir hızla artıyordu. Kaden'in parmakları klitorisimi sıkıştırdı ve sonra tek yapabildiğim serbest bırakıldığımı haykırmak oldu. Kaden'in mükemmel zamanlanmış hamleleri ritmini kaybetmişti.

Etrafında kenetlenmiştim, ilk seferinden daha sert boşalıyordum, onu da benimle birlikte uçurumun kenarına sürüklüyordum.

Aletinin titreşimi durduğunda bacaklarımı indirdi ve üzerime atladı, burnunu boynuma bastırıp derin derin içine çekti. "Dostum," dedi Kaden, sesi vahşiydi.

"Dostum," diye fısıldadım.

Yanağımı avuçladı, nazik dokunuşu az önce bana verdiği zevkle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Başımı elinin içine soktum ve gözlerimi kapattım. Gerçekten buradaydık, birlikteydik ve şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yarın yapacak daha çok işimiz olacaktı ve önümüzdeki yolun kolay bir rota olmadığını biliyordum. Şimdilik, Kaden'in yanına sokulup kokusunu içime çekerek ve her şeyi birlikte yapacağımızı bilerek uyuklamaktan memnundum.

Arkadaş olarak.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Güneş tutulmasının gerçekleşmesinden birkaç saat önce, sabahın erken saatlerinde babamın kulübesine vardık ve Jack, Harper ve Dane'i yaklaşan birilerini gördüklerinde bizi uyarmak üzere dışarı gönderdik. Babamın kulübesi bir süredir kullanılmıyordu ve Kaden ile ben hemen örümcek ağlarını temizlemeye, minderleri silkelemeye ve ateşi yakmaya başladık. Kulübe oldukça küçüktü, sadece iki yatak odası, şömineli rahat bir oturma odası ve küçük bir mutfak vardı. Yine de çok fazla insan beklemiyorduk - Convergence'ın aksine, bu sadece alfa ve betalardan oluşan daha küçük bir toplantı olacaktı - ve asıl toplantıyı dışarıda yapmayı planladık, ancak insanların sosyalleşmek, yiyecek ve içecek almak ve gerektiğinde tuvaleti kullanmak için içeri girebilmelerini istedik.

Tuvalet kağıdı gibi temel ihtiyaçların yanı sıra yiyecek ve içecek stoklamıştık.

Kulübe biraz temizlendikten sonra sanki bir partiye ev sahipliği yapıyormuşuz gibi hissetmeye başladık. Stella'nın da bizimle gelmesini isterdim ama Kaden biz yokken onun ve Clayton'ın sürüyle kalmasının daha iyi olacağını düşündü. İlk başta bunun nedeninin sürüde hâlâ yaptıklarımızdan memnun olmayan bazı insanlar olması olduğunu düşündüm, ama sonra bunun nedeninin Kaden'in o ve ben ölürsek sürüyü yönetebilecek ve koruyabilecek birini istemesi olduğunu fark ettim. Ayıltıcı bir düşünce. Hepimiz bu konuda iyimser olmaya çalışsak da, sürülerden birinin bize ihanet etme ihtimali her zaman vardı.

Peynir tepsisini hazırlamayı bitirdiğimde, Jack bir kurt olarak içeri daldı ve hızla insana dönüştü. "Yengeç sürüsü üyeleri kuzeyden yaklaşıyor."

Beklenti, dışarı koşarken kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Yengeç sürüsü üyelerinin geldiğini duydum ve kulübenin etrafındaki açıklığın kenarına doğru koştum. Wesley ağaçların arasından eğilirken sırttı ve onu kucaklamadan önce yaklaşmasını bekledim.

"Seni özledim," dedim.

Wesley beni daha sıkı sıktı. "Ben de seni özledim."

Gözlerimi kapattım ve onun tuzlu su, sedir ve umut karışımı kokusunu içime çektim. Bana çok tanıdık geliyordu ve bir daha asla koklama şansım olmayacağını düşünerek epey zaman geçirmiştım. Kardeşimden uzaklaşırken gözyaşlarımı geri ittim. Şu anda dağılamazdım. Hâlâ yapmamız gereken çok şey vardı.

"Çoğu şeyi ayarladık bile," dedim. "Şimdi sadece beklememiz gerekiyor."

"Mükemmel. Herkes için bira ve düzinelerce ucuz güneş tutulması gözlüğü getirdim." Diğer sürü üyelerine el salladı ve onlar da malzeme çantalarıyla birlikte kulübeye doğru ilerlediler. "Ne de olsa insanların gözlerine zarar vermelerine izin veremeyiz."

"İyi düşünmüşsün. Arabanı geri getirdik." Kulübenin yanına park edilmiş, çamura bulanmış ve buraya hiç yakışmayan Aston Martin'i başımla işaret ettim.

Wesley keskin bir kahkaha attı. "O arabayı unutmuşum. Satın almak için tipik bir baba şeyi. Hey, belki onu satabilirim. Eminim geliriyle sürüyü bir ay boyunca besleyebilirim."

Wesley'nin babamdan ne kadar farklı olduğunu ve Wesley'nin arabayı satacağını bilse babamın mezarında nasıl ters döneceğini düşünerek sırttım.

"Haber var mı?" diye sordum. İkimiz de hazırlanıp yola çıktığımız için birkaç gündür konuşmamıştık.

Wesley'nin yüzü düştü. "Sonunda Aquarius sürüsünden haber aldık. Leo'lara hizmet etmeye yemin ettiler."

"Oh kahretsin." Kanser'in en eski müttefiklerinden biriydiler. Kahretsin, bu davamız için büyük bir darbe oldu. Eğer onlar öne çıkmaya istekli değillerse, başkası olabilir miydi? Pek çok sürü Aslanlara karşı duracak cesareti gösteremezdi, hele ki şimdi bu kadar çok büyük oyuncu onların tarafını tutarken.

"Her şey yoluna girecek," dedi Wesley. "Diğerlerinin de geleceğinden eminim."

Wesley ve ben Kaden'in uzun bir piknik masası kurduğu yere doğru yürüdük. El sıkıştılar ve ben her şeyin farklı olduğu bir zamanı hayal ettim,

Ophiuchus sürüsü sürgün edilmemiş olabilirdi ve Wesley ile Kaden birbirlerini çocukluklarından beri tanıyor olabiliyorlardı. Arkadaş olurlarmıydı?

Dakikalar ilerledikçe ve güneş tutulması yaklaştıkça, kimsenin gelmeyeceğinden ve tüm sıkı çalışmamızın boşa gideceğinden endişelenmeye başladım. Ancak bir saat sonra Jack geri dönerek Yay Sürüsü'nün geleceğini haber verdi. Rahat bir nefes aldım ve onları karşılamaya gittim.

Beni şaşırtan, Eileen ve Devin'in yanı sıra savaş görmüş oldukları belli olan sert görünümlü birkaç savaşçıydı. Kaden'in alfaları aradığını görmek için döndüm ama ikisi de gelmemişti.

"Bu ne anlama geliyor?" Herkesin gelişmiş işitme duyusuna dikkat ederek ona mırıldandım. Alfalar Kaden ve Eileen arasındaki geçmişi çok iyi bilirken bu ikisini göndermek neredeyse bir hakaret gibi görünüyordu. Yine de onlar betaydı, bu yüzden belki de alfaların göndermeye güvendiği tek kişiler onlardı.

"Bilmiyorum," dedi Kaden. "Ama bu bizim için iyiye işaret değil."

Eileen ve Devin bizi karşılamak için yürürken gergin görünüyordu. Önümüzde durduklarında havadaki gerginlik neredeyse hissediliyordu.

"Hoş geldiniz," dedim, buzları biraz eritmeyi umarak.

"Mae ve Theo gelemediler," dedi Eileen, sesi resmiydi. "Kızlarıyla ilgili acil bir durum onları uzaklaştırdı. Özürlerini ve üzüntülerini iletiler ve Yay sürüsü için onlar adına karar vermemiz için bizi görevlendirdiler."

"Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz," dedi Kaden. "Lütfen rahatlayın ve biraz yiyecek ve içecek alın. Eminim diğerleri de yakında burada olur."

"Teşekkür ederim," dedi Devin sert bir sesle ve bir çanta uzattı. "Herkes için biraz tatlı getirdik. Eileen browni ve birkaç turta pişirdi."

"Çok naziksin," dedim gülümsemeye zorlayarak. Dördümüzün arasında süregelen bir gariplik vardı ama hepimiz elimizden geldiğince bunun üstesinden gelmeye çalışıyorduk. Wesley'le konuşmak için uzaklaştıklarında, tuttuğum nefesi sonunda bıraktım.

Sırada Balık sürüsü vardı. Ormandan çıktıklarında, bana doğru gelen tanıdık yüzü görünce kalbim sevinçle yerinden fırladı.

"Mira!" Ona doğru koştum. Mira'nın gelmesini beklemiyordum ama o ve eşi Aiden küçük grubun en önündeydi, Balık alfası da sadece bir adım arkalarındaydı.

Bana sıırttı ve tıpkı Wesley'nin daha önce yaptığı gibi sıkıca sarıldı. "Burada olduğum için çok mutluyum," diye fısıldadı bana. Sonunda alfasını gelmeye ikna etmek için ne söylemiş olursa olsun, bunun için minnettardım. Onu buraya getirmek bile iyi bir ilk adımdı. Bizimle müttefik olmayabilirlerdi ama en azından dinlemeye istekliydiler.

Mira'nın bakışları omzumun üzerinden bir şeye takılmıştı ve dönüp baktığında Wesley'e baktığını fark ettim. Bu bakışı daha önce de Wesley'de görmüştüm. Dudakları biraz aralandı, sonra kendini toparladı ve bana tekrar gülümsedi. Kaşlarını kaldırdım, eş bağına rağmen hâlâ kardeşime aşık olmasına şaşırmıştım.

Wesley bizi selamlamak için yanımıza geldi ve Mira sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi hızla yere baktı. Kollarını Mira'ya açtı ve Mira tereddüt ettikten sonra ona sıkıca sarıldı. "Gelebildiğine çok sevindim," dedi. "Ailen için zgnm. İyi insanlardı ve onları zleyeceğiz."

Mira başını kaldırdı ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Yengeç sürüsünde de seni zlyoruz," diye devam etti. "Umarım bir Balık olarak yeni hayatına iyi uyum sağlıyorsundur?"

"Evet, bana çok nazik davrandılar." Mira dalgın bir şekilde göğsünü ovuşturdu ve ben de keskin gözlerle hareketini takip ettim. Kaden'e karşı hissettiklerim burada ortaya çıkmıştı. Jordan ve eş bağında olduğu gibi içimde değil, kalbimde. Onun eş bağı da sahte olabilir miydi?

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra Aiden bize katıldı ve Mira hemen ona bariz bir sevgiyle baktı. Geniş omuzlu ve kaslıydı, kum rengi saçları ve yeşil gözleriyle sersem bir şekilde yakışıklıydı. Mira herkesi tanıştırdı ve o da bize sıcak glmsemler verdi ama en son karşılaştığımızda Mira'yı benden uzaklaştırıp beni lme terk ettiğini unutamıyordum. Ona glmsemedim, bu yüzden sadece başımı sallamakla yetindim. Mira'nın yüzü Aiden'a bakarken değişti, belli ki ona aşık olmuştu ve Wesley'le ilgili daha önceki varsayımlarımdan şüphe etmeye başladım. Muhtemelen artık alfa olduğu için onun yanında kendini garip hissediyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi. En sevdiğim iki insanın bir arada olmasını istediğim için onların eş olmasını dilemiştim ve muhtemelen görmek istediğimi görüyordum.

Wesley daha sonra adının Amos olduğunu hatırladığım Balık burcu alfasıyla konuşmak için harekete geçti. El sıkıştılar ve kardeşim "Geldiğiniz için teşekkürler. Destegiiniz için minnettariız."

Amos, Wesley'nin yüzüne bakarak, "Ailen için ve Kanser sürüsüne daha önce yardım etmediğim için üzgünüm," dedi. Muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı, kır saçları ve yıpranmış bir yüzü vardı, üzerinde pazen bir gömlek ve kot pantolon vardı ama her nasılsa buradaki herkesten daha ağırbaşlı görünüyordu. "Çok fazla savaşçımız yok ama tüm bunlar olurken senin yanında olmalıydık. Sürünüzün iyileşmesine yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bana bildirin."

Wesley başını eğerek teklif için teşekkür etti ve beni şaşırtan bir şekilde Amos da bana döndü.

"Yakınsama'da bize geldiğinde yardım etmediğim için de senden özür dilemeliyim," dedi bana. "Seni aramıza almalıydık ve o zamandan beri yaptıklarından pişmanlık duyuyorum."

"Teşekkür ederim," dedim, boğazımda bir yumru oluşmuştu. "Sadece sürünü korumaya çalıştığınızı biliyorum."

Yüzü asıktı. "Evet ama bu çatışmanın dışında kalamayacağımı bilmeli ve doğru olanı yapmalıydım. Senden af dilemeyeceğim ama yemin ederim ki Balık sürüsü artık bu savaştan uzak durmayacak. Elimizden geldiğince yanınızda olacağız."

Sözleri bana umut verdi ve Kaden'le konuşmaya gittiğinde daha da iyi hissettim ve ikisi kibar bir şekilde resmiyeti paylaştılar. Kaden'e Yakınsama'da yapılan muameleden çok farklıydı ve bana değişimin gerçekten mümkün olduğunu düşündürdü.

Neredeyse gün ortasıydı ve güneş tutulması etkisini göstermeye başlamıştı. Her şey hafifçe karardı ve ağaçların gölgelerinin değiştiğini, yaprakların yere düşen tam şekiller yerine şeritlere dönüştüğünü izledim. Wesley ve Yengeç sürüsü tutulma gözlüklerini dağıttı ve hepimiz taktık. Göğsümdeki gerginlik yeniden arttı. Toplantı birazdan başlayacaktı ama burada başka kimse yoktu. Toplantıya sadece Balık ve Yay sürüleri mi katılacaktı?

Terazi sürüsü geldiğinde güneş tutulması tam olarak gerçekleşmek üzereydi, alfa ve diğer birkaç şekil değiştiren ağaçların arasından çıktı. Terazi alfası genç ve çiftleşmemişti, muhtemelen Kaden'le aynı yaşlardaydı ve çok da ateşliydi. Bir iş toplantısına katılıyormuş gibi giyinmişti, gömleğinin kollarını geriye doğru kıvrarak kaslı kolları boyunca uzanan dövmeleleri ortaya çıkarmıştı. Wesley'nin bana onun oldukça yeni bir alfa olduğunu ve ağabeyim ya da Kaden'in aksine bu rolü miras almadığını söylediğini hatırlıyorum.

önceki Libra alfasına meydan okudu ve kazandı. Beni şaşırtarak Kaden'i diğer sürü alfalarına yaptığı gibi kibar ve resmi bir şekilde karşıladı.

Ben onunla konuşmadan, kollarında Oğlak sembolü olan üç adam ve bir kadın ağaçların arasından çıktı ve hepimizi şaşırttı. Wesley, Yengeç sürüsünün müttefikleri oldukları için onların geleceğini umuyordu ama hiçbir şekilde gelmemişlerdi. Alfalarla daha önce birkaç kez karşılaşmış olmama rağmen hiçbirini tanıımıyordum ve Oğlak'ın alfalarını göndermediğini, sadece betaları ve birkaç savaşçıyı gönderdiğini tahmin ediyordum. Bunun beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım - en azından birini göndermişlerdi.

Kaden onları selamlamak için öne çıktı ama onlar onu görmezden gelerek yanından geçtiler ve doğruca Wesley'e doğru yürüdüler. Öndeki adam kardeşime sert bir baş selamı verdi. "Ben Pierce, Oğlak sürüsünün beta üyesiyim. Yengeç sürüsüyle olan ittifakımızı onurlandırmak için buradayız." Kaden'e keskin bir bakış attı, sonra Wesley'e döndü. "Yine de yeni arkadaşlığınızı sorunlu buluyoruz."

Ses tonu karşısında tüylerim diken diken oldu. *Benim* alfam hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret eder? "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Wesley, diplomatik bir tavırla betanın son sözlerim. "Tutulma gözlüklerinizi ve biranızı alın ve yerleşin. Birazdan başlayacağız."

Üzerinde yiyecek ve bardakların bulunduğu piknik masasına doğru yürürlerken betalara ters ters baktım. Kaden öfkemi hissederek yanıma geldi ve elini omzuma koydu.

"Sorun değil. Herkesin Ophiuchus'u hemen kabul etmeyeceğini biliyorduk. Burada olmaları bile içimizi rahatlatmıştı."

Ne zamandan beri akli başında biri olmuştu? Kollarımı kavuşturdum, davranışları hâlâ canımı sıkıyordu. "Sanırım."

Biraz daha bekledik ama zaman tükeniyordu. Güneş ayın arkasında yavaşça kayboluyor, bütünlük yaklaştıkça giderek küçülüyordu. Bu, her şey bitmeden önce sadece bir saatimiz daha olduğu anlamına geliyordu.

Diğer sürülerin gelmesini beklerken, diğer alfa ve betaların birbirleriyle ve yanlarında getirdikleri diğer şekil değiştirenlerle etkileşimlerini izledim. Bu, Buluşma'da gördüğüm neşeli etkileşimlerin aynısı değildi ama bu kadar çok şekil değiştireni bir arada görmek, farklı sürülerden olmalarına rağmen iyi geçinmek güzeldi.

Bir on beş dakika daha geçtikten ve güneş en ufak bir ışık kırıntısına dönüştükten sonra Kaden, "Başka kimse gelmiyor. Bütünlük başlamak üzere ve bizim de bu toplantıyı başlatmamız gerekiyor."

İçimi çektim ama haklı olduğumu biliyordum. Diğer sürüler zaten burada değillerse, gelmeyeceklerdi. Ayrıca, Koç, Boğa ve Akrep sürülerinin zaten Aslanlarla müttefik olduğumu biliyorduk, bu yüzden davet edilmemişlerdi ve Kova sürüsünün de onların eline düştüğünü yeni öğrenmiştik.

"Kahretsin, Başak ve İkizler'in de geleceğini umuyordum," dedi Wesley ve sesindeki hayal kırıklığını duydum.

"Sürülerden dördü burada," dedim iyi yanını bulmaya çalışarak. "Bu iyi bir başlangıç."

Wesley omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Haklısın. Daha önce sahip olduğumuzdan çok daha fazlası ve eğer bizimle müttefik olmayı kabul ederlerse, bir şansımız olabilir."

"Yeterli olacak," dedi Kaden, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Hadi başlayalım."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

TOTALİTE BAŞLADI, üzerimizde sadece küçük bir ışık koronası bırakarak alanı bulanık bir karanlığa gömdü. Daha önce kurduğumuz, tüm alfa ve betaların her şeyi görebileceği ve duyabileceği piknik sandalyelerinden oluşan alana doğru yürüdük. Wesley herkesi bize katılmaya davet etti ve şekil değiştirenler kendi mini Yakınsamamızın başlangıcı için etrafta toplanırken içimdeki beklenti hızla arttı. Alfalar ve betalar sandalyelere otururken, diğer sürü üyeleri de onların arkasında toplandı. Ben Ophiuchus bölümünde kendi yerime oturdum, midem gergin bir enerjiyle sıkıca kenetlenmişti.

Kaden sessizlik çağrısında bulunduktan sonra, "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. "Kısa süre önce Leo'ların Güneş Cadıları'nın yardımıyla tüm sürüleri ele geçirmeyi ve onları kendi yönetimlerine boyun eğdirmeyi planladıklarını öğrendik. Onları nasıl durdurabileceğimizi tartışmak için buradayız."

Toplanan şekil değiştirenler arasında bir tedirginlik dalgası yayıldı. Wesley açık bir destek gösterisiyle Kaden'in yanında durmak için hareket etti. Wesley, "Yakınsama'da Yengeç sürüsüne ne olduğunu hepiniz gördünüz," dedi. "Ailem de dahil olmak üzere tüm sürüm katledilirken Güneş Cadıları hiçbir şey yapmadan öylece durdular. Sadece şans eseri hayatta kalıp sürüme geri dönebildim ve bizi saklanmaya götürdüler." Toplanan şekil değiştirenlere baktı ve birkaçı fısıldaşırken bir an durakladı. "Kısa süre önce Kova sürüsünün Aslanların egemenliğine boyun eğdiği haberini aldık. Koç, Boğa ve Akrep sürüleri çoktan kayboldu, İkizler ve Başak sürülerini ise bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla onlar da Aslanların kontrolü altında olabilir."

"Buradaki herkes arasından sıradaki kim olacak?" Kaden sırayla tüm sürülere bakarken sordu. "Leo'ların nasıl çalıştığını gördünüz. Mutlak boyun eğdirme istiyorlar ve sizi bilmem ama ben bunu sineye çekmeye niyetli değilim. Özerkliğimizi ve özgürlüğümüzü korumak istiyorsak Leo'lara ve Güneş Cadılarına karşı durmalıyız."

"Tüm bunlardan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu daha önce kendisine Ethan diyen Terazi alfası.

"Leolar beni yakaladı ve alfaları bana planlarını anlattı," dedim ayağa kalkarak.

Oğlak betası Pierce, "Sen Jordan'ın eşi değil misin?" diye alay etti. "Bekle, hayır. O seni reddetti. Senin burada ne işin var melez?"

Bu kelime içimde bir şeyleri burktu. Bunu duymayalı yıllar olmuştu ve ne kadar acı verdiğini unutmuşum.

Kaden önüme geçti ve boğazından kısık bir sesle hırladı. "Ayla Ophiuchus alfa dişisidir ve ona saygılı davranacaksın, *beta*."

Boğazımı temizledim, utancımı ve öfkemi bastırarak sesimin seviyesini koruyabildim. "Evet, Jordan benim eşim, bu yüzden tüm bunların doğru olduğunu biliyorum. Aslanlar Güneş Cadıları'yla birlikte çalışıyor ve birlikte Zodyak Kurtları'nı kendi yönetimleri altında birleştirmek istiyorlar."

Pierce arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Güneş Cadıları her zaman tarafsız müttefikler olmuştur," dedi. "Leo'ların bunu yapmasına neden yardım etsinler ki?"

"Güneş Cadıları yıllardır size yalan söylüyor," diye tersledi Kaden. "Kurtlarınızı yetişkinliğe kadar hapsediyorlar, size saçma bir Ay Laneti hakkında yalanlar söylüyorlar ve işlerine geldiğinde sahte eş bağları yaratıyorlar."

"Bütün bunları neden yapsınlar ki?" Ethan sordu.

"Seni kontrol etmek için," dedi Kaden. "Bu onların tüm Zodyak Kurtlarını ele geçirme planlarının sadece bir parçası."

"Ama ne amaçla?" Ethan başını eğdi, yüzü düşünceliydi. "Leoların bizi yönetmek istediğine ve Güneş Cadılarının onlara yardım ettiğine inanmaya hazırım ama söylediğin diğer şeylerin doğru olduğunu nereden bileceğiz? Eş bağları gibi mi?"

Wesley bunun üzerine konuştu. "Babamın Güneş Cadıları'na Ayla ve Jordan arasında bir eş bağı yaratmaları için para ödediğine dair kanıt buldum. Eğer bu bağı onlar yarattıysa, yıllar içinde başka bağlar da yaratmış olabilirler."

Diğer alfalar ve betalar buna şaşırılmış görünüyordu ama Eileen'in ayağa kalkıp konuşması beni daha da şaşırttı. "Şu anda Yay burcu betası olmama rağmen, bir Ophiuchus olarak büyüdüm. Kurtlarımızı kazandığımızı

doğrulayabilirim

Çocuklar olarak herhangi bir dolunay lanetinden muzdarip değiliz ve eşlerimizi bulmak için bir büyüye de ihtiyacımız yok."

Diğer alfalar ve betalar bir süre Güneş Cadıları hakkında ileri geri tartıştılar ve ben onları dinleyip gözlüklerimden tutulmaya baktım. Tam tutulma sona ermişti ve güneş ayın gölgesinin ardında giderek büyüyordu. Zamanımız tükeniyordu.

Sonunda Kaden herkesi susturmak için elini kaldırdı. "Ophiuchus sürüsü savaşmaya hazır ve Yengeç sürüsüyle ittifak kurduk. Aslanlar ve Güneş Cadıları'ndan özgürlüğümüzü korumak için ne gerekiyorsa yapacağız. Bize katılmak isteyen var mı?"

Sessizlik eziciydi. Alfa ve betalar bir sonraki hamlelerini düşünürken sinirlerim karmakarışık olmuştu. Sonra Balık alfası Amos ayağa kalktı ve kalp atışlarım hızlandı. Bunu yapabilir ya da bozabilirdi. "Balık sürüsü size katılacak."

Ay tanrıçasına şükürler olsun, diye düşündüm.

Amos diğerlerine, "Birçoğunuz gibi ben de şüphelerle doluydum," dedi. "Yakınsama'da Yengeç sürüsüne yardım etmek için daha fazlasını yapmadığım için pişmanlık duydum ama sürümü tarafsız ve güvende tutabileceğimi düşündüm. Sonra Jordan köyüme bir grup Leo gönderdi ve onlara boyun eğmemizi istedi. Yeğenimi rehin aldılar ve eşini kaçırdılar, hayatlarını benim başımın üzerinde tuttular." Bu sözleri söylerken gözleri Aiden ve Mira'nın üzerindeydi, yüzü ciddiye. "Ophiuchus sürüsü sayesinde Mira bize geri verildi, Aiden serbest bırakıldı ve sürümü taciz eden Leolar alaşağı edildi. İşte o zaman bu çatışmadan saklanmanın mümkün olmadığını anladım. Tek seçeneğimiz bir arada durup savaşmak ya da pes edip Leo'ların egemenliğine boyun eğmek."

"Leo'larla pazarlık yapamayacağımızdan emin miyiz?" Ethan çenesini ovuşturarak sordu. "Yeni alfanın Dixon'dan çok daha akli başında olduğunu duydum."

"Hayır, onlarla pazarlık yapılmaz," dedim. "Jordan'ın kalbinde bir parça iyilik olabileceğini düşündüğüm zamanlar oldu ama yanılmışım."

Pierce gözlerini bana dikti. "Peki önerdiğin bu ittifaktan Ophiuchus'un çıkarı ne olacak?"

Kaden, "Sadece sürgünümüzün sona ermesini ve Zodyak Kurtları'na geri dönmemize izin verilmesini istiyoruz," diye yanıtladı.

Ona destekleyici bir gülümseme verdim. Onunla ilk tanıştığım, tek amacının diğer Zodyak Kurtlarını yok etmek ya da kendi yönetimine boyun eğmelerini sağlamak olduğu zamandan çok farklı bir noktaya gelmişti - Jordan'ın istediğinden çok da farklı değildi. Aradaki fark Kaden'in değişmiş ve başka bir yol olduğunu görmüş olmasıydı. Daha iyi bir yol. *Benim sayemde*, fark ettim.

Pierce homurdandı. "Aslanların sürümüzü ele geçirmesini istemediğimizi söylerken tüm Oğlaklar adına konuşabilirim ama *yılanlarla* ittifak kurmaktansa bunun olmasını tercih ederiz. Biz yıllardır on iki Zodyak Sürüsü'yüz ve bunu değiştirmek gibi bir niyetimiz yok. Dışlanmanızın bir sebebi vardı."

Eileen'in kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Siz inatçı keçiler hiçbir şeyin değişmesini istemezsiniz."

Oğlak burcu beta ona soğuk bir sırıtışla karşılık verdi. "Ve gerçek değişimin neye benzediğini bilecek kadar uzun süre burada kalmıyorsun. İşler ne zaman zorlaşsa sürünüz kaçıyor."

Devin bunun üzerine hırlayarak ayağa fırladı ama Wesley iki betanın arasına girerek birbirlerini görmelerini engelledi.

"Şimdi kendi aramızda kavga etmenin zamanı değil," dedi Wesley. "Geleceğimiz hakkında bir karar vermek için buradayız, eski küçük anlaşmazlıkları gündeme getirmek için değil. Aranızda Aslanlara karşı Yengeç, Balık ve Ophiuchus sürüleriyle ittifak kurup bir saldırı planlamamıza yardım edecek olan var mı?"

Terazi alfası düşünceli görünüyordu ama bir şey söylemedi. Oğlak beta hala kızgın görünüyordu. Geriye Yay kaldı.

Kaden, Devin ve Eileen'e doğru döndü. "Ne diyorsunuz?" diye sordu onlara. "Sürünüz uzun zamandır bizimkiyle müttefik."

Devin, Kaden'e dönmeden önce Eileen'e bir bakış attı. "Sürümüz özgürlük ve bağımsızlığa her şeyden çok değer verse de, bu kadar büyük bir işe girişmekte tereddüt ediyoruz."

Lanet olsun. Yay burcunu bile yanımıza çekemezsek, tamamen sıçmıştık. Diğerleri de geri adım atacak ve tüm bunlar bir hiç uğruna olacaktı. Saçımı başımı yolmak istedim.

Wesley, "Zor bir karar olduğunu biliyorum," dedi ama Kaden'le başımızın belada olduğunu anladığını gösteren bir bakış paylaştı.

Eileen bir elini Devin'in omzuna koydu, sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Devin ona baktı, düşündü ve sonra Kaden'e başıyla işaret etti. "Sagittarius senin yanında olacak," dedi.

Neredeyse yüksek sesle bir ıgık atacaktım ama içimde tuttum, sakın ve toparlanmış kalmaya çalıştım. Yay burcunun bize katılması büyük bir zaferdi; muhteşem savaşçıları vardı ve Aslanlar gibi onlar da ateş burcuydu, bu da onlara Güneş Cadılarının saldırılarına karşı biraz direnç kazandıracaktı.

"Ya sen?" Wesley Pierce'a sordu. "Srnzle uzun zamandır mttefikiz. Leo'lara karşı bize yardım etmek için farklılıklarınızı bir kenara bırakmaya istekli misiniz? Yoksa tereddtnzn kşnze yol amasına izin mi vereceksiniz?"

Ogla beta yüzünü buruşturdu. "Haklısın, Harrison'ın oğlu. Bazı ekincelerimiz olsa da Aslanlara asla boyun eğmeyeceğiz. Biz hâlâ sizin mttefikiniziz."

Wesley başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Pierce'ın söylediklerinden sonra Oglaların bu toplantıdan destek sözü vermeden çekip gitmelerini bekliyordum. Geriye sadece Terazı alfası kararsız kalmıştı.

"Terazi sürüsü nerede duruyor?" Kaden sordu.

Ethan düşünürken parmaklarını dudağına vurdu. "Henüz emin değilim. Bence bu kararı verirken çok aceleci davranıyoruz. Diplomasi için hâlâ bir şans var. Eğer Leo'larla oturup konuşabilirsek-"

Balı burcu alfası başını salladı. "Bu işe yaramayacak. Sürünün arabuluculuk yapmayı sevdiğini biliyorum ama şimdi bunun zamanı değil."

Tartışma arka planda devam ediyordu ama aniden ona odaklanamadım. Eşlik bağı içimi sertçe çekiştirdi ve ağzımın sessiz bir nefesle açık kalmasına neden oldu. Ophiuchus'la birlikteyken haftalardır uykudaydı ve nasıl bir his olduğunu ya da ne kadar ısrarcı olabileceğini neredeyse unutmıştum. Özellikle de eşim yakınımdayken.

Jordan buradaydı ve lanet olası eş bağı beni hâlâ ona doğru çekiyordu.

Hayır, *onu* kendime doğru çekiyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sıçradım ve Kaden'in kolunu tuttum. "Leolar. Buradalar." "Ne?"

Kaden bakışlarını keskinleştirerek sordu. "Nereden biliyorsun?"

"Lanet olası çiftleşme bağı," diye homurdandım. "Bu da Jordan'ın benim nerede olduğumu bildiği anlamına geliyor. Onun için bir işaret feneri gibiyim."

"Kahretsin," dedi Wesley, gözleri kocaman açılmıştı. "Sanırım şimdi bu ittifakları test edeceğiz."

Kaden diğerlerine, "Leolar yola çıktı," diye duyurdu. "Saldırıya hazırlanmalıyız."

Diğer şekil değiştirenler hemen ayağa fırlayıp harekete geçti. Kaden savaşçı olmayanların kulübeye girmesini, diğerlerinin ise kulübenin dışında savaştığını emretti. Eileen'in Devin'e uzun bir yay ve birkaç ok verdiğini, sonra da kulübeye girmeden önce onu uzun uzun öptüğünü gördüm. Balık alfasıyla birlikte Mira ve Aiden'ı da peşinden sürükledim. Jack koşarak geldi ve diğer Güneş Cadılarının kokusuyla birlikte Aslanların kokusunun da ormanda olduğunu doğruladı.

Kaden güneşin tutulmadan tamamen çıktığı gökyüzüne baktı ve ardından nefesinin altından küfretti. Düşünmek için çok uzun zaman harcamıştık ve şimdi Güneş Cadıları tam güçle geri dönecekti.

Bana döndü ve beni kendine doğru çekti. "Seni de içeri girmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum."

"Asla olmaz. Bu benim de savaşım. Ve sakın bir daha bana alfa komutu vermeye kalkma. Geçen sefer işe yaramadığını ikimiz de biliyoruz."

"Tabii ki olmadı." Kaden'in parmakları çenemin etrafında sıkılaştı. "Çünkü sen benim alfa dışımsın. Bu dünyada benimle eşit olan tek kişi sensin."

dünya." Ağzı üzerime çöktü ve beni sertçe öptü. Yüzünü kavradım ve bunun son kez olması ihtimaline karşı aynı şiddetle onu öptüm.

Alnını benimkine bastırdı. "Savaşacağını biliyorum ve seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece şunu bil ki tüm bu süre boyunca senin yanında savaşıyor olacağım ve seni tekrar almalarına izin veririm lanetleneceğim."

"Bu sefer yakalanmayacağım," dedim ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim. "Sadece üzerimde ölme, tamam mı?"

Bana alaycı bir sırıtışla baktı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Açıklığın dışından hırıltılar geliyordu, dalların çatırdaması ve ayakların orman zeminine sürtünmesi her taraftan geliyordu. Etrafımız aniden ve tamamen sarılmıştı. İçimden bir korku dalgası geçerken, bir yandan da gelecek savaşın heyecanını bekliyordum. Leo'larla tekrar yüzleşmeye ve bana ve aileme yaptıkları her şey için onlardan intikamımı almaya hazırdım. *Hadi bakalım*, diye düşündüm.

Şekil değiştirenler ağaçların arasından çıkmadan önce derme çatma bir savaş düzenine yerleşmek için yeterli zamanımız vardı. Aslan, Koç ve Boğa burçlarının hepsi ormandan eriyerek çıktı, onları turuncu pelerinli Güneş Cadıları izledi. Anında etrafımızı sarıp bizi bir çemberin içine sıkıştırdılar. Kaden sağımda, Wesley solumda duruyordu; en çok değer verdiğim ve korumak için savaşacağım iki adam. Pierce ve Devin arkamda duruyordu, bazı şekil değiştirenler de onları çevreliyordu ve beni şaşırtan bir şekilde Terazî alfası Ethan da oradaydı. Döğmeli gömleğini yırtarak daha fazla dövmeyle ortaya çıkarmıştı ve şimdi değerli diplomasisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Saldırın!" Kaden bağırdı.

Yaklaşan saldırganları karşılamak için dışarı fırladık, çoğumuz koşarken şekil değiştirdik. Dövüşe doğru koşarken şaşırtıcı bir kolaylıkla kurt formuma girdim. İki güç çarpışırken kürkün kürke çarpışması Güneş Cadılarının parlak ışık patlamalarıyla noktalandı. Aslanlar aslan kükremelerini çıkararak yakınlarındaki şekil değiştirenlerin ya kaçmasına ya da dehşet içinde donup kalmasına neden oldular ama sonra Teraziler kollarını kaldırıp kendi güçlerini kullanarak bunu etkisiz hale getirdiler. Etkilenen şekil değiştirenler durup korkularından sıyrıldılar ve sonra tekrar dövüşe katıldılar. Yay burcu savaşçıları düşman hatlarına ok atıldılar ve okçu görüş güçlerini kullanarak her hedefi vurdular. Oğlaklar sürü güçleri olan keçi sıçramasını kullanarak kendilerini açıklığın bir ucundan diğer ucuna fırlattılar, uçar gibi süzıldüler ve diğer kurtlardan bazılarının üzerine inip onları parçaladılar.

Yanımda, Wesley yengeç zırhını aktif hale getirerek onu neredeyse hasar görmez hale getirdi, tam o sırada bir Koç ona bir koç darbesi indirerek onu neredeyse kulübeye kadar geri savurdu. Kaden zehirli dişlerini ona saldırmaya cüret eden bir Aslan'a batırdı ve ben de Harper, Dane ve Jack'in zihinsel varlığını yanımda hissettim, her biri senkronize bir şekilde birlikte savaşıyordu.

Serseri bir güneş ışığının altına daldım ve yakındaki bir şekil değiştirene doğru atıldım, onu bacağından kavradım ve açıklığın diğer tarafına fırlatmaya çalıştım. Yerinden kıpırdamadı, hareketsiz güçlerini kullandı ve sonunda düşen ben oldum. Lanet olası boğa duruşu. Zehirli ısırığımla Toros'u alt edemedim ve ay ışığı olmadığı için diğer güçlerimi de kullanamadım. Neyse ki Devin, Toros kurdunu gözünden vuran bir ok attı ve ben de kaçmadan önce kısa bir teşekkür havlaması çıkardım.

Yanımda Kaden bir makine gibi düşman şekil değiştirenlerin arasından geçip gidiyordu. Wesley bana süründü, savaşta bana güç vermek için kısa bir süre kürkünü kürküme bastırdı ve koç hücumundan kurtulduğu için rahatladım.

Düşman kurtlar kulübeye ulaşip kapıyı kırdılar ve Eileen'i içeride gördüm. Küçük siyah bir kurda dönüştü ve hırladı. Mira görünürde yoktu ve bir şekilde Amos'la birlikte güvenli bir yere kaçmış olmasını umuyordum. Balık sürüsü su altında inanılmaz hızlı yüzebiliyordu ama Amos haklıydı, onlar savaşçı değildi. En azından karada.

Kulübeyi korumaya yardım edin, diye diğer Ophiuchus savaşçılarına seslendim ve Harper, Dane ve Jack'in emrimi kabul edip yerlerine geçtiklerini hissettim. Sürü bağı sayesinde Kaden'in onayını hissettim.

Devin ve Yay okçuları da aynı fikre sahipti ve kulübeye girmeye çalışan kurtlara karşı savaşmak için harekete geçtiler. Devin aniden bir Aslan'ın çenesinin altında kaldı ve Eileen eşinin üstündeki şekil değiştireni pençelemeden önce düzensiz bir uluma çıkardı.

Onlara yardım etmek istiyordum ama mücadelelerine odaklanmaya ara veremiyordum. Tek yapabildiğim pençelerim ve dişlerimle etlerini parçalamak, şekil değiştirenleri alt etmek ve bir daha ayağa kalkmamalarını ummaktı.

Sonra Evanora'nın kırmızı cübbesi içinde, kızı Roxandra'yla birlikte savaşın en arkasında durduğunu gördüm. Hırladım ama ona doğru hamle yapamadan Jordan görüş alanıma girdi. Hâlâ insan formundaydı ve *saldırma* der gibi ellerini uzatmıştı.

Tüm gömleksiz ihtişamıyla karşımda durduğu anda, eş bağı alevlendi ve neredeyse beni devirecekti. *Delilikti*. O benim kardeşimdi,

Tanrı aşkına, onu istemiyordum ama dostluk bağı beni yine de ona doğru çekiyordu. Öfke görüşümü kırmızıya çevirdi. Güneş Cadıları bunu bana, *bize* yapmıştı. Ne *cüretle* hayatıma karışıp beni kendi kardeşimi istemeye zorluyorlardı?

"Ayla!" diye seslendi ama ben ona dişlerimle mi saldıracağıma yoksa dönüp kaçacağıma mı karar veremedem, parlak beyaz güçten bir şimşek yanıma çarptı.

Yere sertçe çarptım, görüşüm geçici olarak karardı ve bir kadın sesinin "Yakalayın onu, canlı istiyorum" dediğini duydum.

Başımı çevirdiğimde Evanora'nın diğer birkaç Güneş Cadısıyla birlikte bana doğru yaklaştığını gördüm. Dört patim üzerinde ayağa kalktım ve kendimi silkeledim, ancak başka bir şey yapamadan birinin beni tuttuğunu ve yerimde tuttuğunu hissettim. Eş bağının mırıltısından onun Jordan olduğunu hemen anladım.

Jordan kulağıma, "Bunu kabul edersen herkes için daha kolay olacak," diye fısıldadı. Mide bulantısı, eş bağının her zaman var olan arzusuyla birlikte içimde çalkalandı. "Seni koruyacağım."

Sırf ona *siktirip gitmesini* söylemek için insan formuna geri döndüm. Tabii ki bu, artık çıplak olduğum ve kollarında kıvrandığım anlamına geliyordu. "Bırak beni," diye bağırdım. Ama o çok güçlüydü ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım beni bırakmadı.

Kocaman siyah bir kurt hırladı ve bize doğru saldırdı-Kaden! Öfkesiyle dehşet verici görünüyordu ve birkaç saniye içinde Jordan'ı parçalara ayıracaktı ve şu anda buna izin verebilirdim. Ama sonra Güneş Cadıları yüzlerini ona döndüler ve doğrudan yan tarafına yakıcı ışık huzmeleri gönderdiler.

Ağır çekimde olanları izledim, hareket edemiyordum. İlk birkaç ışın onu yere sermedi. Onları savuşturdu ve *onlardan daha güçlü olduğunu* düşündüm. Sonra bir tanesi onu devirdi ve ayağa kalkmasına rağmen mücadele ediyor gibi görünüyordu. Tekrar insana dönüştü ve dişlerini sıktı, sonra kendi kendine bir çeşit büyü yaptı, ama artık güneş de çıktığından, onu ne kadar koruduğundan emin değildim.

"Tekrar saldırın, gittikçe zayıflıyor," dedi Evanora ve ona daha fazla ışık huzmesi gönderdiler. Ben Kaden'e ne yaptıklarına odaklanırken dövüş sesleri arka planda kayboldu. Işık derisini ateş gibi yaladı ve vücudu güneşin gücüyle yanarken acı ve öfke dolu bir kükreme çıkardı.

Kaden yere düşüp bir daha ayağa kalkamadığı sırada Jordan'dan ayrılmayı başardım. "Kaden!" Bağırdım ama hareket etmedi.

İçimde bir şeyler birikti, o kadar yoğun ve ani bir duyguydu ki, içimden akıp gitmeden önce onu işleyecek zamanım bile olmadı. Vahşi bir çığlık attım ve onunla birlikte büyük bir gümüşü ışık dalgası geldi. İçimden fışkırırken beni kör etti, o kadar büyük bir güçtü ki bir an için yanıyormuşum gibi hissettim, ama bir şekilde buz gibi soğuktu. İçimdeki tüm keder ve öfkenin dışarı çıkmasına izin verdim, bir şekilde içimdeki tüm bastırılmış ay enerjisini serbest bıraktım.

Ortalık aydınlandığında, yanımdaki herkes yerdeydi ve hareket etmiyorlardı. Jordan. Evanora. Roxandra. Hem dost hem de düşman düzinelerce başka şekil değiştiren ve cadı da. Az önce ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Tek istediğim Kaden'a ulaşmaktı.

Ayağa kalk, diye yalvardım ona, ileri atılırken. Hadi, bana ölmeyeceğine söz vermiştin.

Kaden kıpırdamadı.

Olamaz. Olamaz.

Ama kanıtlar oradaydı. Kaden'e Güneş Cadıları'nın gücünden çok fazla ışın isabet etmişti ve ben çok daha azının diğer şekil değiştirenleri alt ettiğini görmüştüm. Kaden'in bu kadar çok ışınla hayatta kalmasına imkân yoktu.

Ona doğru tökezledim ve çömeldim. *Lütfen hayatta olsun,* diye düşündüm ama Kaden kıpırdamadı. Kararmış yüzüne dokunduğumda gözyaşlarımın yüzümden sıcak bir şekilde kayması beni rahatsız bile etmedi. Yanan saçların ve yanmış etin kokusu neredeyse bunaltıcıydı.

Elimden geldiğince onu kucağıma çektim. "Hadi," dedim, ne umduğumu bilmiyordum ama enerjimi ona akıtmaya çalışıyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama *kesinlikle, kesinlikle,* onu kurtarmak için bunu yapabilirdim. Ölmesi anlamına gelecekse neden bu kadar güce sahiptim? Sonra hatırladım. Yaralarını yalayarak kapatabilirdim. Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışarak vücuduna baktım. *Çok fazla şey vardı.*

Açıklığa bir ışık dalgası daha vurdu ama bu Güneş Cadıları'nın sert ışınlarından daha yumuşaktı. Başımı kaldırdım ama kollarımı Kaden'e daha sıkı sardım ve onu kendime doğru çektim. Yaşamak ya da ölmek umurumda değildi, bundan sonra ne olursa olsun, yeter ki bunu Kaden'e sarılarak yapabileyim.

Mor ve gece mavisi kapüşonlu cüppeler giyen kadınlar sanki ışıktan çıkıyormuş gibi yanımda belirdi ve onlara göz kırptım. Sonra başka bir kadın belirdi; cüppesi gümüş iplikli siyahtı. Uzun beyaz saçları vardı.

saçları ve ortasında bir hilal olan ışıltılı yıldızlardan yapılmış bir tacı vardı. Önümde durdu ve ben gerçek olduğuna tam olarak inanamadan ona baktım.

"Bizimle gelmelisin," dedi. "Ama bunu şimdi yapmalısın, Güneş Cadıları uyanıp bizi durdurmaya çalışmadan önce."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim Kaden'e daha sıkı tutunarak. "Arkadaşım ölüyor. Ya da öldü, bilmiyorum." Bu sözler üzerine, onu kurtaramayacağımı anlayınca vücudumu bir hıçkırık kapladı. Ya Kaden için artık çok geçse? O zaman ne yapardım?

Kadının gözleri nazik ama çelik gibiydi. Elini omzuma koydu. "Ona yardım edemezsin. En azından şimdilik. Gel, şimdi."

Etrafımızdaki ışık parlaklaştı ve beni kör etti. Gözlerimi korumak için ellerimi kaldırdım ve sonra aniden başka bir yerdeydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

YEMİN EDİYORUM, gözlerimi açtığımda başka bir lanet hücrede olduğumu görürsem çılgılık atarım, diye düşündüm gözlerimi sıkarak kapatırken. Saçma bir düşünceydi ama şu anda zihinsel olarak pek de dengeli değildim. Aslında, tam bir çöküşten küçük bir adım uzakta olduğumdan oldukça emindim. Kaden *ölmüştü* ve ben... nerede olduğumu kim bilebilirdi ki?

Sonunda gözlerimi açabildim ve bir hücrede olmadığımı görmek beni biraz rahatlattı. Ne yazık ki bir kumsaldaydım ve etrafım mor cüppeli kadınlarla çevriliydi. Okyanusun yumuşak dalgaları arkalarındaki kıyıya vururken, hepsi farklı seviyelerde endişeyle bana bakıyordu. Artık geceydi ve dolunay üzerimizde asılı duruyordu ki bu hiç mantıklı değildi çünkü bir dakika önce hem gündüz hem de yeni ay vardı.

En kötüsü de kucağımda Kaden yoktu, sadece kum vardı.

"Hayır," dedim, sanki onu kumun altında bulacakmışım gibi işe yaramaz bir şekilde kumu eşeliyordum. "Hayır, bunu yapamazsın!" Sesim her kelimedede daha da yükseliyor, çaresizliğim neredeyse çılgılık atmama neden oluyordu. "Beni Kaden'e geri götür! O benim eşim! Onu bırakamam!"

Kadınlar sadece bana bakıyorlardı, gerçi birkaçı şimdi rahatsız görünüyordu. Bir şey yapmayacakları belliydi, bu yüzden bunu kendim yapmaya karar verdim. Kim olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Kaden'e geri dönmek, ona yardım etmek, onu kurtarmaktı. Belki hâlâ zaman vardı. Eğer yaralarını sarabilirsem, belki...

Öfke ve yorgunluktan titreyerek kendimi ayağa kaldırdım ve ışınlanmaya çalıştım. İşe yaramadı. Olduğum yerde kaldım.

Ay bana güç veriyordu. Beni bir şekilde engelliyor olmalıydılar ve bu, boğazımdan ilkel yoğunluğuyla bir hüsrân çığlığı koparmak için yeterliydi.

"Anladığımı sanmıyorum," diye hıçkırdım ve çığlık attım, kelimelerin bir anlamı yoktu. "Kaden'in yanına dönmeliyim. O *ölüyor*. Neden onu değil de beni aldınız?" Öndeki kadına döndüm, açıklıkta benimle konuşan siyah cüppeli ve taçlı kadına. "Neden?"

Kadın başını eğdi, tacı alnında parlıyordu. "Üzgünüm ama şu anda onun için yapabileceğimiz bir şey yok."

Öldüğünün doğrulanması kalbime bir hançer gibi saplandı. Birkaç saniye nefes alamadım, acı o kadar keskindi ki. *Hayır, hayır, hayır*. Onun öldüğüne inanmayı reddettim.

"Seni oradan çıkarmamız her şeyden daha önemliydi Ayla," dedi taçlı kadın. "Güneş Cadıları seni istiyordu ve seni almalarına izin veremezdik."

Gözlerimle buluştuğunda, bu kadının hayatında pek çok zor karar verdiğini anladım. Canını acıtsa bile zarar görmemeye alışkındı. Bundan uzaklaşmak istedim. Ona bakmak istemedim. *Kaden'i* istiyordum.

"Uzun zamandır seni arıyorduk," diye devam etti. "O açıklıkta gücünü ilk kez tam olarak kullandığında, sonunda yerini net bir şekilde tespit ettik. Buradan hissedebiliyorduk."

"Siz Ay Cadılarısınız," dedim kesin bir dille. Elbette şimdi onları bulacağım zamandı, benim için en önemli şeyi kaybettiğim zamandı, artık eş bağını koparmayı hiç umursamadığım zamandı, çünkü ne anlamı vardı? Kader acımasızdı. Çok ama çok acımasız.

"Evet. Ben Celeste, Ay Cadıları'nın baş rahibesiyim."

O anda kim olduğu umurumda bile değildi. Sadece hissizleşmişim. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, amansız bir akıntıydı ama onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "*Beni* neden aldın?" diye sordum. "Kaden benden daha iyi bir Ay Cadısı. Neden onu kurtarmıyorsun?"

Bir elini kaldırdı ve diğer cadıları gönderdi. Kayboldular ve bu garip sahilde kumların üzerinde sadece ikimiz kaldık. "Sakinleştiğinizde, tüm sorularınızı yanıtlayacağıma söz veriyorum."

Sakin mi? Siktir et sakinliği. Başımı salladım, tekrar çığlık atmak istiyordum. Her şey çok hızlı oluyordu ve nefes alamıyordum. Kaden'in ölümünün acısı hâlâ içimde kükrüyordu, bir yara olacak kadar keskindi,

ama kaynağını bulamadığım bir ağrı. Her yerim acıyordu. Kaden'in cesedini orada bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusu da kalbime işliyordu. Bu benim seçimim değildi ama yine de hissetmeden edemiyordum. Peki ya kulübedeki diğer herkes? Kardeşim, Mira, Ophiuchus ve Cancer sürüleriyle müttefik olan herkes, hepsi ölüme terk edilmişti. Şimdi onlara ne olacağını kim bilebilirdi?

"Geri dönmem gerek," dedim ama bu daha çok bir inilti gibi çıktı. "Beni geri götür ve savaşmama izin ver."

"Yapamam," dedi Celeste.

Kendimi ona doğru fırlattım, beni eşimden ve halkımdan uzaklaştırdığı için bu kadına aniden öfkelen dim. Bir elini kaldırdı ve ay ışığından oluşan görünmez bir bariyer beni durdurarak kuma geri düşürdü.

"Benimle gel, konuşalım," dedi ve elini uzattı.

Ona doğru hırladım, onu alt etmek için kurt formuma geçmeye hazırdım. "Konuşmak istemiyorum. Eşime ve sürüme dönmem gerek. Beni geri götür. *Şimdi*."

Sesi yumuşadı ve bana fazlasıyla şefkatle baktı. "Ayla, onları kurtarmana yardım edebilirim. Hatta onu kurtarmana bile yardım edebilirim."

Kurtar onu. Sözleri sonunda beni etkiledi ve bir anda tüm mücadelemi kaybederek kuma yığıldım. "Nasıl?"

"Benimle gel, sana her şeyi göstereyim." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve sonra arkasını dönüp sahil boyunca uzaktaki bir eve doğru yürüdü. Sanki beni içeri davet ediyormuş gibi evin tüm ışıkları yanıyordu.

Aklıma kaçma fikri geldi ama hemen bir kenara attım. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Ya tamamen başka bir kıtadaysam? Nereye gideceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kollarımı dizlerime doladım ve onlara doğru hıçkırarak ağladım. Hayatım boyunca kendimi hiç o anki kadar yalnız hissetmemiştim. Ne Yengeç sürüsünde dışlandığımda, ne paketsiz kaldığımda, ne de Ophiuchus sürüsü tarafından ilk alındığımda. Jordan'ın hücresinde hiçbir kaçış yolu olmadan kapana kısıldığımda bile. Şimdi, eşim ölmüş, arkadaşlarım hayatları için savaşıyor ve muhtemelen kendileri de ölmüşken ve ben kim bilir nerede sıkışıp kalmışken, tamamen, tamamen *yalnızdım*.

Sanki düşüncelerime uygunmuş gibi, iri yağmur damlaları sahile vurmaya başladı. Her biri canımı yaktı, iliklerime kadar ürpertti. I

Selene'nin benden neden bu kadar nefret ettiğini merak ederek aya baktım. Benim acım yetmiyor muydu da bir de yağmur gönderiyordu?

Elim Ophiuchus işaretimi buldu. Uzakta olsalar bile onlarla birdim. Kaden ölmüş olsa bile. Geçmişte tüm umutlarımı kaybettiğimde, kendime her zaman sürüme geri dönmeye çalışacağıma dair söz vermiştim. Sadece kalkıp o ilk adımı atmam gerekiyordu.

Bunu yapabilirsin, küçük kurt.

Kaden'in kafamın içindeki sesi, kendimi kumdan yukarı çekmem ve omuzlarımı dikleştirmem için gereken gücü verdi. Devam etmemi, savaşmaya devam etmemi, ne olursa olsun ondan vazgeçmememi isterdi.

Sahilin sonundaki eve doğru tökezleyerek ilerledim, her adımım sanki hayatımın en büyük kaybını henüz yaşamamışım gibi ilerleyene kadar daha da güçlendi. O Ay Cadısı Kaden'i ve sürünün geri kalanını kurtarmakla ilgili bir şeyler söylemişti. İhtiyacım olan cevaplar ondaydı. Beni buraya neden getirdiğinden emin değildim ama artık Ay Cadıları'nı bulduğuma göre, Leo'ları ve Güneş Cadıları'nı yenmeme yardım etmelerini sağlayacaktım.

Ve belki, sadece belki, Kaden'i de kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim.

Yıldız Lanetli'yi okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ! Ayla Kaden'i kurtarmanın bir yolunu bulacak mı? [Güneş Çarpması](#)'nda öğrenin!

Eğer kaçırdıysanız, Elizabeth'in haber bültenine kaydolarak [Kaden'in POV'undan Moon Touched'den bir sahne](#) alabilirsiniz!

Seri hakkında konuşmak ve gelecek kitaplardan tanıtımlar ve daha fazlasını almak istiyorsanız, Elizabeth'in [okuyucu grubuna](#) katıldığınızdan emin olun!

OceanofPDF.com

ŞEYTAN KRAL'DAN ALINTI

Şeytanla bir anlaşma yaptım. Şimdi de kader arkadaşı olduğumu iddia ediyor.

Birinci Bölüm: Hannah

Sadece çaresiz bir kadın şeytanla anlaşma yapar ve ben de ondan bir iyilik istemeye gidiyordum.

Asansörde yukarı, yukarı, yukarı çıkarken ellerimi sıkmaktan kendimi alamadım. Ben şık aynalı duvarlara ve koyu gümüş düğmelere bakarken, iki yanımdaki iki heybetli adama bakmamaya çalışarak arka planda hafifçe jenerik kulüp müziği çalıyordu. Onlardan kaçış yoktu. Geniş omuzları, kalın boyunları ve iyi ütülenmiş siyah takım elbiseleriyle tüm alanı dolduruyor, bana ancak nefes alacak yer bırakıyorlardı. The Celestial Resort & Casino'da gördüğüm herkes gibi çok ateşliydiler ama buraya gelmenin büyük bir hata olup olmadığını düşünmeme neden olacak kadar da korkutucuydular.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki bir hataydı. Ama en iyi arkadaşımı bulmanın tek yolu bu olabilir.

Asansörün sesi çatı katına ulaştığımızı işaret ediyordu ve kapı açıldığında tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Büyük, siyah, parlak bir kapının önünde daha fazla mankenden dönüşmüş güvenlik görevlisi duruyordu. Asansörden dışarı adımımı attığımda o siyah kapı açıldı ve darmadağınık gri takım elbiseli bir adam hızla dışarı fırladı. Geniş gözlerinde panik ya da korku gibi bir şey vardı ve kaçmaya çalışırken omzuma sertçe çarptı.

"Aklın varsa arkanı döner ve kaçarsın," diye bağırdı adam, kaslı gardiyanlardan biri onu kolundan tutup asansöre doğru sürüklemekten önce. Mücadele bile etmedi ve çok geçmeden asansörün kapısı onu içeri kapattı, son sözünü zar zor söyleyebildi. "Kaçın!"

Sertçe yutkundum ama açık kapıya doğru ilerlerken kendimi çelikleştirdim. Her adımda kıyametime bir adım daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kapının iki yanına tünemiş muhafızlara göz gezdirdim ama ben içeri girerken beni fark etmediler bile. Aşağıda takım elbiseli bir adamdan Bay Ifer ile konuşmak için onay almıştım, bu yüzden beni beklediklerini sanıyordum.

Kapının hemen iç tarafında, bembeyaz bir tuval üzerine yayılmış stilize siyah kanatlardan oluşan devasa bir tablonun yer aldığı küçük bir fuaye vardı. Sanat hakkında çok az şey biliyordum ama kendimi resme bakarken buldum, fırça darbelerinin kızgın kesiklere benzemesi dikkatimi çekmişti.

Kendimi silkeledim ve koridordan aşağıya, gümüş dokunuşlu siyah mermer zeminler boyunca devam ettim ve büyük bir oturma odasına girdim. Pahalı, siyah deri koltukları ve kuyruklu piyanoyu görünce donup kaldım. Abaddon Inc'in CEO'su ve Las Vegas'ın söylentilere göre mafya babası Lucas Ifer'la kendi evinde değil, ofisinde karşılaşmayı bekliyordum. Gördüklerim karşısında bir an afalladıktan sonra bir duvar boyunca uzanan arkadan aydınlatmalı aynalı barı, karşısındaki büyük, şık şömineyi ve Las Vegas Strip'in etkileyici manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri inceledim, balkondaki sonsuzluk havuzundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Görmeye geldiğim adam elini büyük pencerelerden birine dayamış, düşünceli bir kral gibi kendi alanına bakıyordu. Ya da belki bir Kingpin. Sadece profilini görebiliyordum ama kalbimi yerinden oynatacak kadar çarpıcıydı. Böylesine karanlık ve tehlikeli bir mükemmelliği bozmaya cesaret edemediğim için dikkatinin bana yönelmesini beklerken onu katalogladım. Kusursuz siyah takım elbisesi geniş omuzlarını çerçevesiyor, dar kalçalarına kadar iniyor ve mükemmel yuvarlak kalçalarını sarıyordu. Güneş ışığı, zengin, çikolata kahverengisi vurguları dışında neredeyse siyah görünen kısa, kalın saçları öpüyordu. Bunun altında, mükemmel bir şekilde kesilmiş koyu renkli kirli sakal, yontulmuş bir çeneyi vurguluyor ve bir tanrının elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu.

Gizli fısıltılarla "şeytan" dedikleri adamdan ne bekliyorsam, bu değildi.

"Bir iyilik istemeye mi geldin?" Sesi, sözlerini bir şekilde hem akıllı hem de şehvetli kılan lezzetli bir İngiliz aksanıyla üzerime yıkandı.

"Gördüğünüz gibi, son adam için işler pek iyi gitmedi. Sonra yine anlaşmamızdan caymaya çalıştı. Sizin aynı şeyi yapmayacağınıza inanıyorum."

Sözleri dilinden seks ve günah gibi dökülüyordu ama aynı zamanda bana neden burada olduğumu da hatırlatıyordu. Düşüncelerimi toparlamak ve beni soktuğu sersemlikten kurtulmak için başımı biraz salladım. "Evet, buradayım. Bir iyilik için buradayım."

Pencereden bana doğru döndü ve aydınlık ve karanlık yüzünde o güne kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı şekilde oynadı. Varlığının tüm gücü, bir kibritin çakılmasıyla canlanan bir ateş gibi karnıma çarptı. Dışarıdaki adamları unutun, onun yanında hiçbir şeydiler. Bugüne kadar insani olarak mümkün olduğunu fark etmediğim zümrüt rengindeki o gözlerin ağırlığı altında nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum. Ve o ağız... Yüce Tanrım, günah işlemek için yaratılmış bir ağızdı. Dudakları tenimde şehvet izleri bırakmadan önce kulağıma yaramaz şeyler fısıldadığını hayal edebiliyordum.

Onda da tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kısıtlı hafızamda onunla tanışmış olabileceğim bir zamanı aradım, ama kesinlikle bu kadar muhteşem birini hatırlardım. Hayır. Tanışmış olmamızın imkânı yoktu.

Yine de... Onu bir şekilde tanıyordum. İçgüdüsel olarak, ilkel olarak, varlığımın derinliklerinde bir şey gibi hissediyordum... Tam dilimin ucundaydı. Kaymadan önce kavrayamadığım bir düşünce. Yeniden odaklandım ama faydası olmadı. Parmağımı koyamadım. Belki de onu kazadan öncesinden tanıyordum? Pek olası görünmüyordu ve beni tanısaydı mutlaka bir şeyler söylerdi.

Gözlerimi diktigimi fark ettim ve bakışlarımı başka yöne, manzaraya çevirdim. Las Vegas gündüz vakti, şehrin sanki okul öncesi çocuklar çölün üzerine devasa parıltı küvetleri serpmiş gibi aydınlatıldığı gece vakti kadar etkileyici değildi. Yine de, uzaktaki dağların fonundaki hareketli şehir bir anlığına tüm odağımı aldı ve bana yönümü yeniden bulmam için bir saniye verdi.

"Bana adını söyle," dedi Lucas.

Sesi, aksanı, *tanrım*.

"Hannah." Sonunda gözleriyle tekrar karşılaştım. "Hannah Thorn."

"Hannah." Adım dilinden pahalı bir viskinin yudumu gibi döküldü. Başımı salladım ve bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım. Ben içki içmezdim. Hiç içmediğim bir içkinin yumuşak yakıcılığını neden düşüneyim ki?

Sanki bunu yapmak onun için çok zormuş gibi gözlerini benden ayırdı. Sanki benim ona olduğu kadar o da bana çekilmiş gibiydi. Hayali bir

düşünceydi ve barın arkasına doğru yürürken hemen aklımdan çıkıverdi.

"İçki?" Lucas bir sürahi ve odanın içinde gökkuşağı gibi ışık parçacıkları saçan kristal bir bardak uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Ben içki içmem."

Boğazından alçak sesle mırıldandı, bir muhalif ses. "Yazık. Birlikte sarhoş olsaydık çok eğlenebilirdik."

Farklı bardaklara uzandı ve içlerine kürekle buz doldurdu. Üç mükemmel küp çınlama sesiyle bardakların kenarlarına çarptı. Sonra tezgahının altından bir sürahi berrak sıvı aldı ve ben de elimi evrensel bir *dur* işareti olarak kaldırdım.

"Ciddiydim. Ben içki içmem."

"Ve içki almak istemeyen hiç kimseye alkol vermem." Bardağını kaldırdı ve içindekilerden büyük bir yudum aldı. "Maalesef sadece su."

İkinci bardağı bana uzattı. Parmaklarımı bardağa doladığımda ellerimiz birbirine değdi ve içimdeki ateş yeniden patlayarak tüm vücuduma ve çekirdeğıme kadar ısı gönderdi. Lucas'ı tanıdığım hissi, kavrayışımın hemen dışındaki bir anı ya da dilimin ucundaki bir kelime gibi iki katına çıktı. Ve onunla birlikte nefesimi kesecek kadar güçlü bir arzu patlaması geldi.

Bakışları yoğunlaştı. O da hissetti mi?

"Otur." Lucas siyah deri koltukları işaret etti.

Birinin kenarına tünedim ve bardağımyı iki elimle tuttum, sinirlerim gerildikçe tutuşum sıkılaştı. Göğsümdeki endişe, bacaklarımın arasında biriken arzuyla karışarak başımın dönmesine neden oldu. Duygularımı tekrar kontrol altına almaya çalışarak yakındaki piyanoya baktım. Bu çok büyük bir şeydi. Hem de çok büyük. Burada ne işim vardı ki?

Lucas karşımdaki kanepeye oturdu ve bir kolunu arkaya doğru uzattı. Bir ayak bileğini dizine dayamış, dengeli ve sakin kontrolün mükemmel bir resmini çiziyordu. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir nefes aldım, sadece rol yapsam bile o sakin kontrolün bir kısmını kendime kanalize etmeye çalıştım. Asla başaramayacak olsam bile numara yapmaktan son derece mutluydum. Hele ki bu kadar çekici birinin yanında.

"En iyi arkadaşım kayıp," diye ağzımdan kaçırdım. *Sahte bir duruş*. "Adı Brandy Higgins. Bir konferans için burada, bu otelde kalıyordu ama eve hiç gelmedi. Onu kendim bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

başarılı oldu ve polise gittiğimde umursamaz davrandılar. Özellikle de onlara burada kaldığını söylediğimde."

"Çok sadık bir dost olmalısınız. Çok az kişi benden bir iyilik isteyecek kadar cesurdur." İçkisine baktı ve bardağın içindeki buzu salladı, çıkardığı ses neredeyse müzikaldi. "Geri kalanlar son derece çaresizdir. Merak ediyorum, sen hangisisin?"

Ellerime baktım ama sonra çaresizliğimle birlikte cesaretimi de göstermeye çalışarak kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "İkisi de. Brandy bir arkadaştan daha fazlası. Benim için bir kardeş gibidir ve evde onu bulmamı bekleyen küçük bir çocuğu ve hasta bir annesi var. Boşandığından beri yardım etmek için onlarla birlikte yaşıyorum ama eğer geri dönmezse..." Bu düşünce benim için düşünemeyeceğim kadar korkunçtu. Omurgamı dikleştirdim ve omuzlarımı sertleştirdim, Lucas'la kararlılıkla yüzleşirken endişemi göğsümde sıkı bir top haline getirdim. "Sana Las Vegas'ın Kralı dendiğini ve senin haberin olmadan burada hiçbir şey olmadığını duydum. Brandy'yi bulabilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Onun hakkında duyduğum diğer söylentilerden bahsetmedim; şehri yöneten bir mafya babası olduğu ve insanların gergin fısıltılarla ve kilitli kapılar ardında ondan şeytan olarak bahsettikleri gibi. Polis bile ondan korkuyor gibiydi.

"İkiniz de tam bir aziz çifti gibi konuşuyorsunuz," dedi Lucas, dudaklarının kenarları titreyerek. "Burada, The Celestial'da kaybolduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, birkaç gün önce."

Acelesi olmayan, kaybedecek bir şeyi olmayan ve zaman lüksüne sahip bir adam gibi yavaşça başını salladı. Benim sahip olmadığımın emin olduğum zaman. "Yardımanın her zaman bir bedeli olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Panik göğsümü demir bir bantla sardı ve titreşen bir nefes aldım. Bunun olacağını biliyordum ve yardımının karşılığında ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hiç param yok."

"Ben parayla ticaret yapmam." Güldü ama yüzünde haince bir şey parladı. "Benim para birimim karanlık işler ve kirli sırlar."

Sertçe yutkundum ve kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ederek koridora baktım. Hiçbir sırrım yoktu, en azından hatırladığım kadarıyla yoktu, bu da bir tür karanlık iş isteyeceği anlamına geliyordu. Yasadışı bir şey mi isteyecekti? Tehlikeli bir şey mi? Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey mi? Neredeyse kapıdan kaçacaktım ama sonra Brandy'nin oğlunun gözyaşlarını zorlukla tutarak bana baktığını

ve annesinin ne zaman geleceğini sorduğunu hayal ettim.

eve geliyordu ve kararlılığım pekişti. Lucas'ın gözlerinin içine baktım ve başımı salladım.

Öne doğru eğildi, artık rahat değildi. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Çenem düştü ve midem daha da aşağı indi. Muhtemelen zemine kadar. Tüm katlara. "Ben mi?"

Kıkırdadı, sesi hınzır vaatlerle dolu karanlık bir melodiydi. "Seninle altı gece. Burada, çatı katımda. İstedığimi yapmak için benim."

Son üç kelimesi arasındaki şehvetli duraksamadan nefesim kesildi. Sonra başımı salladım, yanlış duyduğumdan emindim. Belki de yanlış anlamıştım. Evet, bu sonuncusu. "Affedersiniz? Bana her şeyi yapman için sana tam yetki vermemi mi bekliyorsun? Altı gece boyunca?"

"Yedi mi tercih edersin?" Koltuğun yumuşak derisine yaslanırken dudaklarında günahkâr bir sırıtiş belirdi. "Seni uyarayım, ben yedinci gün dinlenmem."

"*Yedi mi?*" Düşüncelerim karmakarışık ve tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Ciddi miydi?

Başını salladı. "Evet, yedi gece yapalım. Her ölümcül günah için bir tane. Daha da iyi."

Kahretsin. Altı gece olayını gerçekten sorgulamamalıydım. Senaryoları kafamdan geçirdim, birçoğunu muhteşem ayrıntılarıyla gördükçe yüzüm ısındı. Evet, adam delicesine çekiciydi, ama altı derece uygunsuz bir şey teklif ediyordu. Tamamen yabancı olduğundan bahsetmiyorum bile. Çok güzel, çok *tehlikeli* bir yabancı. Benden istediği şey... çok fazlaydı. Belki Brandy'yi bulmamın başka bir yolu vardı. Yardım isteyebileceğim başka biri.

Lucas beni izliyor, kararımı bekliyordu. "Tik-tak. Zaman akıp gidiyor. Ne kadar beklersen arkadaşını canlı bulma ihtimalimiz o kadar azalır."

Bu düşünceyle içimi korku kapladı ama o haklıydı. Zaten günlerdir kayıptı. Çabucak bir karar vermem gerekiyordu ama kendimi neyin içine soktuğumdan emin olmalıydım. Boğazımı temizledim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Yedi gece boyunca burada seninle kalmamı istiyorsun... bana ne istersen yapacaksın. Cinsel olarak."

Bakışları karararak bir parıltıya dönüştü ve bu parıltının yoğunluğu karşısında neredeyse titriyordum. "Kendimi asla bir kadına zorlamadım ve asla zorlamayacağım, eğer endişelendiğin buysa."

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. "Emin olmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Söz veriyorum, benim elimden sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ama sekse gelince..." Ayağa kalktı ve bana doğru birkaç adım atarak ona bakmamı sağladı. Sonra öne doğru eğildi ve ellerini başımın iki yanındaki kanepenin arkasına dayayarak beni içine hapsetti. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bana şeytan demelerinin bir sebebi var. Ayartma, şehvet, günah, hepsi küçük bir pakette toplanmış. Kimi kandırıyorum ki? *Kocaman* bir paket. Güven bana, hafta bitmeden sana yaptığım her şey için yalvarıyor olacaksın."

Tamamen çok yakınımıdaydı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, yeşil gözleri sanki içimde bir ateş yanıyormuş gibi yanıyordu. Arzu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içime hücum etti, ama bu korku ile karışıktı. Bakışlarım benimkinden sadece bir nefes uzaklıktaki ağzına kaydı ve ondan kaçmak isterken bile aramızdaki mesafeyi kapatması için can atıyordum.

Onun yoğun bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. Brandy'yi bulmak için başka bir yol düşünemiyordum. Elimden gelen her şeyi denemiştım ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Eğer bunu yapmazsam, tamamen başarısız olacaktım.

Bu benim son şansımdı.

"Katılıyorum," dedim, toplayabildiğim kadar cesaretle.

"Mükemmel." Doğruldu ve kalbim göğsümde hızla çarparken odanın diğer tarafına doğru rahatça yürüdü. Bir kâğıt ve bir kalem alıp bana uzattı. "Arkadaşının kayboluşuyla ilgili bildiğin her şeyi yaz. İsimler, tarihler ve diğerleri."

Tüm detayları karalarken, el yazımın başkasınıninkine benzemesinden duyduğum endişeyle beni dikkatle izledi. Kalem kâğıdı çizerken gözlerimi ondan alamıyordum. Neden anlaşılmamızla ruhumu teslim ediyormuşum gibi hissediyordum?

Aklıma gelen her şeyi yazdıktan sonra not defterini ve kalemini ona geri verdim. Onları almak için ellerini benimkilere doladı ve sıcaklık tekrar uyluklarımın arasında birikmeye başladı. Göğsümde beklenmedik bir özlem yükseldi ve düşüncelerime düzen ve tutarlılık getirmeye çalışırken yutkundum.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Strip'in dışındaki ucuz bir yer." Adını söylemekten utandığım için gözlerimi kaçırdım. Buraya gelmek için her kuruşumu biriktirmiştim ama bu çatı katının yanında hiçbir şeydi. "Double Down Motel."

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Bana odanın anahtarını ver. Bütün eşyalarını buraya getirtirim."

"Arabam ne olacak?" Ben sordum.

"Adamlarım bunu da halledecek."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ama anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım. *İnsanları* mı vardı? İnsanları olan insanların sadece bir efsane olduğunu sanırdım. Kimin gerçekten onlar için bir şeyler yapacak *insanları* vardı ki?

"Güzeli." Onları cebine koydu ve elini uzattı. "şimdi beni takip et." Ona her dokunduğumda bir şeyler hissettim. Ellerimi kendime sakladım. "Nerede?"

"Yeni odana." Sesi vaatlerle doluydu. "Gerçi yakında benimkini tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

Bir koridorda yürüdük ve sonunda bir kapı açtı. şimdiye kadar gördüğüm, tamamı siyah ve gümüş renklerle dekore edilmiş diğer çatı katlarının aksine, bu oda nötr tonlardaydı. Orta boy yatağın arkasında şu yastıklı yatak başlıklarından biri vardı ve yemyeşil battaniyeler, kalın bir yorgan ve yumuşak görünümlü yastıklarla kaplıydı. Odanın diğer tarafında sevimli bir oturma alanı ve The Strip'e bakan pencerelerin önünde bir çalışma masası vardı. Bir kapı eski dairem kadar büyük bir gömme dolaba açılıyordu ve bir diğer de Carrera mermerinden yapılmış büyük bir banyoya açılıyordu.

"Burası senin misafir odan mı?" Her şeyi kavrayıp yavaş bir daire çizerken sordum. Eğer burası misafirler içinse, onun yatak odası neye benziyordu?

Dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Artık senin. Rahatınıza bakın. Oda servisinden istediğinizi sipariş edin. Ben arkadaşınızın nerede olduğuna dair araştırmama başlarken, adamlarım eşyalarınızı kısa süre içinde getirecek."

Başımı salladım, kısmen inkâr, kısmen de merak içindeydim. Bu durum hiç mantıklı gelmiyordu ve işin içinde ne olduğunu merak etmeye başlamıştim. Belki de bu bir çeşit yanlış teşhis vakasıydı. Ne de olsa neden beni, onca insan arasından *beni* yedi gece boyunca istesin ki? Ben sadece bir iekide çalışan, parmak arası terlik ve kot pantolon giyen, güzel göğüsleri ve sevimli bir gülümsemesi olan sıradan bir kitap kurduydum. Özel bir şey değildi. Muhtemelen etrafını sürekli çevirdiği kadınlarla kıyaslanamazdım.

Az önce kabul ettiğim şeyin tüm gücünü düşünürken içimdeki sinirler çalkalandı. Ben. Burada. Bu çatı katında. Yedi gece boyunca.

Ve onu. Bana ne isterse yapıyordu.

Sonraki hafta boyunca bana sahip oldu. Tamamen. Ama anlaşmanın kendi tarafını tutarsa her şeye değecekti.

Ona doğru döndüm. "Brandy'yi bulacağına söz veriyor musun?" "Bulacağım. Ölü ya da diri, onu bulacağım."

Gözlerimin içine baktı ve inancından şüphe etmedim. Lucas Ife işleri halleden bir adamdı ve Las Vegas'ın karanlık yeraltı dünyasında arkadaşımı bulabilecek biri varsa o da oydu.

Bana elini uzattı, ben de sıkmak için tuttum. Teni tenime değdiği anda, aynı geçici aşinalık ve uzun süredir kayıp olan arzu hissiyle birlikte içimde bir elektrik ürpermesi oluştu.

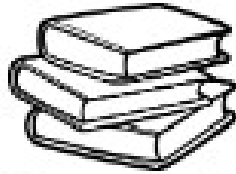
Parmakları benimkilerin etrafında neredeyse sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. "Anlaştık."

Bundan sonra ne olacağını görmek ister misiniz?

Tam bir serinin ilk kitabı olan [Seytan Kral](#)'ı hemen edinin!

OceanofPDF.com

GET FREE BOOKS

**Sign up for
Elizabeth Briggs's
newsletter and get
free romance novels!**

Almak için buraya tıklayın:
www.elizabethbriggsbooks.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Briggs, *New York Times*'ın en çok satan paranormal ve fantastik aşk romanları yazarıdır. UCLA Sosyoloji bölümünden mezun olmuş ve uluslararası bir hukuk firmasında çalışmış, gençlere yazarlık konusunda danışmanlık yapmış ve köpek kurtarma gruplarında gönüllü olarak çalışmıştır. Şimdi Los Angeles'ta ailesi ve bir sürü tüylü köpeğiyle yaşayan tam zamanlı bir inek.

Elizabeth'in web sitesini ziyaret edin: www.elizabethbriggs.com

Eğlenceli kitap sohbetleri ve erken tanıtımlar için Elizabeth'in [Facebook grubuna](#) katılın!

OceanofPDF.com

LANETLİ YILDIZ (ZODYAK KURTLARI: KAYIP SÜRÜ #2)

Telif Hakkı © 2021 Elizabeth Briggs tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Natasha Snow

Kapak fotoğrafı Wander Aguiar

ISBN (ciltsiz) 978-1-948456-27-2

ISBN (e-kitap) 978-1-948456-15-9

www.elizabethbriggs.net

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.